



# Nejvyšší ocenění Kraje Vysočina

Vydáno k 10. výročí  
předávání nejvyšších ocenění  
Kraje Vysočina







# Nejvyšší ocenění Kraje Vysočina

Vydáno k 10. výročí  
předávání nejvyšších ocenění  
Kraje Vysočina

**Nejvyšší ocenění Kraje Vysočina**

© Kraj Vysočina, rok vydání 2017

ISBN 978-80-87521-32-8



Milí přátelé,

před deseti lety rozhodlo Zastupitelstvo Kraje Vysočina poprvé o udělení nejvyššího ocenění Kraje Vysočina. Je to tedy už celá dekáda, kdy jsme poprvé fakticky a veřejně vzdali úctu svým spoluobčanům a poděkovali jim za mimořádné výkony, výsledky, počiny a zásluhy v běžných i méně známých oblastech života. Během těchto let se díky aktivitě krajských zastupitelů sešlo úctyhodných 284 nominací a s velkou odpovědností a úctou byli každoročně vyhlášeni laureáti. Výsledky jejich práce dokázala naše společnost téměř vždy využít ve svůj prospěch, ale jejich jména často zůstávala skromně v pozadí veřejného zájmu. Nejvyšší ocenění Kraje Vysočina je cestou, jak tyto mimořádné lidi představit, ocenit jejich osobní nasazení a projevit jim úctu za aktivitu v oblasti jejich působnosti. Přehlížet pozitivní mimořádnost by totiž byl až příliš velký luxus, který si stěží můžeme dovolit. Proto už deset let krajská samospráva hrdě říká, čeho si váží i co považuje za následovánímhodné, a významné počiny důsledně spojuje s konkrétními jmény.

Za posledních deset let obdrželo nejvyšší ocenění Kraje Vysočina v podobě dřevěné, skleněné a kamenné medaile 81 osobností. Pokaždé si kladu otázku, zda je to málo, nebo dost. Kdesi na začátku byla myšlenka ocenit mladé talenty, vzbudit v nich hrdost a touhu dosáhnout dalších úspěchů; ocenit „zralé“, kteří budí ve svém oboru pozornost a respekt, a také ocenit osobnosti, jež celoživotně přispěly k rozvoji našeho regionu a k šíření jeho dobrého jména doma i za hranicemi naší vlasti. Myslím, že to platí bez výjimky o všech, kdo v průběhu deseti let nejvyšší ocenění Kraje Vysočina obdrželi.

V roce 2008 byl položen pevný základ tradice, jež má dnes podobu mimořádné a prestižní společenské události. Jména všech, kdo stáli za myšlenkou zrodu medaile, i těch, kteří laureáty nominovali, budou jednou možná zapomenuta, ale jména oceněných se už navždy stanou součástí historie Kraje Vysočina – historie, na niž jsme náležitě hrdí.

Tato kniha je připomenutím oněch deseti let a osobností, které zanechaly stopu v historii našeho kraje. Je poděkováním všem, kdo se na udílení nejvyššího ocenění Kraje Vysočina jakkoli podíleli. Je začátkem řady dalších výročních knih, ve kterých čekají desítky volných stránek na příběhy lidí, kteří jsou vašimi sousedy, přáteli, kolegy...

Bylo mi ctí se se všemi laureáty nejvyššího ocenění Kraje Vysočina potkat. Tato setkání byla velice inspirativní a motivující. Děkuji vám všem.



MUDr. Jiří Běhounek  
hejtman Kraje Vysočina





**2008**



## Zdeněk Laštovička

*narozen 6. června 1940 v Praze*

Zdeněk Laštovička se narodil v Praze, kam jeho otec přišel z rodné Vysočiny a kde se za války statečně zapojil do odboje, byl ale prozrazen a v roce 1943 nacisty popraven. Zdeněk Laštovička od roku 1958 žije a pracuje v Jihlavě. Přestože po maturitě nemohl přímo studovat na VŠ, postupně se vzdělával a dosáhl i vědeckých titulů a hodností (CSc., doc.). Do roku 1990 se věnoval aktivně hlavně vědecké práci geologa a vysokoškolského učitele. Má vztah k historii a památkám našeho kraje, ale předmětem jeho největšího obdivu i vědeckého zájmu je příroda Vysočiny, na jejímž výzkumu, dokumentaci a ochraně se po většinu života intenzivně podílel. Celé Vysočině byla rovněž věnována jeho publikační odborně vědecká i populárně-naučná činnost včetně rozsáhlého přednáškového působení. V letech 1995 až 1998 jako místostarosta Jihlavy inicioval a prosazoval řadu kulturně-politických aktivit, které pozitivně ovlivnily další rozvoj města.

Bojoval za zachování vysokého školství v Jihlavě, a když se to nepodařilo, významně se podílel na vzniku samostatné Vysoké školy polytechnické v Jihlavě, na níž byl v letech 2004–2007 prorektorem.

Dvě volební období (8 roků) zastupoval jako člen Ústředního výboru Českého svazu bojovníků za svobodu v Praze zájmy členů ČSBS z celé Vysočiny. Nadále je místopředsdou okresního výboru ČSBS Jihlava.

Zdeněk Laštovička je svým osobním, profesním i veřejným působením vzorem člověka, jenž umí všechny tyto součásti života skloubit s vysokým morálním kreditem a konkrétní činností ve prospěch Vysočiny.



## František Dohnal

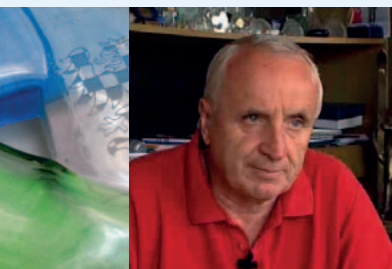
28. dubna 1960 – 10. srpna 2013

František Dohnal byl rodák z Vysočiny: po absolvování Českého vysokého učení technického v Praze pracoval jako technik v jihlavské nemocnici. Po roce 1989 si založil vlastní firmu pro vývoj programového vybavení pro řízení nemocničních provozů a od roku 1991 do roku 1998 byl starostou Jihlavy. V této funkci se zasloužil o všestranný rozvoj města i jeho zviditelnění v rámci České republiky. Velmi významná byla jeho práce ve funkci předsedy Svazu měst a obcí ČR v letech 1993–1998. Jeho činnorodé aktivity přesahovaly hranice země: v letech 1993–1998 byl vedoucím české delegace v Kongresu místních a regionálních samospráv Rady Evropy (CL-RAE) a v této významné instituci pak vykonával od roku 2001 do roku 2005 významnou funkci viceprezidenta komory regionálních orgánů. Navíc byl v letech 1994–1996 členem Výboru evropských regionů a místních samospráv (CEMR). V těchto funkcích výrazně napomohl zvyšování autority naší země v Evropě.

V letech 1996–2005 byl rovněž předsedou správní rady Vzdělávacího centra pro veřejnou správu, o. p. s.

Svou autoritou a aktivitami se František Dohnal podstatnou měrou zasloužil o vznik Kraje Vysočina, jehož se stal v letech 2000–2004 prvním hejtmánem. V letech 2004–2005 vykonával funkci prvního náměstka hejtmána a od roku 2005 do roku 2012 byl prezidentem Nejvyššího kontrolního úřadu. František Dohnal byl příkladem schopného činnorodého člověka, který se svou intenzivní prací přičinil o rozvoj svého kraje a o zvýraznění jeho významu v rámci celé republiky a částečně i Evropy.





## Petr Honzl

10. září 1944 – 27. září 2016

Rodák z Nového Města na Moravě zasvětil svůj život klasickému lyžování. Tento vynikající závodník se po ukončení své závodnické dráhy reprezentanta Československa v závodě sdruženém rozhodl věnovat trenérské a funkcionářské profesi a připsal si velké zásluhy na rozvoji klasického lyžování na Vysočině.

Pod jeho vedením bylo v Novém Městě na Moravě vybudováno moderní centrum pro zimní sporty zahrnující rekonstruovaný běžecký areál, nově vybudovaný areál pro biatlon se společnými tribunami a také rekonstruovaný skokanský můstek s umělým povrchem. Petr Honzl měl významný osobní podíl na skutečnosti, že závod Zlatá lyže v Novém Městě na Moravě se stal jednou z nejvýznamnějších sportovních akcí nejen na Vysočině, ale i v České republice.







## Petr Novák

*narozen 7. června 1948 v Poličce*

Reprezentační trenér rychlobruslařů na dlouhé dráze v ČR a klubový trenér NOVIS Teamu ze Žďáru nad Sázavou. Je bývalým reprezentantem v rychlobruslení, posléze pracoval jako úspěšný trenér. Se svými svěřenci se dokázal opakovaně probojovávat na zimní olympijské hry už v době,

kdy ještě nedaleko jeho rodiště ve Svatce vyrůstala ve studených zimách přírodní ledová závodní dráha.

Jeho nynější tréninková skupina vznikla před osmi lety po domluvě trenéra s rodiči talentů.

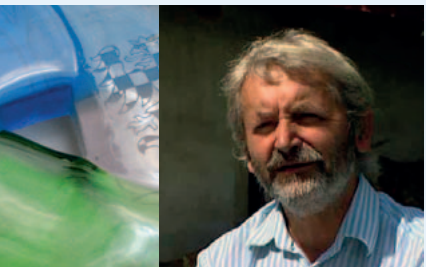
Tradiční rychlobruslařský svět včetně jeho velmocí ze zámoří, Evropy i Asie objevil zásluhou trenéra Nováka a jeho svěřenců v zimě 2007 netušený fenomén: českou školu rychlobruslení. I překvapeně Česko zjistilo, a zase zejména Novákovým přičiněním, že rychlobruslení je krásný sport, jehož skupině zarputilců, vzešlých od tohoto tvrdohlavého trenéra, je vzrušující fandit. Jeho nejúspěšnější svěřenkyně Martina Sáblíková se stala Sportovcem roku v ČR za rok 2007. Ve sportu, který byl ještě nedávno téměř neznámý.



## Jiří Reynek

5. července 1929 – 15. října 2014

Syn českého básníka Bohuslava Reynka a jeho ženy, francouzské básnířky Suzanne Renaud. Mládí prožil střídavě v Čechách a ve Francii – léto na statku v Petrkově, zimu v Grenoblu. Když za války Němci statek rodině sebrali, našli azyl v rodině vydavatele Floriána ve Staré Říši. Po rodičích zdědil ohromný umělecký talent; jeho ryzí, někdy až přílišná skromnost to však dlouho nedávala navenek znát. Pro širší veřejnost se proto stal známějším až poté, co vyšly jeho překlady francouzské literatury, zejména díla Henriho Pourrata (Poklady z Auvergne – 1994, O řeřavých očích – 1997, Kašpar z hor – 2001). Za překlad knihy Kašpar z hor získal i literární ocenění. Krom Pourrata přeložil i Román zajícův od Francise Jammese (2002). Po vzoru otce sám dělal autorskou grafiku a příležitostně psal také krátké prózy. Přestože vychodil pouze měšťanskou školu, byl vysoce vzdělán, a zejména jeho botanické znalosti byly téměř encyklopedické. Po vzoru rodičů byl také silně věřící a dlouhá léta dělal kastelána ve Svatém Kříži.



## Milan Kolář

*narozen 28. července 1953 v Jihlavě*

Narodil se v Jihlavě a od svého mládí se věnoval organizování kultury. Založil klub Kafemlejnek a se stejně nadšenými kamarády začal pořádat různé kulturní akce nejen v Jihlavě – na Vysočině už více než třicet let aktivně organizuje kulturní život, z nějž Telčské folkové a později multikulturní Prázdniny se staly republikovým fenoménem už v předlistopadové době, kdy byly jakýmsi ostrovem svobodné nekonformní kultury. Dodnes jsou špičkovou událostí, která je významnou propagací nejen Telče, ale i celé Vysočiny. Za 25 let své existence se Prázdniny v Telči staly způsobem života – létem s hudbou, ale taky s dalším poznáváním Vysočiny, brigádnickou pomocí na zvelebování města i okolní přírody, místem navazování trvalých přátelství, ba i rodinných svazků. V Jihlavě se zapsal do povědomí občanů, ale především nejmenších návštěvníků akcí Svatý Martin v Jihlavě, a před deseti lety obnovil konání Jihlavských havířských průvodů, které k historii Jihlavy odedávna patřily.



## Jakub Pustina

*narozen 7. června 1982*

*v Novém Městě na Moravě*

Operní zpěvák barytonista Jakub Pustina původně na střední škole vystudoval chemii a začal ji studovat i na vysoké škole. Ovšem ve dvaceti letech šel jednou na operu a natolik ho zaujala, že se okamžitě začal věnovat zpěvu a brzy se dostavil první úspěch. V roce 2004 získal první cenu a stal se absolutním vítězem mezinárodní pěvecké soutěže Pražský pěvec konané pod záštitou Národního divadla v Praze. Od té doby je laureátem mnoha soutěží doma i ve světě. Účastnil se řady festivalů a soutěží: mimo jiné vystupoval na festivalu W. A. Mozarta v rakouském Salcburku, absolvoval turné po Francii, koncertně navštívil Dánsko. Společně s Evou Urbanovou účinkoval na Galakonzertě v Německu a na turné po Belgii. Jakub Pustina je výrazný umělecký talent, jenž kromě svého hlavního zájmu organizuje pravidelnou Mezinárodní pěveckou soutěž ve Žďáru nad Sázavou a také festival Jakub Pustina a jeho hosté, který obohacuje kulturní život na mnoha místech Vysočiny.







## Tomáš Zelenka

*narozen 20. listopadu 1975 v Litvínově*

Tomáš Zelenka byl do 21. února 2001, než se mu stal při zápase úraz, nadějným hokejistou Horácké Slavie Třebíč. Od té doby se pohybuje na vozíčku. Nezatrpkl ale a podstoupil náročnou rehabilitaci, která trvá dodnes. Se svým postižením se vyrovnal a je z něho aktivní člověk, jenž pomáhá i ostatním. Studuje vysokou školu, je generálním sekretářem české reprezentace sledge hokeje a současně jejím manažerem i hlavním trenérem. S touto reprezentací již dosáhl výrazných úspěchů – například druhé místo na ME v italském Pinerolo nebo druhé místo na MS skupiny B v americkém Bostonu. Je rovněž patronem třebíčské akce pro vozíčkáře – Otevřené památky i srdce. Tomáš Zelenka se příkladným způsobem vyrovnal s nepřízní osudu a je vzorem i nadějí pro všechny, kteří mají nebo nešťastnou událostí získají nějaký handicap, že i s ním lze žít plnohodnotným životem.



## Vilibald Prokop

*narozen 14. října 1979 v Jihlavě*

Od časného mládí reprezentoval na vrcholných soutěžích v akrobatickém rokenrolu, se svou sestrou Evou dvakrát získali bronzovou medaili na mistrovství ČR a zúčastnili se i evropských a světových mistrovství. Od roku 2000 se věnuje i trenérské práci: jeho svěřenci se stali opakovaně mistry ČR. V současné době v klubu působí 55 aktivních tanečnic a tanečníků. Prokop je i hlavním organizačním tahounem mezinárodních závodů Pohár Vysočiny, které se konaly poslední tři roky jako Světový pohár. Výrazně se angažuje i ve folkloru – od roku 1989 byl členem Horáckého souboru písní a tanců Vysočan a je členem výboru folklorního sdružení Pramínek. Vilibald Prokop je typem mladého člověka, který sám už něco dokázal a své umění i zkušenosti obětavě předává další generaci.



2009



## Jarmila Kratochvílová

*narozena 26. ledna 1951 v Golčově Jeníkově*

Jarmila Kratochvílová se narodila v Golčově Jeníkově, kde dodnes bydlí. Je jednou z nejúspěšnějších atletek v historii naší země.

Na olympiádě v roce 1980 získala stříbrnou medaili

v běhu na čtyři sta metrů. Výrazně se proslavila na prvním mistrovství světa v lehké atletice v roce 1983, kde získala zlaté medaile v běhu na osm set a čtyři sta metrů. Je stále držitelkou světového rekordu na osm set metrů v čase 1:53:28 minut, který vytvořila 26. července 1983 v Mnichově. Tento rekord trvá již šestadvacet let a je vůbec nejdéle trvajícím světovým rekordem v oficiálních disciplínách atletické historie. Politický bojkot olympiády v Los Angeles v roce 1984 ji v době, kdy byla ve vrcholné formě, pravděpodobně připravil o další medaile. Přesto se stala ikonou naší lehké atletiky.

Po skončení své hvězdné kariéry absolvovala trenérskou školu, získala licenci a věnovala se trenérské činnosti. V Čáslavi pracuje dodnes především s mladými atletkami. Její svěřenkyní byla i Lída Formanová, která se stala v roce 1999 rovněž mistryní světa v běhu na osm set metrů. V Golčově Jeníkově se Jarmila Kratochvílová podílí na přípravě a organizaci již tradiční akce podporované krajem Vysočina – Běhu městem Jarmily Kratochvílové. Jako členka krajské delegace se pravidelně účastní dětských olympiád a společenských aktivit sportovního charakteru.

Jarmila Kratochvílová je vzorem poctivého sportovce a člověka, jenž svých úspěchů dosáhl především obrovskou pílí a důsledností. Přes svou světovou proslulost je stále skromná a může být pro všechny lidi vzorem.



## Radek Jaroš

*narozen 29. dubna 1964  
v Novém Městě na Moravě*

Radek Jaroš se narodil v Novém Městě na Moravě a tam také začínal s lezením po místních skalách. Postupně se vypracoval na jednoho z nejuznávanějších světových horolezců. Jako dosud jediný z českých horolezců zdolal již devět osmitisícových vrcholů a jeho snem je vystoupit na všech čtrnáct osmitisícovek světa. Své výstupy podniká alpským stylem (v malém týmu) bez kyslíkových přístrojů. V den svých pětáctýřicátých narozenin – 29. dubna 2009 – vystoupil na Manáslu dokonce sólově.

Jeho přístup k horám je charakteristický i tím, že často opakuje, že nechce nad horami vítězit. Už po prvním zdolání nejvyšší hory světa v roce 1998 prohlásil: „Mount Everest jsem nepokořil, ale hora mi souhrou okolností dovolila, abych na ni vystoupil.“ Radek Jaroš je i nadšeným propagátorem horolezectví – fotí, filmuje, provozuje svůj web a přednáší. V našem regionu pořádá besedy, pomáhá s propagací kraje a při svých expedicích bývá v kontaktu přes satelitní telefon s posluchači z Vysočiny na vlnách Českého rozhlasu Region.

S Arnoštem Tabáškem napsal knihy *Dobývání nebe* a *Hory shora*. Společně se Zdeňkem Hrubým obdržel nejvyšší ocenění Českého klubu fair play. Při výstupu na Dhaulagiri pomohli dvěma polským horolezcům postiženým výškovou nemocí a při cestě z vrcholu zachraňovali další dva horolezce, tentokrát ze Španělska. Při záchraně druhých riskovali své životy a zároveň vědomě snižovali šanci na úspěch své expedice. Pomohli, přestože se k nim mohla připojit, ale nepřipojila, nejméně dvacítku dalších přítomných horolezců různých národností.

Radek Jaroš je špičkový sportovec s obrovskou vůlí a obdivuhodným charakterem, což mnohokrát dokázal na nejvyšších vrcholcích světa. Zároveň je to skromný a férový člověk pevně ukotvený ve svém zázemí na Vysočině.





## Josip Kleczek

22. února 1923 – 5. ledna 2014

Josip Kleczek se narodil v roce 1923 na území tehdejšího Království Srbů, Chorvatů a Slovinců (tedy v pozdější Jugoslávii) ve smíšeném manželství. Ještě v útlém dětství se přestěhoval s matkou na Vysočinu do její rodné obce Štěpánov nad Svratkou, kde vychodil i základní školu. Po absolutoriu na

Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy pracoval od roku 1949 v Astronomickém ústavu AV ČR v Ondřejově a věnoval se především sluneční aktivitě a protuberancím.

Napsal či se podílel na množství astronomických monografií a slovníků (z nich nejvýznamnějším je vícejazyčný astronomický slovník). Byl laureátem ceny Littera astronomica 2002 za celoživotní literární dílo v oblasti astronomie.

Doc. RNDr. Josip Kleczek, DrSc., byl po mnoho let prezidentem komise pro výuku astronomie při Mezinárodní astronomické unii (IAU) a založil a po dobu dvaceti let vedl Mezinárodní školu pro mladé astronomy při UNESCO a IAU. Na jeho počest byla pojmenována planetka (2781) Kleczek.

J. Kleczek miloval Vysočinu: kraj, kde vyrůstal a kde sbíral první základní kamínky do celkové mozaiky své vzdělanosti. Nikdy na ni nezapomněl, o čemž svědčily jeho pravidelné korespondenční kontakty se základní školou ve Štěpánově nad Svratkou. V roce 2002 obdržel čestné občanství této obce.

Josip Kleczek byl příkladem skromné vědecké osobnosti světového významu, jež vzešla z Vysočiny.





## František Pleva

21. ledna 1945 – 23. října 2009

Ledečský rodák František Pleva se vyučil fotografem, pracoval v komunálních službách, posléze ve vlastním fotoateliéru a jako vedoucí informačního centra svého rodného města. Od mládí spolupracoval s místními i celostátními novinami a časopisy; zpočátku pro ně pořizoval fotografie a později i texty. Byl neúnavným celoživotním propagátorem Ledče nad Sázavou a okolí. Připravil mnoho výstav svých fotografií v našem regionu i mimo něj – dokonce i v zahraničí. Jeho hlavním tématem byly krásy milovaného Posázaví, jehož přírodu, život a historii v proměnách zachycoval více než čtyřicet let. Po léta byl aktivním organizátorem kulturního života na Leděčsku. V posledních dvaceti letech se staral o úpravy a údržbu židovského hřbitova v Ledči nad Sázavou, jehož byl i správcem. Zasloužil se o zapsání do seznamu památek a následné obnově zdevastované ledečské židovské synagogy. Byl autorem mnoha obsáhlých výpravných publikací s vlastními fotografiemi a kresbami, v nichž dokumentoval historii i současnost svého kraje. Mezi nejvýznamnější z jeho populárních knih patří Leděč nad Sázavou – Dějiny města, Toulky Vrchovinou, Sázava milovaná, Vrchovina neznámá. Některé z jeho knih byly vydány za podpory Kraje Vysočina v Edici Vysočiny. František Pleva byl příkladem schopného člověka, který celý svůj život zasvětil dokumentaci a propagaci svého milovaného kraje – severozápadního cípu Vysočiny.



## Martina Sáblíková

narozena 27. května 1987  
v Novém Městě na Moravě

Martina Sáblíková se narodila v Novém Městě na Moravě. Ve svém bydlišti ve Žďáru nad Sázavou začala sportovat v jedenácti letech a pod vlivem otce se začala věnovat basketbalu. Brzy ovšem přešla ke svému osudovému sportovnímu odvětví a od svých čtrnácti let je českou reprezentantkou v rychlobruslení. Pod vedením trenéra Petra Nováka přivedla Martina Sáblíková české rychlobruslení ke zdaleka nejlepším výsledkům v jeho více než stoleté historii. Širší veřejnost si jí všimla na zimní olympiádě v roce 2006 v Turíně, kde byla zároveň i vlajkonoškou české výpravy – medaile na ni tehdy zbyla jen „bramborová“ za čtvrté místo, ale pak už vbrzku nastartovala svou hvězdnou sportovní kariéru. Stala se vícenásobnou mistryní světa i Evropy, vítězkou Světového poháru a držitelkou několika světových juniorských i seniorských rekordů. V anketě Sportovec roku se stala pro rok 2007 nejlepším sportovcem České republiky – poprvé v historii se tak stal vítězem této prestižní ankety reprezentant Vysočiny.

Jako jediná Češka se ve stejném roce umístila v TOP žebříčku Sportovce Evropy (18. místo). Jako doplňkový sport si zvolila cyklistiku a na mistrovství Evropy žen do třiačtyřiceti let v časovce jednotlivkyň získala v Sofii 2007 bronzovou medaili. Martina Sáblíková dosáhla již v mladém věku díky své pílí a pracovitosti obrovských úspěchů a Vysočinu i Českou republiku proslavila na mnoha světových kolbištích.

Díky přátelské povaze má tisíce stálých fanoušků nejen v naší zemi, ale i v cizině. Je to špičková sportovkyně, ale taky sympatická mladá žena, která může být vzorem ve sportu i v neokázalém přátelském chování ke svému okolí.





## Marek Hovorka

*narozen 8. března 1980 v Jihlavě*

Jihlavský rodák Marek Hovorka připravil se svými spolužáky už jako student místního gymnázia v roce 1997 první ročník festivalu dokumentárních filmů. Již tato první akce získala velkou pozornost diváků i médií a byla oceněna prestižní cenou Kilián '97 za nejpozoruhodnější producentský počín roku. Od té doby se festival koná každoročně a dnes je pod názvem Mezinárodní festival dokumentárních filmů Jihlava známý nejen v Evropě jako jedna z nejvýznamnějších akcí svého druhu. Od jeho počátku je Marek Hovorka nejen ředitelem festivalu, ale doslova i jeho duší a mozkiem. Umí si získat profesionály a strhnout k obětavé spolupráci desítky externích spolupracovníků. Díky tomuto společnému dílu pod jeho vedením je Jihlava vnímána jako významné centrum dokumentárního filmu.

MgA. Marek Hovorka vystudoval Katedru dokumentární tvorby FAMU a je uznávanou osobností dokumentárního filmu i žádaným členem mezinárodních filmových porot. Přestože se profesně pohybuje po celém světě, zůstal doma v Jihlavě. Projevuje se jako vysočinský patriot a aktivně spolupracuje na přípravě i realizaci mnoha kulturních aktivit v regionu.

Marek Hovorka je výrazná osobnost. Má skromné vystupování, a přitom přes své mládí svou trpělivou a systematickou prací výrazně oživil a obohatil kulturní mapu Vysočiny.





## Michal Šiška

*narozen 20. srpna 1977 v Havlíčkově Brodě*

Michal Šiška se narodil v Havlíčkově Brodě a jako mnozí jiní se vyučil automechanikem, začal pracovat a ve volných chvílích se bavil se svými vrstevníky – například chodil na zábavy. Při návratu z jedné z nich byl ovšem spolujezdcem v autě, které havarovalo. Michalovi zjistili porušení míchy

a definitivní krutý verdikt zněl: doživotně na vozíku. Bylo mu devatenáct let. Několik let se jen trápil. Pak začal bojovat a pomohl mu sport. Od roku 2002 se věnuje plavání a od podzimu 2004 k tomuto sportu přibyla cyklistika (handbike) se speciálně upraveným kolem pro vozíčkáře. Od loňska začal závodit i v triatlonu, jenž se skládá z plavání, jízdy na kole a běhu. Vozíčkáři při něm místo běhu používají speciální vozík – formulku.

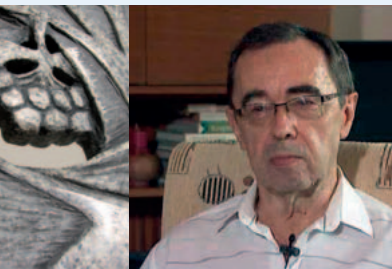
Michal Šiška v těchto disciplínách dosáhl nemálo úspěchů, ale snad největší radost mu udělalo, když se v roce 2008 probojoval na slavný Havajský Iron Man – největší události v triatlonovém světě. Kvalifikoval se na něj díky úspěchu v belgických Antverpách, kde získal druhý postupový slot, a tedy postupové místo. Ani na Havaji se neztratil: 3,8 km plavání, 180 km cyklistiky (handbike) a 42 km běhu (na formulce) absolvoval za 13:57:32 hodin. Tímto závodem si splnil svůj velký sen a zařadil se mezi dvanáct vozíčkářů na světě, kteří to dokázali.

Zapojil se i do běžného života – pracuje na Městském úřadě v Havlíčkově Brodě a studuje. Na jeho webových stránkách najdete nejen jeho sportovní úspěchy, ale i komunikaci s přáteli a fanklubem, a dokonce i pročitěnou vlastní poezii. Michal Šiška je zkrátka opravdová osobnost, jejíž zdravotní stav není tím nejpodstatnějším.

Prokázal odvahu a vytrvalost a tvrdým tréninkem dosáhl sportovních úspěchů, kterými příkladně reprezentuje své město i celou Vysočinu.



**2010**



## Václav Miláček

*narozen 10. května 1944 v Kolíně*

MUDr. Václav Miláček promoval na Lékařské fakultě UJEP v Brně v roce 1968. Je dvouatestovaný lékař oboru pediatrie (a tedy lékař se specializovanou způsobilostí). Do Nemocnice Havlíčkův Brod nastoupil jako lékař na dětské oddělení hned po promoci v roce 1968. Od roku 1987 zastával pozici

primáře, a to až do konce roku 2009. Pod jeho vedením se dětské oddělení Nemocnice Havlíčkův Brod stalo vyhlášeným a oblíbeným místem, kam přicházejí maminky se svými dětmi z celého kraje i mimo spádovou oblast. Zároveň od prosince 2006 do konce roku 2009 působil na pozici náměstka pro léčebnou péči Nemocnice Havlíčkův Brod. V nemocnici tedy pracoval plných 42 let.

V současné době působí na pozici lékaře dětské ambulance a stále pomáhá malým dětem. Je to skvělý lékař, jehož jméno se vrylo do historie české pediatrie, a zejména pediatrie v Kraji Vysočina. Člověk s velkým srdcem, plný životní moudrosti a životního optimismu.

Je členem České pediatrické společnosti a již osmnáct let působí také ve výboru této společnosti.

V devadesátých letech zastával funkci konzultanta Ministerstva zdravotnictví ČR v oboru pediatrie. Taktéž působil jako lékař-konzultant pro Krajský úřad Kraje Vysočina a byl členem zdravotní komise. Od roku 1970 je členem Spolku českých lékařů J. E. Purkyně.







## Zdeněk Geist

*narozen 28. března 1930 v Podkarpatské Rusi*

Zdeněk Geist se narodil na Podkarpatské Rusi. Na Českomoravskou vrchovinu se rodina vrátila v roce 1939 a tam Zdeněk Geist v roce 1949 také odmaturoval. Vzhledem k tomu, že otec byl od vítězného února ve vazbě na Borech, mu jako politicky nespolehlivému bylo znemožněno další studium. V roce 1951 byl povolán do základní vojenské služby a narukoval na převýchovu k PTP k 60. praporu. Po vykonání výcviku beze zbraně byl poslán na převýchovu do dolů, konkrétně k 55. praporu PTP na Kamčatku. Po úrazu na šachtě byl léčen ve vojenské nemocnici v Ružomberoku, odtud byl s trvalými následky a částečným invalidním důchodem propuštěn na doléčení. Práce schopným byl uznán až roku 1954, kdy nastoupil ve státním obchodě na pozici ekonoma. V roce 1958 v době politických prověrek byl opět označen za politicky nespolehlivého, otec byl znovu vězněn, rodina byla označena za třídní nepřátele a byla vystěhovávána. Od roku 1958 vykonával kopáčské práce, a to až do svého odchodu do důchodu v roce 2000. V této době se začal formovat Svaz PTP a Zdeněk Geist se stal jedním ze zakladatelů jihlavské územní organizace. Byl zvolen předsedou ústředního orgánu a předsedou Jihlavského regionu; je i členem zemského výboru Moravskoslezského svazu VTNP-PTP.

Zdeněk Geist již desátým rokem koordinuje činnost VTNP-PTP – setkání zemských i celorepublikových svazů, připravuje a aktivně se účastní seminářů na základních a středních školách, kde studentům přibližuje dobu, kdy lidé jako on byli společností perzekuováni.





## Miroslav Marek

*narozen 17. října 1955 v Pelhřimově*

Miroslav Marek stál spolu s dalšími dvěma osobami před dvaceti lety u myšlenky založit Agenturu Dobrý den. Originální nápad umístit a rozšiřovat v okresním městě Pelhřimov sbírku rekordů a kuriozit nemá svým uceleným rozsahem ani v České republice, ani ve světě obdoby.

Miroslav Marek díky systematické práci kolektivu nadšených lidí, jež po celých dvacet let vede, vybuodoval novou image Pelhřimova a je jednou z osob, která spolupracuje i na know-how Kraje Vysočina. To je důvod, proč bezesporu patří mezi mimořádné osobnosti Kraje Vysočina: cílevědomě pracuje spolu s týmem spolupracovníků na originálním projektu, jež nemá v ČR obdoby, je uznávaným konzultantem v oblasti zábavního PR, spoluautorem knihy Česká kniha rekordů a osobitým způsobem spolupracuje s Krajem Vysočina na komunikačních kampaních v oblasti třídění odpadu.

Své aktivity spojené s regionem Vysočina Agentura Dobrý den prezentuje Miroslav Marek po celém světě na veletrzích a zároveň patří k oblíbeným organizátorům společenských, sportovních, kulturních a v posledních letech i komerčních akcí. V současné době patří projekty pořádané touto agenturou k nejvíce turisticky vyhledávaným cílům na Vysočině. Obsáhlý archiv zajímavostí, shromažďovaných po celé roky, je vyhledávaným námětem pro scénáristy a dramaturgy.



## Stanislav Neveselý

*narozen 17. května 1936 v Brilici*

Stanislav Neveselý spojil většinu své kariéry s Duklou Jihlava jako hráč i trenér. V Dukle Jihlava působil třidvacet let a získal s ní jedenáct titulů mistra ligy. Spolu s Luďkem Bukačem pak dovedl Československo v roce 1985 k zisku zlatých medailí na mistrovství světa.

Hráč Sparta Praha: 1954–1964

Hráč Dukla Jihlava: od roku 1965

Mistr Československa Dukla Jihlava: 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1974, 1982, 1983, 1984, 1985.

Vítěz Spenglerova poháru: 1966, 1967, 1969, 1979 a 1983.

Finalista PMEZ: 1968, 1971, 1973, 1977, 1983, 1984, 1985 a 1986.

Finalista Světového poháru: 1972 a 1974.

Národní team B-trenér: 1973–1979

Národní team A-trenér: 1979–1985, 1988–1989 (mistr světa 1985)

Národní team A-manager: 1989–1993

Poslední funkci u reprezentace zastával v letech 1993–1994, kdy byl pomocným trenérem Ivana Hlinky.

ZOH Sarajevo 1984: stříbro

ZOH v Albertville 1992 bronz

Stanislav Neveselý je mimořádně pracovitý a skromný člověk, který celý svůj sportovní život a profesní kariéru spojil s Vysočinou. Se stejným nasazením, s nímž hrál a trénoval, se později věnoval výchově hokejové mládeže, ale nezapomínal ani na své bývalé svěvence, které vždy podporoval v jejich dalších sportovních aktivitách. Jeho rukama prošly desítky špičkových hokejistů – mnoha z nich rozhodujícím způsobem pomohl k oslnivé kariéře. Ve vyšším věku začal studovat univerzitu třetího věku: jako senior si chtěl osvěžit znalosti a dozvědět se něco nového. Závěrečnou práci psal – jak jinak – na téma Sto let hokeje u nás.



## Michal Stehlík

*narozen 13. dubna 1976 v Třebíči*

Michal Stehlík se narodil v Třebíči, od roku 1977 má trvalé bydliště v Dačicích a profesně působí v Praze od roku 2001.

Po studiu na Gymnáziu v Dačicích vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor Historie–slovakistika, a dosáhl akademického titulu

Mgr. V roce 2001 absolvoval rigorosum na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, obor České dějiny, a dosáhl akademického titulu PhDr. V letech 1999–2005 získal titul Ph.D. na Ústavu Českých dějin Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, opět v oboru České dějiny.

Po studiu na Masarykově univerzitě Brno pracoval v rámci náhradní vojenské služby v letech 1999–2001 v Městském muzeu a galerii v Dačicích, poté odešel do Prahy na Ministerstvo kultury ČR a od roku 2003 působil jako náměstek generálního ředitele v Národním muzeu. V letech 2006 až 2014 zastával funkci děkana na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

Nejvýznamnější aktivity, jichž je Michal Stehlík autorem:

1999 – založení občanského sdružení Krasohled, [www.krasohled.cz](http://www.krasohled.cz)

2001 – založení tradice Dačických barokních dnů

2004/2005 – koordinoval první i druhou Pražskou muzejní noc [www.muzejninoc.cz](http://www.muzejninoc.cz)

2007/2008 – připravil pro Muzeum Slavonice novou expozici dějin města Slavonic ve 20. století

2009 – vedl odborný tým výstavy Rakousko. Česko. Rozdělení. Odloučení. Spojení.

Dolnorakouská zemská výstava 2009, Telč, [www.dolnorakouska-vystava.cz](http://www.dolnorakouska-vystava.cz)

Od roku 2009 je Michal Stehlík členem stálé Česko-rakouské konference historiků.

Michal Stehlík byl klíčovou postavou při přípravě Dolnorakouské zemské výstavy 2009.

Odbornými i politickými českými a rakouskými kruhy je velmi ceněn jeho zásadní přínos, kterým on a jeho tým přispěli k úspěchu první přeshraniční zemské výstavy.

Michal Stehlík významným způsobem přispěl k propagaci i zvýšení prestiže nejen Telčska, ale celé Vysočiny.





## Zdeněk Vyhlídal

*narozen 21. dubna 1934 ve Žďáru nad Sázavou*

Prozaik, novinář, pedagog a osvětový pracovník, autor literatury faktu a literatury pro děti ze Žďáru nad Sázavou s obrovskou šíří záběru v celoživotním díle.

Zdeněk Vyhlídal navštěvoval reálné gymnázium v Novém Městě na Moravě (1945–1948) a Biskupské gymnázium v Brně. Po jeho zrušení (1950) přešel na tamní klasické gymnázium, kde v roce 1952 maturoval. Protože nebyl doporučen na vysokou školu, musel nejprve rok pracovat jako pomocný dělník ve slévárně a od roku 1953 studoval na Filozofické fakultě brněnské univerzity češtinu a polštinu s literárněvědnou specializací zakončil akademickým titulem PhDr. Poté byl krátce redaktorem Krajského nakladatelství v Havlíčkově Brodě a po roční vojenské službě redaktorem literárního vysílání Československého rozhlasu v Ostravě (1959–1961) i zpravodajského oddělení Československého rozhlasu v Brně. Roku 1963 odtud musel na základě rozhodnutí krajského výboru KSČ odejít; přešel do funkce vedoucího kulturní rubriky brněnské redakce Svobodného slova, v letech 1964–1969 pak byl zpravodajem tohoto listu v Olomouci. Tam současně vyučoval na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého zprvu jako externista a od roku 1969 jako odborný asistent. Roku 1974 rovněž přednášel obor Rozhlasová a televizní dramaturgie na katedře dějin věd o umění Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, kde se věnoval literární, rozhlasové a televizní práci. Roku 1980 byl spoluzakladatelem a poté předsedou organizace Českého svazu ochránců přírody v Brně, zaměřené zvláště na ochranu domácích zvířat; pro její nekonformní činnost a kontakty se zahraničím byl v roce 1984 ve vykonstruovaném procesu odsouzen na šest měsíců podmíněně, roku 1988 byl z obdobných důvodů zatčen a čtyři měsíce vězněn. V roce 1991 byl tiskovým mluvčím politické strany Společnost pro Moravu a Slezsko – Hnutí za samosprávnou demokracii a 1990–91 řídil její týdeník Moravská orlice. V letech 1991–2002 pracoval jako externí redaktor rozhlasové stanice Svobodná Evropa.

Spolupracoval především s Československým rozhlasem, který mu kromě četby povídek uvedl rozhlasové hry První případ, Kdo jinému jámu kopá, Stížnost (všechny 1977), Kontrolní den, Když je štěstí unavené, Výhodný podnájem (všechny 1978), Zákon schválnosti, Šance na celý život (obě 1979), Parta z Horní ulice, Studentské requiem (obě 1980), Poslanecký den, Rub a líc, Služební cesta, Bílá velryba (všechny 1981), Azyl, Láska

kvete v každém věku a Smíření (všechny 1982). 1979–87 napsal na 30 dílů rodinného seriálu Jak se máte, Vondrovi? Je rovněž autorem rozhlasové pohádky O platícím klobouku a kouzelné hůlčičce (2002). Pro Československou televizi napsal hry Čelem k vesnici (1961, režie Jiří Prokel), Verisáž (1977, scénář + Pavel Hajný, podle novely Bílá smrt), Štědrovečerní překvapení (1980, režie Franěk Chmiel), Pražská terčovnice (1982, režie Franěk Chmiel). Kromě pseudonymu Pavel Sochor užíval u žurnalistických článků šifer al, vz a zvy.





**2011**



## Plk. v. v. Jan Velík

2. srpna 1921 – 13. března 2016

Plk. v. v. Jan Velík se narodil v Hodoníně 2. srpna 1921. V roce 1940 zakončil studium reálného gymnázia a téměř okamžitě byl totálně nasazen v Německu v přístavu Hamburk. Zběhl, byl chycen ve Vídni a tři měsíce gestapem vězněn. Jeho matka v té době žila na Slovensku a tam byl také předán německými úřady. 1. října 1942 nastoupil do slovenské armády v Trnavě. Prošel základním výcvikem a byl odeslán na východní frontu. Po čtrnácti dnech na frontě zběhl na území ovládané Sovětskou armádou a do té vstoupil 1. března 1943. Zúčastnil se aktivně bojů od Kurska až po Dněpr jako tankový desant. 28. prosince 1943 byl předán do sestavy Československé samostatné paradesantní brigády. Absolvoval výcvik v Jefremově a zúčastnil se všech bojových akcí brigády pod vedením plukovníka (a pozdějšího generála) Přikryla až do osvobození vlasti v květnu 1945.

Poslední složitou a náročnou akcí byl tříčlenný výsadek (zde zastával funkci zpravodajce) jako daleký předsunutý průzkum v oblasti Protektorátu Čech a Moravy. Krycí jméno výsadku bylo STAS a zprávy byly předávány prvnímú Československému armádnímu sboru.

V květnu 1945 zůstal v armádě na Ministerstvu obrany a sloužil v hodnosti poručíka spojovacího vojska. V roce 1946 byl povýšen do hodnosti nadporučíka. Po únoru 1948 se ocitl na „černé listině“ nepohodlných důstojníků a k 30. listopadu 1949 byl protiprávně a z politických důvodů propuštěn. Nikdy nebyl členem žádné politické strany. Čtyřicet let nesměl vykonávat úřednickou ani technickou funkci a byl trvale kontrolován a vyslýchán ve služebnách StB pro podezření, že spolupracuje s CIC. Byly u něho prováděny domovní prohlídky.

V roce 1968 vrátil sovětskému velvyslanectví všechna vyznamenání, která mu byla propůjčena, a v Rozhlase Žďár nad Sázavou a Hradec Králové odsoudil vstup vojsk Varšavské smlouvy. To byl další důvod pro šikanu jeho i jeho rodiny v době normalizace.

V lednu 1990 se stal zakládajícím členem SVO (Sdružení vojenská svoboda), jež bylo později přejmenováno na Vojenské sdružení rehabilitovaných. Od roku 1990 byl předsedou okresní organizace ČSBS a členem ústředního výboru ČSBS. Byl držitelem mnoha vyznamenání včetně řádu Bílého lva.





## František Hoffmann

23. února 1920 – 1. října 2015

PhDr. František Hoffmann, CSc. se narodil se 23. února 1920 v Litomyšli. Do Jihlavy přišel po vysokoškolských studiích v roce 1950 a začal zde pracovat jako archivář Městského a okresního archivu. Svou usilovnou činností celý archiv nově uspořádal podle moderních metod a přemístil jej

z nevhovujících prostor. Podařilo se mu tak vybudovat jeden z největších archivů na Moravě, přičemž jeho rozsahu odpovídala i cennost a význam obsahu. Rozvinul neobyčejně širokou publikační činnost zaměřenou na starší i novější dějiny Jihlavy, a zvláště na předhusitské a husitské období a jihlavské městské a horní právo.

Během své archivní činnosti se intenzivně věnoval regionální historii: vydal mnoho studií a publikací, které mají vysokou odbornou úroveň – Listy a obrazy z minulosti Jihlavy, Jihlavská pevnost, Jihlavské právo atd. Významně se podílel i na rozsáhlých historických dílech – Historický atlas města Jihlavy a Jihlava – dějiny města.

Dr. Hoffmann byl pozoruhodnou osobností i svým ryzím charakterem. Jako přesvědčený demokrat a humanista se v roce 1968 angažoval v procesu Pražského jara, v důsledku čehož musel v následujícím období normalizace z Jihlavy odejít. Od roku 1971 začal pracovat v kodikologickém oddělení Ústředního archivu ČSAV v Praze. Ani poté se však nepřestal věnovat jihlavským dějinám a ve svém stěžejním životním díle České město ve středověku Jihlavě opět věnoval mimořádnou pozornost.

Dr. František Hoffmann byl odborně i lidsky mimořádnou osobností druhé poloviny 20. století. Za celoživotní archivářskou, badatelskou a publikační činnost, věnovanou převážně městu a okresu Jihlava, mu bylo uděleno 7. února 2000 čestné občanství města Jihlavy.

U příležitosti jeho 90. narozenin vydalo Statutární město Jihlava společně s Moravským zemským archivem v Brně výbor studií a článků z tvorby této osobnosti pod názvem František Hoffmann: Iglaviensia.





## Marie Rasochová

*narozena 11. května 1938 ve Vodslivech,  
okres Benešov*

Ing. Marie Rasochová, CSc. pochází ze zemědělské rodiny, což ovlivnilo její další pracovní zaměření.

V roce 1960 úspěšně zakončila studium na Vysoké škole zemědělské v Praze, kde se specializovala na genetiku a šlechtění polních plodin. Od roku

1962 se plně věnovala problematice pěstování, šlechtění a užití brambor nejprve jako odborná asistentka ve Výzkumném ústavu bramborářském v Havlíčkově Brodu v oddělení genetiky a šlechtění brambor, později pak od roku 1982 působila na pozici náměstkyně ředitele pro úsek genetiky a šlechtění a v rámci své funkce byla zodpovědná i za řízení šlechtitelských stanic brambor v České republice. V roce 1994 založila společnost Medipo Agras H. B., spol. s r. o., která se věnuje pěstování, množení a zpracování brambor. Společnost Medipo Agras H. B., spol. s r. o., je dnes největší společností ve svém oboru v České republice a je významným partnerem pěstitelů brambor v ČR, a zejména na Vysočině. Její výrobky obdržely nejenom značku Klasa, ale i regionální značku původu – Vysočina.

Pro své odborné i praktické znalosti se stala uznávanou odbornicí nejen v ČR, ale i zahraničí. V Holandsku, Francii, Německu a Velké Británii je členkou odborných spolků i společností, které se zabývají problematikou pěstování, šlechtění a užití brambor.

Marie Rasochová patří k velkým propagátorům bramborářství. Svou dosavadní bohatou profesní kariéru spojila s tímto pro Vysočinu tolik typickým odvětvím a zasadila se obrovskou měrou o jeho popularizaci.

V České republice zavedla a v obchodní síti a prosadila rozdělení brambor do varných typů A (salátové), B (přílohové) a C (pyré). V posledních letech se v průběhu různých veřejných vystoupení a publikační činnosti velmi věnuje propagaci brambor z Vysočiny v rámci programu Brambory – zlato Vysočiny. Zdůrazňuje, že díky specifickým půdním a klimatickým podmínkám mají brambory vypěstované na Vysočině jedinečnou chuť a kvalitu.



## Tomáš Starýchfojtů

*narozen 18. srpna 1970  
v Novém Městě na Moravě*

Tomáš Starýchfojtů je významnou osobností světového závodního rybolovu.

Od svých 24 let je v reprezentaci ČR. Od roku 1997 do roku 2008 byl účastníkem všech mistrovství světa v závodním rybolovu muškařením. Je nejúspěšnějším soutěžícím v historii československého a českého závodního rybolovu a druhým nejúspěšnějším ve světovém měřítku (lepší než Tomáš je pouze legenda rybaření Pascal Cognard z Francie).

Tomáš Starýchfojtů získal celkem 11 medailí z mistrovství světa:

- bronzová medaile (jednotlivci) v USA
- 2 x zlatá medaile (jednotlivci a družstva) v Polsku
- bronzová medaile (družstva) ve Švédsku
- stříbrná medaile (jednotlivci) ve Francii
- stříbrná medaile (družstva) na Slovensku
- bronzová medaile (družstva) ve Švédsku
- zlatá medaile (družstva) v Portugalsku
- stříbrná medaile (družstva) ve Finsku
- zlatá medaile (družstva) a bronz (jednotlivci) na Novém Zélandu

Tento čtyřnásobný mistr světa v muškaření se také zúčastňoval řady prestižních mezinárodních závodů, kde dosáhl významných úspěchů (vítězství na jezeře v Dreux ve Francii, vítězství v Anglickém poháru na nádrži Bewl u Londýna, vítězství na řece Grays River v USA apod.).

Tomáš Starýchfojtů ukončil svoji reprezentační kariéru po velmi úspěšném MS na Novém Zélandu ve svých 38 letech a stal se trenérem reprezentace České republiky. Pod jeho vedením získalo reprezentační družstvo ČR hned v následujícím roce 2009 v Irsku titul Mistra světa. Tento úspěch jako trenér s družstvem ČR zopakoval na MS v roce 2010 v Polsku. Řadu let se věnuje také výchově mladé rybářské generace. Jeho syn Lukáš navazuje na úspěchy svého otce a je ve svých 15 letech platným členem juniorské reprezentace ČR, v jejímž dresu se stal již 2 x juniorským mistrem světa.



## Josef Valerián, P. Mons.

15. března 1925 – 27. března 2016

Mons. Josef Valerián byl jedním z řady osobností, na které může být Vysočina hrdá. Své morální kvality osvědčil v období kumulace zla dvou totalitních ideologií 20. století. Narodil se v obci Zborovice v roce 1925, vyrůstal v židovské čtvrti v Boskovicích, po absolvování gymnázia a teologických studií byl v roce 1949 vysvěcen na kněze a nastoupil kněžskou službu do Jaroměřic. V tomto kraji byli zásadoví, pevní lidé. Tehdejší režim potřeboval komunitu věřících a sedláků rozvrátit. Proto StB připravila provokaci, zaměřenou na kněze a jejich spolupracovníky, která vyvrcholila vraždou v Babicích. Po ní byl Josef Valerián zatčen a odvezen do Jihlavy, kde pro něho začala krutá doba výslechů, zimy, hladu a bezesných nocí. Vyslýchali ho a sedmnáct dní mu nabízeli spolupráci s StB, kterou jim odmítl. Přestože jeho vina nebyla nikdy prokázána, byl bez soudu odvezen do Želiva, kde musel s ostatními internovanými kněžími dva roky pracovat. Po propuštění byl poslán k absolvování vojenské služby u PTP v Komárně. V době maďarských událostí přišlo ustanovení za kaplana do Ořechova, kde pracoval s dětmi a mládeží a jeho zápal pro věc Boží byl znám i v okolí. Nato přišlo přeložení do Jihlavy. Byl pod stálým dozorem, do jeho tříd chodili vždy dva až tři učitelé, aby mohli dětem hned vyvracet, co je učil. Následovalo přeložení do Tišnova, kde byl v listopadu 1962 znovu zatčen. V brněnské věznici čekal na soud. Začátkem roku 1963 byl odsouzen kvůli slovnímu podvracení republiky na dva a půl roku, na čtyři roky zákazu povolání a byly mu zabaveny knihy. Při soudu proti němu svědčil učitel hudby, který chodil na jeho kázání. Řekl: „Na mě to dělalo dojem, že mluvil moc ostře proti našemu režimu.“ A tak skončil ve Valdicích, kde se setkal s dalšími vězni uvězněnými po akci v Babicích. Po propuštění pracoval opět v Boskovicích, a to jako pilař u průmyslových staveb. V roce 1968 ho biskup Skoupý ustanovil farářem v Lanžhotě. Tam jeho aktivity s dětmi a mládeží vedly k přeložení na Moravec. Ani pak nezatrpkal a stal se vůdčí osobností oprav církevních památek v Moravci a okolí. Po roce 1989 věnoval na opravy dva miliony korun, které obdržel za příkoří jedenácti roků strávených v komunistických lágrech a během internací. Zapojil se do obnovy společnosti – vyučoval děti angličtinu, ustavil pěvecký sbor, na faře ve Strážku organizoval letní táborové pobyty. Na otázku, zda odpustil těm, kteří se na něm a ostatních provinili, odpověděl: „Kříž jsem hlásal, kříž jsem snašel. Nezapomínám, ale odpustil jsem. Rád bych, aby vše to, co jsme prožili – a tedy tato minulost – bylo dobrým učitelem pro budoucnost našeho národa.“





## Veronika Čamková

*narozena 27. února 1996  
v Novém Městě na Moravě*

Veronika Čamková začala se závodním lyžováním v sedmi letech; zpočátku společně s gymnastikou a atletikou. Od devíti let se intenzivně věnuje pouze alpským disciplínám. Celý rok má rozdělen do tří cyklů. V měsících duben až srpen absolvuje kon-

diční přípravu, a to převážně doma ve Velkém Meziříčí a také v tréninkovém centru v Nymburku. V září až prosinci trénuje na sněhu v Rakousku nebo ve Švýcarsku. Leden až březen je pro ni obdobím závodů u nás i v zahraničí.

Veronika Čamková je ve sjezdovém lyžování nesporný výrazný talent. Potvrzuje to i výčet níže uvedených umístění na tuzemských i zahraničních závodech.

### **Výčet dosavadních sportovních úspěchů:**

#### **Sezona 2004–2005, kategorie Přípravka:**

Praděd, Velikonoční vajíčko (celorepublikový závod) 1. místo

#### **Sezona 2005–2006, kategorie Předžactvo:**

Filasprit, Salbach, Rakousko, obří slalom 2. místo

#### **Sezona 2006–2007, kategorie Předžactvo:**

Funsport cup (12 závodů, celá ČR) celkově 2. místo;

Oetzi cup, Schnalstall, Itálie 1. místo

#### **Sezona 2007–2008, kategorie Mladší žákyně:**

Republikové klasifikační závody (pravidelné umístování v nejlepší pětce);

Mistrovství České republiky Špindlerův Mlýn, slalom 3. místo; Po celou se-

zónu byla členkou žákovského reprezentačního družstva ČR

#### **Sezona 2008–2009, kategorie Mladší žákyně:**

Mistrovství České republiky, Bílá v Beskydech, slalom 2. místo; Český pohár –

celkově 2. místo; Whistler cup Kanada, slalom 2. místo, kombinace 4. místo;

Po celou sezonu byla členkou žákovského reprezentačního družstva ČR

#### **Sezona 2009–2010, kategorie Starší žákyně:**

Republikové klasifikační závody (pravidelné umístování na stupních vítězů);

istovství České republiky, Špindlerův Mlýn, super G 3. místo, obří slalom

2. místo, slalom 2. místo; Celková vítězka Mistrovství ČR v alpských disciplí-

nách; Český pohár, celkově 3. místo; Po celou sezonu byla členkou žákov-

ského reprezentačního družstva ČR

#### **Sezona 2010–2011, kategorie Starší žákyně:**

Mistrovství České republiky Pec pod Sněžkou, super G 1. místo, obří slalom

1. místo, slalom 1. místo; Celková suverénní vítězka Mistrovství ČR v alpských

disciplínách; Po celou sezonu byla členkou žákovského reprezentačního družstva

ČR; V sezoně 2011–2012 chce Veronika Čamková získat nominaci na 1. zimní

olympijské hry mladých v Innsbrucku, pravidelně startovat v juniorských závodech

evropského i světového poháru a zajistit si účast na juniorském mistrovství světa.



## Hana Pařízková

*narozena 22. září 1994 v Třebíči*

Hana Pařízková je všestranně nadaná, má výborný prospěch a s výbornými výsledky se účastní mnoha soutěží.

### **Dosažené úspěchy:**

1. místo v celostátním kole zeměpisné olympiády kategorie C
2. místo jako členka týmu ČR v mezinárodní soutěži National Geographic World Championship, která se konala v červenci 2009 v Mexiku
1. místo v krajském kole soutěže Eurorebus a postup do celostátního kola v soutěži jednotlivců ZŠ 02
2. místo v celostátním kole soutěže Eurorebus v soutěži tříd kategorie ZŠ 02
3. místo v celostátním kole dějepisné olympiády v červnu 2009
1. místo v krajském kole dějepisné olympiády a postup do celostátního kola
- 6.–7. místo v krajském kole biologické olympiády kategorie C
- 2.–4. místo v krajském kole matematické olympiády kategorie Z9
3. místo v krajském kole fyzikální olympiády kategorie E
3. místo v krajském kole chemické olympiády kategorie D
1. místo v celostátní korespondenční matematické soutěži Jáma lvová
- 1.–2. místo v okresním kole soutěže Přírodovědný klokan





2012



## Irma Němečková

26. května 1913 – 1. března 2013

MUDr. Irma Němečková (narozena ve Vídni) obdivuhodně dlouhou dobu pomáhala lidem s jejich zdravotními problémy. Lékařskou praxi provozovala nepřetržitě déle než 70 let a v některých případech léčila už právnučky svých někdejších pacientů.

Irma Němečková promovala 10. března 1939 na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Vybrala si obor všeobecná medicína. Hned v následujícím roce začala provozovat lékařskou praxi ve Světlé nad Sázavou, kde ordinuje dodnes. Jako praktická lékařka si musela zpočátku ve své ordinaci poradit s mnoha úkony od trhání zubů po porody i drobné chirurgické zákroky. Obvodní lékař tehdy často plnil funkci rodinného lékaře i psychologa. V době, kdy neexistovala žádná lékařská služba první pomoci a lékaři neměli k dispozici laboranty, musela si často Irma Němečková v terénu poradit i se skutečně náročnými výkony a spolehnout se jen na svoje znalosti a intuici bez specializovaných přístrojů. Pohotovostní a noční služby pak sloužila až do svých 78 let.

Před uzavřením vysokých škol za války si stihla udělat zubní specializaci, naučila se dělat resekce, extrakce osmiček a jiné těžší zákroky. Dlouhou dobu byla dokonce jediným zubním lékařem v okrese, který tehdy zodpovídal za práci dentistů (zubních techniků).

Po celý život zůstala Irma Němečková věrna nejen své profesi a odhodlání pomáhat lidem, ale i městu, kam se s manželem přestěhovala hned na počátku své profesní dráhy. Důvěřoval jí stálý okruh pacientů a ve Světlé nad Sázavou léčila už čtvrtou nebo i pátou generaci původních rodin.

Kromě celoživotní péče o pacienty organizovala také osvětové akce a přednášky po celém území okresu Havlíčkův Brod a spolupracovala s organizacemi Českého červeného kříže. Sama se považovala za nezdolnou životní optimistku. K jejím zálibám patřila hudba, ráda četla, hovořila německy a francouzsky. Ještě ve svých 92 letech řídila auto.





## Emanuel Ranný

*narozen 3. února 1943 v Brně*

Výtvarník Emanuel Ranný proslul zejména grafickou technikou suché jehly, které určil dosud neznámé či nepoužívané cesty. Jasně posunul hranice oboru, čímž si získal obdiv současníků, uznání odborných kruhů a mezinárodní věhlas. Jeho jméno nese během desítek let nespočet mezinárodních výstav a odnesl si řadu prestižních cen.

Emanuel Ranný vystudoval v roce 1964 obor malba na Vyšší škole uměleckého průmyslu v Brně. Poté pracoval v propagačním oddělení továrny na pletací stroje v Třebíči. V té době se začal věnovat grafické technice suché jehly. Pro svá první díla čerpal inspiraci v motivech židovské čtvrti v Třebíči a krajiny u Ptáčova.

Počátkem osmdesátých let výtvarník opouští zaměstnání a věnuje se výhradně volné tvorbě. Navazuje spolupráci s Janem Skácelem, jeho básně doprovází suchými jehlami a vlastním nákladem je vydává.

V roce 1985 poprvé vystavuje v zahraničí, jeho díla představuje Galerie Stari grad v Plovdivu. V následujících letech jsou k vidění Ranného skácelovské bibliofilie v brněnské Galerii Československého spisovatele a účastní se Mezinárodního bienále grafiky v Krakově a Lublani. Roku 1988 vzniká grafický cyklus inspirovaný Skácelovými básněmi, který umělec v následujících letech nadále rozšiřuje. Zahajuje také práci s další technikou, litografií.

O rok později získává první mezinárodní cenu na festivalu grafiky ve francouzském Mentonu za triptych Hřbitov vinařů ke stejnojmenné básni Jana Skácela. Později se stává členem Sdružení českých umělců-grafiků HOLLAR. Roku 1994 získal Cenu Ministerstva kultury v soutěži o Nejkrásnější knihu roku za knihu Bílá žízeň. Je vyzván k účasti na mezinárodní výstavě světových laureátů v polských Katovicích, za grafický list Rozloha podle Petra Krále obdržel čestnou cenu.

Vystavuje v USA, Japonsku a na dalších místech. V roce 2000 získal hlavní cenu za triptych Havraní krajina podle E. A. Poea. Od roku 2002 je každoročně Ranného grafický list součástí ocenění laureátů Ceny Jaroslava Seiferta, udělované Nadací Charty 77.





## Josef Podzimek

*narozen 28. května 1937 v Brně*

Ing. Josef Podzimek je úspěšný český stavař a podnikatel. Stavební výrobě zasvětil celý svůj profesní život. Je vzorovým příkladem moderního podnikatele, jehož aktivity vycházejí z hluboké české průmyslové tradice a úspěšně ji rozvíjejí jak v oblasti podnikání, tak i ve veřejně prospěšných činnostech.

Josef Podzimek vystudoval průmyslovou školu stavební a fakultu inženýrského stavitelství – obor vodohospodářské stavby. Na této fakultě pracoval od r. 1958 do r. 1961 jako asistent na katedře hydrauliky a hydrologie. Po ukončení vysoké školy nastoupil do organizace Labe-Vltava v Praze jako úsekový technik na středním Labi. Po vzniku podniků Povodí se stal v roce 1965 ředitelem závodu Dolní Vltava. Po roce 1968 byl odvolán z funkce ředitele a pracoval až do roku 1990 jako vedoucí vodohospodářského a technického rozvoje Povodí Vltavy, s. p. V roce 1989 spoluzakládal akciovou společnost Ekotrans Moravia. Tato společnost byla založena pro propagaci a postupnou realizaci vodní cesty Dunaj–Odra–Labe. V ní byl v letech 1990–1994 generálním ředitelem.

Celý svůj profesní život zasvětil Josef Podzimek stavební výrobě. V roce 1994 převzal v restituci rodinnou stavební firmu v Třešti, která je nejstarší existující stavební firmou v naší zemi. Jeho firma dnes úspěšně působí v oblasti stavebnictví, strojírenství, dřevovýroby a obchodu.

V průběhu let se specializoval na odbornou literaturu a fotografie se zaměřením na vodní cesty. Postupně napsal sám nebo se spoluautory následující publikace: Povodí Vltavy (1970), Povodí Vltavy II (1971), Povodí Vltavy III (1973), Dolní Labe (1976), Modernizujeme labsko-vltavskou vodní cestu I a II (1975 a 1976), Povodí Berounky (1980), Svět vodních cest (1988), Vodní cesty světa (1994), Praha stověžatá – Jindřišská věž – věž ve věži (2002). Je předsedou správní rady Plavba a vodní cesty, o. p. s.

Josef Podzimek svůj osobní i profesní život rozdělil mezi Vysočinu a Prahu. Vysočinu si zamiloval a v Třešti začal uskutečňovat svůj sen. Díky svým znalostem a respektu pozitivně ovlivnil postupný rozkvět této obce, povýšené na město.



## Marie Bartošková

*narozena 27. prosince 1952 ve Velkém Meziříčí*

PhDr. Marie Bartošková věnovala téměř čtyřicet let svého profesního života rozvoji Ústavu sociální péče Křižanov. Neúnavně a s osobním nasazením po celou dobu prosazuje nové trendy v sociálních službách, které pomáhají klientům s mentálním postižením vést plnohodnotný život.

Marie Bartošková vede dlouhodobě Ústav sociální péče Křižanov, příspěvkovou organizaci Kraje Vysočina, jež patří mezi zařízení pro celoroční pobyt dětí, mládeže a dospělých s mentálním postižením i přidruženými kombinovanými vadami. Z pozice vedoucí tohoto zařízení a později ředitelky se zasloužila o postupné zlepšování životních podmínek klientů a o naplňování jejich života aktivní činností.

Její zásluhou probíhají řadu let sportovní hry, do kterých se zapojují klienti podobných zařízení z Vysočiny i z Jihomoravského kraje. Pro lidi s mentálním postižením jsou nejen sportovní výkony, ale už i samotná příprava na soutěž vhodnou motivací k zapojení do pohybových aktivit.

Marie Bartošková jako ředitelka vytvořila mimo jiné také podmínky k vzniku kapely klientů ústavu, známé pod názvem Šafářanka. Ta vystupuje na celé řadě kulturních akcí a přispívá k propagaci organizace i Kraje Vysočina. Hudební skupina zároveň demonstruje schopnosti a dovednosti handicapovaných lidí široké veřejnosti.

V současnosti Marie Bartošková věnuje zvýšenou pozornost přípravě klientů ústavu na život v běžné společnosti. Snaží se vytvořit podmínky k tomu, aby si klienti měli možnost vyzkoušet bydlení v malých domácnostech, kde se při běžných každodenních úkonech učí samostatnosti. Nový trend, který prosazuje, usnadňuje lidem s mentálním postižením opustit brány ústavu a žít plnohodnotný život.

Marie Bartošková zasvětila svůj život péči o druhé a řízení svěřené organizace se po mnoho let věnuje s osobním nasazením.



## Jaroslav Benda

*narozen 30. listopadu 1949  
v Sázavě pod Křemešником*

Umělecký restaurátor Jaroslav Benda patří mezi osobnosti, na které může být Vysočina hrdá. Renomé získal realizací řady prestižních zakázek, neboť restauroval skutečně skvosty církevního umění z českých zemí.

Jaroslav Benda složil v roce 1973 závěrečnou zkoušku v oboru umělecký pozlacovač ve Školním ústavu umělecké výroby v Praze. Postupně zvládl techniky svého oboru a rozmnožil je o techniky malířské, řezbářské a štukatéřské. V témže roce absolvoval roční studium v Moravském muzeu v Brně a získal osvědčení konzervátora muzejních sbírek. V roce 1983 mu byl před zkušební komisí udělen titul Mistr umělecké výroby s restaurátorskou specializací pozlacovačství, polychronie, štafěrství a řezba. Od roku 1989 je členem Českého fondu výtvarných umělců a poradcem restaurátorské komise užitého umění pro obor zlacení. Od roku 1991 je členem Asociace restaurátorů a získal licenci Ministerstva kultury ČR na restaurátorské práce.

Z četných prestižních zakázek Jaroslava Benda jmenujme barokní oltář s ostatky sv. Prokopa v kostele Všech svatých na Pražském hradě (1987–1988) a podílel se též na restaurování oltáře v kapli P. Marie v katedrále sv. Víta na Pražském hradě (1990–1992). Skutečným mistrovským dílem bylo restaurování a pozlacení gotického pastoforia z kaple sv. Václava v katedrále sv. Víta na Pražském hradě (1991), na kterém se Jaroslav Benda významně podílel.

Na Vysočině v nedávné době restauroval například oltáře kostela Božího těla na hřbitově v Počátkách (1999–2007) či farního kostela v Kamenici nad Lipou (2000–2007) a raně barokní oltář v kostele sv. Bartoloměje v Pelhřimově (2002–2006).

Donedávna neznámou stránku svého talentu Jaroslav Benda odhaluje také v malířské tvorbě, pro kterou je mu inspirací krajina Pelhřimovska. Při tvorbě obrazů využívá i své restaurátorské umění a zvládnutí starých malířských technik. Poznáváme v něm i skvělého portrétistu.





## Pavel Loužecký

*narozen 5. června 1957 v Havlíčkově Brodě*

Instruktor bezmotorového létání Pavel Loužecký se svému poslání a zálibě věnuje na tři desítky let. Za tu dobu už stačil vychovat několik generací mladých pilotů, kteří nejen v kokpitu kluzáku získali obrazně i doslova nový pohled na svět.

Pavel Loužecký se létání věnuje od sedmdesátých let minulého století. Na svém kontě má mnohá přední umístění na soutěžích a nabyté zkušenosti předává dalším adeptům bezmotorového létání. Jako dlouholetý člen reprezentačního týmu ČR v plachtění motivuje nejenom sportovce v mateřském Aeroklubu Příbryslav, ale vzorem je i pro mnoho dalších kolegů, se kterými se setkává na soutěžích.

Úspěchy na Mistrovství ČR od roku 1994:

|      |                |
|------|----------------|
| 1994 | 1. místo club  |
| 1995 | 2. místo club  |
| 1997 | 2. místo club  |
| 2000 | 1. místo club  |
| 2001 | 1. místo club  |
| 2002 | 3. místo club  |
| 2003 | 3. místo combi |
| 2005 | 1. místo combi |
| 2006 | 2. místo combi |
| 2007 | 4. místo combi |
| 2008 | 1. místo combi |
| 2010 | 2. místo combi |

Z úspěchů Pavla Loužeckého za hranicemi jmenujme 12. místo na mistrovství světa v maďarském Szegedu roku 2010 v 18metrové třídě, kde soupeřil v konkurenci 51 závodníků startujících v této kategorii. Další úspěchů dosáhl v předchozích letech i na mistrovstvích Evropy.

Pavel Loužecký během své kariéry pilota a instruktora vychoval už několik generací následovníků. Zdaleka ne všichni jeho svěřenci zůstali u tohoto krásného sportu, ale určitě si všichni do života odnesli nezapomenutelné zážitky a vzpomínky na chvíle strávené na letišti a ve větroni, díky kterým získali nový pohled na svět. Pod vedením Pavla Loužeckého rozvíjeli svoji odpovědnost k sobě i ostatním kolegům v situacích, v nichž na sobě byli týmově závislí.



## Jan Štokr

*narozen 16. ledna 1983 v Dačicích*

Profesionální hráč volejbalu Jan Štokr patří k dlouholetým oporám české volejbalové reprezentace. V současnosti hraje italskou profesionální ligu série A za klub Trentino Volley, se kterým v roce 2011 vyhrál volejbalovou Ligu mistrů.

Jan Štokr jako žák, dorostenec a mladý muž volejbalově vyrůstal ve sportovním oddíle v Telči, která je jeho rodným městem. Během své hráčské kariéry prošel několika domácími i zahraničními kluby. Dnes patří na postu universála k nejlepším světovým hráčům. K tomu ho předurčily i tělesné parametry – výška 209 cm, váha 103 kg, dosah při bloku 333 cm, smečářský dosah 350 cm. Právě proto zřejmě dostal už v Telči přezdívku Drobek, která ho po celou dobu provází volejbalovým životem.

Hráčská kariéra Jana Štokra:

1997–1999 SK Telč

1999–2000 TJ JE Dukovany

2000–2001 USK Praha

2001–2004 Odolena Voda

2004–2005 Pallavolo Modena

2005–2006 Odolena Voda

2006–2010 RPA-LuigiBacchi.it Perugia

2010–dosud Itas Diatec Trentino

Jan Štokr reprezentoval Českou republiku více než stokrát. Mimo jiné na mistrovstvích světa (Japonsko 2006, Itálie 2010) a na mistrovstvích Evropy (2003, 2005, 2009). Je mistrem České republiky a vítězem Českého poháru s týmem Odolena Voda v roce 2004.

V prosinci roku 2010 i 2011 zvítězil s týmem Itas Diatec Trentino na Mistrovství světa klubů. S tímto týmem zvítězil v roce 2011 i v italském poháru a Superpoháru. Jeho zatím neúspěšnější sezona pokračovala v březnu roku 2011 vítězstvím ve volejbalové Lize mistrů. Tohoto úspěchu dosáhl teprve jako šestý Čech a první reprezentant z Kraje Vysočina. Vyrcholením úspěšné sezony byl získání titulu Mistra Itálie. Právě prvenství v domácí soutěži je ceněno na Apeninském poloostrově nejvíce.

Přestože Jan Štokr v průběhu kariéry prokazuje své kvality na mnoha místech doma i v zahraničí, má silné citové pouto ke svému rodnému městu i celé Vysočině a pravidelně se do našeho kraje vrací.



## Josef Průša

*narozen 23. února 1990 v Havlíčkově Brodě*

Josef Průša je úspěšný technologický vývojář. Proslul zejména jako propagátor výstavby trojrozměrných tiskáren, které mají ambici přiblížit technologii 3D tisku k běžnému používání co nejširším okruhem lidí.

Josef Průša vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Praze. Už v 18 letech přispěl vlastní kapitolou do knihy *iPhone Hacks* amerického vydavatele O'Reilly. Později začal pracovat na projektu RepRap a stal se jedním z jeho hlavních vývojářů.

S podstatou tiskárny, která na rozdíl od běžně používaných tiskáren dokáže vytisknout i trojrozměrné předměty, se poprvé seznámil na internetu. Postupně ji nejen sám postavil, ale také ji zdokonalil.

Teď pořádá workshopy, na nichž učí zájemce, jak si postavit vlastní 3D tiskárnu během jednoho víkendu a jak ji ovládat. Dlouhodobé zkušenosti s pořádáním RepRap workshopů má převážně ze zahraničí. Své know-how tak postupně předává mezi tisíce dalších nadšenců a svou prací významně přispívá k rozšíření technologie 3D tisku mezi běžné lidi.

Výsledky jeho práce a dalších spolupracovníků z vývojářské komunity se začínají povážlivě blížit kvalitě profesionálních 3D tiskáren, jejichž cena se dnes pohybuje v částkách pro běžného člověka jen těžko dostupných. Josef Průša a jeho kolegové si přitom zakládají na tom, že jejich práce zůstává otevřená každému, kdo o ni projeví zájem.

V současnosti Josef Průša učí na Univerzitě Karlově a Vysoké škole uměleckopřemyslové v Praze. Pro vydavatelství O'Reilly dopisuje vlastní knihu.





## Marika Šoposká

*narozena 12. listopadu 1989 v Havlíčkově Brodě*

Marika Šoposká je talentovaná mladá herečka, která vstoupila do povědomí publika jako představitelka rolí princezen v pohádkách. Vzestup znamenala zejména v loňském roce, kdy ztvárnila hlavní roli v pohádce Micimutr a roli Agáty v oceňném dramatu Poupata.

Marika Šoposká vystudovala hudebně-dramatický obor Pražské konzervatoře, který zakončila v roce 2010. Ještě během studia hrála v několika školních představeních. Role v Kohoutově Ruletě a Rutově inscenaci Drahý Kadle, kampak dneska po divadle si zopakovala i na Malé scéně Divadla pod Palmovkou.

Účinkuje rovněž v divadelní společnosti Nevítání, kde ztvárnila postavu Inés v Sartrově S vyloučením veřejnosti a Lucy v Noci bláznů. V Činoherním klubu hraje Cecilku v Hamptonových Nebezpečných vztazích a Karolínu ve hře Marie Carr U Kočičí bažiny.

V sezoně 2010/11 ztvárnila na scéně Národního divadla v Praze Bianku ze Zkrocení zlé ženy. Hraje v Divadle v Celetné v inscenaci Něžná je noc. Ve Strašnickém divadle účinkuje ve hře Romeo a Julie.

V roce 2011 se Marika Šoposká dostala do povědomí národa díky pohádce Micimutr, kde ztvárnila hlavní roli. Mezi její další úspěchy roku 2011 patří české drama Poupata, v něm hrála jednu z hlavních rolí, a také historický velkofilm Lidice.

V rozhovorech často vzpomíná na své rodinné zázemí a Havlíčkův Brod, odkud pochází.



## Viktor Němeček

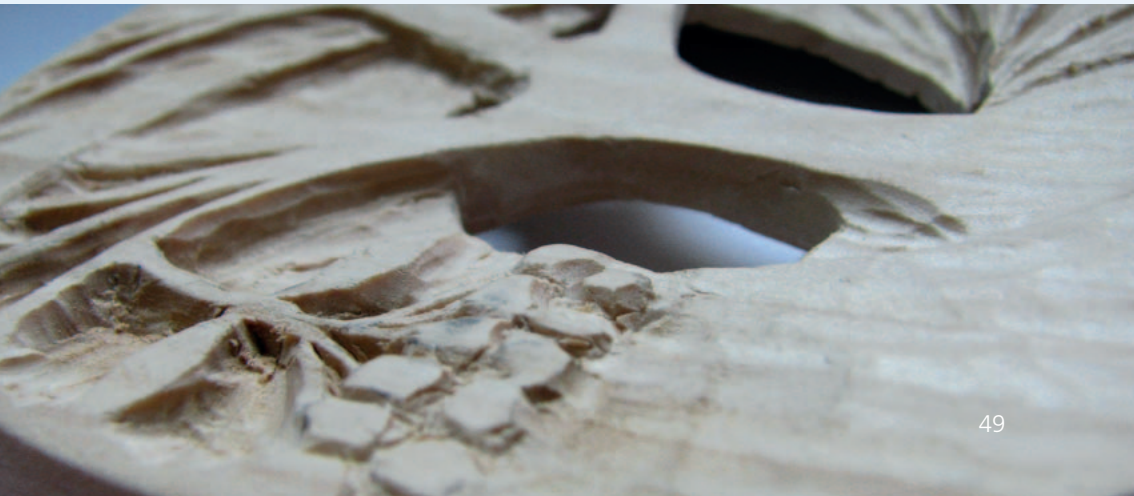
*narozen 18. května 1996 v Jihlavě*

Student Viktor Němeček je nadaný matematik a fyzik. Své znalosti prověřil na řadě soutěží, kde získal významná ocenění. Loni si přivezl zlatou medaili z astronomické olympiády v Kazachstánu. Výborných výsledků dosahuje také ve hře na housle a na jazykových soutěžích.

Viktor Němeček byl studentem Gymnázia v Jihlavě. V říjnu roku 2011 se zúčastnil XVI. mezinárodní astronomické olympiády konané v kazašském Almaty. Do mezinárodního kola se proboujel postupně přes všechna postupová kola a jako reprezentant ČR byl nominován na závěrečné soustředění v královské observatoři ve Valašském Meziříčí.

V tříkolové soutěži (část teoretická, praktická, pozorovací) se umístil na 4. místě a vysloužil si jako zlatý medailista své kategorie právo jet jako člen českého týmu na mezinárodní kolo XVII. ročníku, které se koná koncem října 2012 v Jižní Koreji. Ocenění, jež si Viktor Němeček vybojoval, je prestižní. Českou republiku bude totiž reprezentovat pouze šestice studentů v různých kategoriích.

Viktor Němeček se pravidelně účastní i dalších přírodovědně zaměřených soutěží (olympiáda z matematiky 2011: 1. místo v krajském kole kategorie Z9 i kategorie C a chemie: 2. místo v krajském kole). V obou soutěžích pokračoval i v dalších letech, navíc ve své kategorii zvítězil v soutěži Bobřík informatiky, kterou vypsala Jihočeská univerzita České Budějovice. Viktor není jen nadaný matematik a fyzik, ale výborných výsledků dosahuje také ve hře na housle a v jazykových soutěžích.



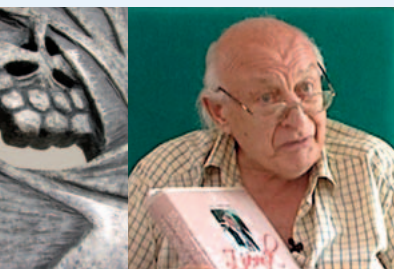








2013



## Miloslav Brtník st.

7. ledna 1928 – 12. září 2017

Miloslav Brtník byl legendou folkloru na Horácku. Jako hudebník, primas skřipácké muziky, folklorista, choreograf, autor pořadů, sběratel lidových písní a výtvarník proslul doma i v zahraničí, o čemž svědčí řada ocenění, kterých se mu dostalo.

Miloslav Brtník se aktivně zapojil do folklorního hnutí na Vysočině v 50. letech 20. století. V roce 1954 stál u zrodu jihlavského folklorního souboru Vysočan. K němu připojil skřipáckou muziku Josefa Havrdy z Velkého Běraňova, která v pozdějších letech ovlivnila také instrumentář BROLNu (Brněnský rozhlasový orchestr lidových nástrojů).

Spolupracoval s etnochoreografkou a sběratelkou lidových písní Zdenkou Jelinkovou, zapojil se také do sběratelské činnosti v terénu. Výsledkem těchto aktivit, trvajících přes padesát let, jsou na tři stovky písní zachycených v regionu Horácka, které byly publikovány v roce 2004 v knize Zpěvník horáckých písní po lidech sebraných.

Působil jako umělecký vedoucí a choreograf souboru Vysočan, vytvořil přes 150 choreografií, včetně hudebních uprav, byl primasem muziky. Spolupracoval s řadou folklorních souborů v regionu, mezi kterými lze uvést například Drahan Blansko, Kalamajka Havlíčkův Brod, Křenováček Křenovice, Škubánek Světlá nad Sázavou, Stražišťan Pacov, Velen Boskovice, Vysočánek Hlinsko nebo Podjavořičan Telč. Je autorem Horáckých folklorních slavností v Telči a Jihlavě a festivalu Horácko zpívá a tančí ve Světlé nad Sázavou. Spolupracoval také se svazem českých Chorvatů v Daruvaru.

V roce 1990 stál u zrodu Horáckého folklorního sdružení. Působil také ve výboru Folklorního sdružení ČR, autorsky přispíval k pořadům MFF ve Strážnici, kde byl od roku 1995 členem senátu programové rady.

Se svým souborem natáčel v Československé a posléze České televizi, v Českém rozhlasu v Brně i Praze, ale také v zahraničí (např. Velká Británie, Finsko, Francie).

Byl nositelem řady ocenění za svoji folklorní činnost doma i v zahraničí. Jedním z nejvýznamnějších je zaražení jeho jména do mezinárodní příručky významných vůdčích osobností světa „Kdo je kdo“ na základě rozhodnutí amerického životopisného ústavu American Biographical Institute (ABI).



## Josef Klimeš

*narozen 15. ledna 1928 v Měříně*

Akademický sochař Josef Klimeš patří k významným uměleckým osobnostem, na které může být rodná Vysočina právem hrdá. Svědčí o tom nespočet realizací i samostatných výstav, které má na svém kontě, a spoluúčast na dalších v České republice i v zahraničí.

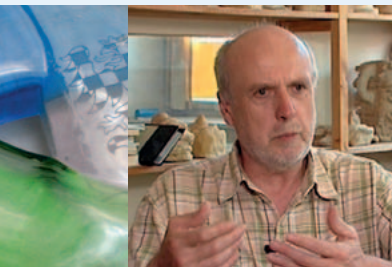
Josef Klimeš maturoval v roce 1947 na reálném gymnáziu ve Velkém Meziříčí a následně se nechal zapsat na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor Dějiny umění a estetika. Během studia chodil soukromě modelovat k profesoru Lidickému. V roce 1949 byl přijat na Akademii výtvarného umění do ateliéru Jana Laudy. Absolvoval u něho v roce 1954.

Po návratu z vojny (1954–1956) se spolužákem Františkem Pacíkem sekal do kamene pro zavedené sochaře. Zakrátko byl vyzván profesorem Laudou k účasti na práci pro československý pavilon na EXPO 58 v Bruselu. Pro vstupní halu československého pavilonu vytvořil plastiku „Každý má právo na vzdělání“, za kterou získal ocenění Grand Prix.

V letech 1960–1970 byl členem skupiny Etapa. Mezi jeho další významné práce patří Otisky, Dvanáct měsíců či Rovnováha. Dosud vystavoval na téměř pěti desítkách výstav. Od roku 1991 je členem spolku výtvarných umělců Mánes. V letech 1994–1997 vyučoval modelování na Fakultě architektury ČVUT v Praze. Dnes pracuje v Praze v ateliéru v ulici Na Výšinách.

Z nepřeberného množství jeho dalších realizací jmenujme například památník zastřeleným v poslední den války ve Velkém Meziříčí (1965), pomník obětem obou světových válek pro Žirovnici (1965), skupinu plastik před hotelem Thermal v Karlových Varech (1977), z novější doby pak například bustu Antonína Matějčka v Praze (1994), pamětní desku generála Janouška na Klárově (2000) nebo Duši bludných kamenů, zpracovanou pro rodný Měřín v roce 2001.

Za svou práci dostal řadu významných ocenění, kromě zmíněného Grand Prix to byla například v roce 1967 hlavní cena za plastiku „Otisky“ na výstavě Flora Olomouc, 1. cena a zadání v soutěži na sochařskou výzdobu stanice metra Holešovice (1984) nebo hlavní cena na mezinárodním bienále v Českých Budějovicích za „Milencův dopis Lesbii“ a „Volání v pusté krajině“ (2005).



## Štěpán Axman

*narozen 4. srpna 1956 v Brně*

Štěpán Axman vede Mezinárodní centrum ATM pro lidi se zdravotním postižením, které se zaměřuje na výuku a pracovní uplatnění v oboru řemeslně-výtvarném. Vyučuje vlastní řemeslnou techniku a je autorem řady vzdělávacích projektů. Jeho nevidící žáci-absolventi dnes pracují jako učitelé techniky modelování, lektori vzdělávacích programů či řemeslníci.

Štěpán Axman absolvoval obor kamenosochař na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti a od roku 1993 se věnuje soustavně práci s nevidícími v oboru modelování. V roce 1995 založil občanské sdružení Slepíši, které se věnuje vzdělávání a řemeslně-výtvarné prezentaci lidí s handicapem. Je autorem speciální techniky modelování pro lidi se zdravotním postižením, tzv. Axmanovy techniky modelování (ATM), která je českým patentem. Technika ATM byla s úspěchem představena ve Finsku, Slovinsku, Slovensku, Francii a v Kanadě.

V roce 2000 založil se svou ženou Terezou Axmanovou Mezinárodní centrum Axmanovy techniky modelování v Tasově na Vysočině. Určeno je lidem, kteří kvůli svému handicapu nemohou absolvovat klasické řemeslně-výtvarné vzdělání. V roce 2007 inicioval vznik Chráněné vývojové dílny ATM v Tasově, kde v současné době pracuje šest lidí nevidících a lidí s kombinovaným postižením. Štěpán Axman je autorem několika vzdělávacích projektů, například programu s názvem „Hele lidi“ na základních a mateřských školách, který seznamuje zdravé děti s životem lidí handicapovaných. Ročně se programu účastní kolem tří tisíc dětí, lidem s handicapem nabízí tento program nové pracovní uplatnění. Další vzdělávací projekt „Hele hlína“, dal příležitost lidem s mentálními postižením z ústavů sociální péče v Kraji Vysočina vyučit se řemeslu ATM. Výsledkem tohoto projektu je například dílna Volšové ruce při ÚSP Zboží.

Štěpán Axman je také iniciátorem a spoluautorem sbírkotvorné koncepce stálé sbírky hmatového sochařství, realizované v letech 2006–2008 pro Oblastní galerii Vysočiny v Jihlavě. V rámci externí spolupráce s Masarykovou univerzitou přednáší pro studenty v oborech speciální pedagogika, psychologie a sociologie.



## Jiří Hamza

*narozen 20. srpna 1970 ve Znojmě*

Úsilím Mgr. Jiřího Hamzy získala Vysočina mezinárodní renomé jako pořadatelské středisko biatlonového mistrovství světa, které se poprvé v historii konalo na území České republiky, v Novém Městě na Moravě. Aby to bylo možné, zasloužil se o vybudování moderního sportovního areálu s komfortním zázemím.

Jméno Jiřího Hamzy si lidé po řadu let spojovali s basketbalem. Jako manažer reprezentace dosáhl s ženským basketbalovým týmem až na titul mistryň Evropy. V klubu působil sedmáct let.

V posledních letech je však znám hlavně díky biatlonu, když stanul jako předseda v čele organizačního výboru biatlonového Mistrovství světa 2013, které se mu se spolupracovníky podařilo přivést do Nového Města na Moravě. Naplnil se tím sen mnoha biatlonových generací. Jeho nemalým přispěním skončil světový šampionát sportovním, organizačním a společenským úspěchem České republiky. Podstatně také zvýšil popularitu a prestiž biatlonu v zemi.

Za osm soutěžních dnů navštívilo mistrovství v biatlonu na 200 tisíc fanoušků, po čtyři dny bylo vyprodáno. Výsledný efekt pro cestovní ruch v regionu Nového Města i v Kraji Vysočina je nevyčísitelný. Zásluha Jiřího Hamzy na rozvoji a propagaci Kraje Vysočina je tak nesporná. Pořádání vrcholné mezinárodní akce dokázal zajistit s vyrovnaným rozpočtem. Jeho nezanedbatelným přispěním se stalo Mistrovství světa v Novém Městě na Moravě 2013 jak dokladem sportovní úrovně českých reprezentantů, tak přesvědčivým organizačním úspěchem pořadatelů, který snese srovnání se špičkovými sportovními podniky ve světovém měřítku.

Naplnila se tím i vize zařazení Nového Města na Moravě mezi světová zimní střediska. Postupnými kroky se podařilo vybudovat biatlonový a lyžařský areál a závodní tratě se špičkovými parametry, kterými se řadí mezi nejlepší na světě. Areál ale není jen místem k přípravě vrcholových sportovců. Prostor k aktivnímu vyžití zde nachází i vyznavači rekreačního pohybu.





## Markéta Hejkalová

*narozena 29. února 1960 v Praze*

Spisovatelka, překladatelka a vydavatelka PhDr. Markéta Hejkalová se zapsala do povědomí jako organizátorka knižního veletrhu s dlouhou tradicí, který významně ovlivnil kulturní dění v regionu a propaguje Vysočinu daleko za hranicemi kraje.

Markéta Hejkalová vystudovala finštinu a ruštinu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, pracovala jako nakladatelská redaktorka. V druhé polovině devadesátých let byla konzulkou a kulturní atašé na českém velvyslanectví ve Finsku. Učila finskou literaturu na Masarykově univerzitě v Brně, kde následně vedla překladatelské semináře.

V současnosti pracuje v Havlíčkově Brodě pro rodinné nakladatelství Hejkal, překládá do češtiny díla Miky Waltariho a pořádá každoroční Podzimní knižní veletrh v Havlíčkově Brodě, který je nejstarším v tuzemsku. Letos je to již jeho 23. ročník.

Pod dívčím jménem Pražáková vydala novelu Mimo mysu (v roce 1988 ve sborníku nakladatelství Mladá fronta Zelená sedma). V nakladatelství Hejkal vydala knížku pro děti Šli myšáci do světa (1994, rovněž pod jménem Markéta Pražáková). Jako Markéta Hejkalová je podepsána pod prózami Ženy a cizinci na konci tisíciletí (2002), Vždycky jedna noc (2004), Slepíci lásky (2006), Kouzelník z Pekingu (2008), Důkazy jejího života (2010) a Andělé dne a noci (2012). V roce 2007 vydala monografii Fin Mika Waltari – Doba, život a knihy světového spisovatele. Je aktivní členkou českého PEN klubu a byla zvolena do jeho mezinárodního výboru.

V roce 1991 založila a od té doby pravidelně pořádá Podzimní knižní veletrh, díky němuž do Havlíčkova Brodu každoročně zavítá na 15 tisíc návštěvníků a řada autorů z celé republiky i zahraničí. Dnes patří toto její dílo k nejstarším a nejváženějším veletržním počínům v tuzemsku.

Markéta Hejkalová je osobností, která vymýšlí, podniká a vytváří nové tradice a tvoří českou kulturu zdola. Pro náš kraj je ctí, že se tato velká žena nenechala zlákat velkou Prahou a svými aktivitami obohacuje kulturní a společenský život na Vysočině.





## Petr Kundera

11. června 1935 – 31. března 2014

Ing. Petr Kundera zasvětil svůj profesní život dopravním stavbám, z nichž mnohé budou po mnoho let reprezentovat Vysočinu a sloužit dalším generacím. V oboru byl skutečným odborníkem, o čemž svědčila obdržená prestižní ocenění i velký zájem o jeho služby.

Petr Kundera vystudoval Vysoké učení technické v Brně, fakultu inženýrského stavitelství s profesním zaměřením na dopravní stavby, správu staveb a investorské činnosti pozemních komunikací.

Byl autorizovaným inženýrem pro obor dopravní stavby a v této činnosti pokračoval i v důchodovém věku. Spolupracoval především s městskými a obecními úřady při přípravě investičních akcí a vykonával stavební dozor. Svoji profesní odborností nemalým dílem mnohokrát přispěl i ve veřejném sektoru. Po dvě volební období předsedal dopravní komisi města Třebíče. Byl místopředsedou zkušební komise pro autorizační zkoušky v kategorii Dopravní stavby a členem komise pro vyhodnocení soutěže Stavba Vysočiny, a to po dobu deseti let od jejího založení. Předsedal také komisi pro návrh komunikační části územního plánu Vysočiny.

Byl odborným konzultantem Národního institutu pro integraci osob s omezenou schopností pohybu a orientace České republiky v problematice bezbariérovosti staveb. Posuzoval projekty veřejně přístupných staveb, které odborně vedl až do fáze kolaudace.

Několika veřejnými výstavami významně přispěl k tomu, že se s dopravní infrastrukturou Vysočiny a její historií mohla seznámit široká veřejnost. Ve spolupráci s Muzeem Vysočiny v Třebíči uspořádal výstavy Cesty Třebíčska a Mosty Třebíčska, ke kterým byly vydány sborníky.

Česká silniční společnost Petra Kunderu v roce 2010 vyznamenala Medailí profesora Špürka za zásluhy, kterými přispěl k jejímu rozvoji. Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků jej jmenovala čestným členem a v roce 2012 vyznamenala medailí udělovanou k 20. výročí trvání komory.



## Petr Píša

*narozen 9. září 1965 v Jihlavě*

Petr Píša je zářným příkladem renesanční osobnosti, vynikající šíří kulturního angažmá. Vedle bohatých kulturních aktivit na Vysočině se prosadil i na jevišti Národního divadla a na evropské divadelní šňůře s Divadlem bratří Formanů.

Umělecký kovář, muzikant, herec, zpěvák, kapelník, dramaturg, trumpetista, performer, a hlavně organizátor Petr Píša se původně vyučil mechanikem, seřizovačem textilních strojů. Žije v Třešti, kde založil velký dechový orchestr Tutti, který dnes působí pod hlavičkou ZUŠ Jihlava, a je jeho dirigentem. Působí jako frontman, kapelník a zpěvák swingového orchestru Zatrestand, se kterým koncertuje po celé republice a opakovaně je zván k vystoupením například při oficiálních akcích filmového festivalu v Karlových Varech. Jako host vystupoval také ve smíšeném sboru Campanula v Jihlavě.

Je producentem celoročního nadregionálního kulturního projektu Tančírna Třešť, kde se v celovečerních programech několikrát do roka potkávají vždy na dvou pódii orchestry hrající swing, blues či salsu. Tančírna za dobu své existence přilákala řadu významných hostů, mezi nimi například Karla Gotta, Ondřeje Havelku, Felixe Slováčka, Jiřího Suchého nebo Ilonu Czákovou.

Od roku 1998 Petr Píša organizuje multižánrový festival Cihelna Třešť, kde vystupují profesionální i amatérské hudební a divadelní soubory.

Léta intenzivně spolupracuje s bratry Formanovými, se kterými vyrazil i na jejich divadelní turné po Evropě, a je představitelem jedné z rolí v Dobře placené procházce v Národním divadle.

Petr Píša je hrdým patriotem, své město a svůj kraj reprezentuje po všech koutech České republiky i při vystoupeních v zahraničí. Spolupracuje s Krajem Vysočina na významných akcích, kde se podílí na organizaci kulturní části programu, například při návštěvě prezidenta republiky, při setkání generálních ředitelů pro lesy v rámci předsednictví EU, při slavnostním ukončení Dolnorakouské zemské výstavy, při předávání nejvyšších ocenění kraje a dalších příležitostech.



## Petr Nekoranec

*narozen 25. února 1992 v Nových Dvorech u Polné*

Tenorista Petr Nekoranec je jednou z nejvýraznějších postav nastupující pěvecké generace v České republice. Už v mladém věku stihl dosáhnout jako operní zpěvák řady významných ocenění a na pódiiích se objevuje i po boku italského tenoristy Antonio Carangela.

Petr Nekoranec začal ve svých dvanácti letech navštěvovat ZUŠ Polná jako žák sólového zpěvu. Od té doby začal pravidelně vystupovat s Polenským bigbandem, zpíval na akcích ZUŠ a při různých příležitostech a událostech ve městě.

Nejprve zpíval pop, jazz, swing a docela vážně uvažoval o angažmá v muzikálech. V osmnácti letech se poprvé seznámil s operou. Při představení Verdiho *La traviaty* v Národním divadle mu už během předehry bylo jasné, čemu se chce nadále věnovat.

Po absolvování střední pedagogické školy začal studovat na Konzervatoři Pardubice obor klasický zpěv u Jarmily Chaloupkové a zároveň pravidelně a úspěšně reprezentuje Kraj Vysočina v Česku i v zahraničí, čímž navázal na své pěvecké úspěchy z předchozích let.

V roce 2012 byl Petr Nekoranec oceněn na celé řadě soutěží, z 9. ročníku Pěvecké soutěže Olomouc si odvezl titul absolutního vítěze a laureáta festivalu, v Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech získal 1. cenu v kategorii Píseň a 2. cenu v kategorii Junior.

V roli Vaška se podílel na provedení Smetanovy *Prodané nevěsty* se souborem Dětská opera Praha na Nové scéně pražského Národního divadla pod taktovkou Jana Chalupeckého, v Itálii zpíval tenorové sólo v Mozartově *Requiem* s Coro Filarmonico Veneto a Orchestra Regionale Filarmonia Veneta (dirigent Marco Titotto) a tenorové sólo v Mozartově *Korunovačnické mši* pod vedením Františka Šterbáka. V roce 2013 ztvárnil roli Lindora v Rossiniho *Italce* v Alžírě na scéně Teatro nuovo di Torino v Itálii.

V současné době intenzivně spolupracuje s renomovaným italským operním tenoristou a pedagogem Antoniem Carangelem.





## Filip Murár

*narozen 17. prosince 1993 v Třebíči*

Filip Murár je mimořádně nadaný student, který své schopnosti nesčetněkrát prověděl v odborných olympiádách a soutěžích, odkud si odnesl mnohé úspěchy. Díky svým schopnostem a výsledkům získal stipendium ke studiu v Británii.

Hlavním zájmem Filipa Murára je matematika a fyzika, velkým koníčkem astronomie, cizí mu není ani chemie. Jde o mimořádně nadaného studenta, úspěšného v celostátních a mezinárodních kolech olympiád, především astronomické a fyzikální, i Středoškolské odborné činnosti. Letos si svými výsledky vybojoval výsadu reprezentovat Českou republiku na mezinárodním klání v Řecku, když s převahou vyhrál národní kolo olympiády v astronomii a astrofyzice.

Jeho výsledky a úspěchy se zúročily, když v prosinci loňského roku získal od Nadace Zdeňka Bakaly stipendium, které hodlá použít na studium University of Cambridge, kam byl po úspěšném složení maturitní zkoušky na gymnáziu v Třebíči přijat. V Británii bude studovat obor přírodních věd, který zahrnuje vědy o přírodě, matematiku a fyziku. V rámci mezioborových předmětů si vybral psychologii. Zajímá ho genetik, fyzika částic nebo ekologie. Hodnotící komisi Nadace Zdeňka Bakaly, která o stipendiích rozhoduje, zaslal esej o tisíci slovech v angličtině na téma vzdělávání. V ní se zamýšlí nad otázkou, proč se malé děti rády učí a objevují něco nového, ale v určitém věku dochází ke zlomu a učení je přestává bavit.

I když sám přiznává, že ideální recept na řešení tohoto problému nenašel, vidí jako jeden z hlavních důvodů takového stavu odlišné podmínky dnešní doby v přístupu k informacím, v porovnání s předchozími generacemi žáků a studentů. V době, kdy jsou díky internetu lehce dostupné jakékoli informace, se podle něj mění role učitelů. Ti by měli žáky především naučit se v informacích vhodně orientovat.



## Eliška Vostalová

*narozena 1. března 1994 v Třebíči*

Eliška Vostalová reprezentuje s výbornými výsledky Hotelovou školu Třebíč a Kraj Vysočina v disciplíně dekorativního vyřezávání ovoce a zeleniny. Cenné úspěchy si opakovaně odváží ze soutěží doma i v zahraničí.

Eliška Vostalová je studentkou čtvrtého ročníku oboru hotelnictví na Hotelové škole v Třebíči. Od počátku studia dosahuje velmi dobrých studijních výsledků, pravidelně se účastní akcí (rauty, kurzy, soutěže, výstavy), na kterých prezentuje znalosti a dovednosti související se studovaným oborem.

Vážený zájem o zvolenou problematiku projevila už v úvodním pololetí prvního ročníku studia, když absolvovala nepovinné kurzy dekorativního vyřezávání ovoce a zeleniny (carving) pod odborným vedením pana Ludka Procházky. Od té doby se v této disciplíně neustále vzdělává a zdokonaluje se v přípravě na přehlídky.

V carvingu už dosáhla mnoha úspěchů, čímž úspěšně reprezentovala a propagovala dobré jméno Hotelové školy Třebíč a jejího zřizovatele Kraje Vysočina. Mezi největšími úspěchy to byly například tituly juniorské mistryně České republiky pro rok 2010, 2011 a 2012 na mezinárodním mistrovství ČR Junior carving cup v Třebíči a mistryně České republiky pro rok 2011 a 2012 na gastro festivalu Czech carving cup v Ostravě, výborná umístění na 17. ročníku národní soutěže kuchařského a cukrářského umění Gastro Hradec, během kterého proběhla soutěž ve vyřezávání zeleniny a ovoce Gastro Hradec carving cup 2012, nebo na 1st European Carving Championships v roce 2011 v Lipsku.

Na základě předchozích úspěchů byla Eliška Vostalová nominována na Světovou kuchařskou olympiádu IKA, která se uskutečnila v říjnu 2012 v Erfurtu. Na této mezinárodní olympiádě získala stříbrnou a bronzovou medaili v kategorii kulinářské artistiky.

Posledním úspěchem je vítězství na Gastrofestivalu Nitra 2013, kde bojovala ve vítězném týmu Hotelové školy Třebíč, kterou na tuto evropskou soutěž nominoval Kraj Vysočina.

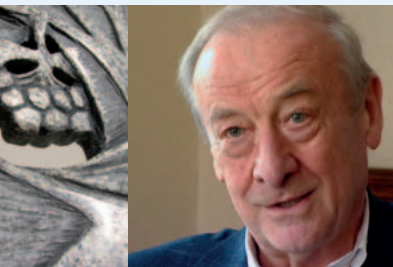








**2014**



## **Mons. Michael Josef Pojezdný, O. Praem.**

*narozen 17. července 1943 v Jihlavě*

Duchovní Michael Josef Pojezdný se svými postoji a celospolečensky prospěšnou prací zasloužil o rozvoj demokracie, humanity a lidských práv.

Mgr. Michael Josef Pojezdný se narodil v Jihlavě, kde také v roce 1960 maturoval. V letech 1962–1967 studoval na Teologické fakultě v Litoměřicích, kde roku 1969 přijal kněžské svěcení. Po absolvování základní vojenské služby působil ve farnostech Klobouky u Brna (1969–1972), Dubňany (1972–1977) a v Osové Bítýšce (1977–1990).

V roce 1970 vstoupil tajně do premonstrátského řádu. Opatem Strahovského kláštera byl zvolen v roce 1987. Po příchodu do hlavního města navázal ihned kontakty s křesťansky orientovanými politiky s cílem budovat demokratickou společnost ve spolupráci s pozitivně smýšlejícími lidmi. Jeho působení a stanoviska vedly k částečnému narovnání mezi církvemi a státem. Podílel se na obnově premonstrátského řádu a zpřístupnění jeho duchovního a kulturního dědictví široké veřejnosti. Jako představitel strahovské kanonie se zasloužil o obnovu a zpřístupnění mnoha významných kulturních památek na území celé republiky, například areálu Strahovského kláštera nebo kostela sv. Jakuba v Jihlavě.

Michael Josef Pojezdný je opatem Královské kanonie premonstrátů na Strahově, předsedou Konference vyšších představených mužských řeholí v České republice, definitivním řádu premonstrátů a konventuálním kaplanem suverénního řádu maltézských rytířů. Po roce 1989 obnovil řeholní život ve Strahovském klášteře. V roce 2006 mu byl prezidentem republiky propůjčen Řád Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o stát v oblasti rozvoje demokracie, humanity a lidských práv.

Za předchozího režimu se účastnil boje proti nedemokratickému zřízení. Za své tehdejší postoje a za celospolečensky prospěšnou práci nejen ve prospěch Vysočiny a jejích obyvatel byl také navržen na udělení nejvyššího ocenění Kraje Vysočina.



## Ladislav Slonek

*narozen 12. června 1940 ve Sněžném*

Doc. Ing. Ladislav Slonek, CSc. si vedle svého rozsáhlého odborného působení v oboru dřevařství připsal zásluhy o nebyvalý rozvoj novoměstského sportu, který vyvrcholil mistrovstvím světa v biatlonu.

Vědecký pracovník, vysokoškolský pedagog, dlouholetý děkan Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně, ale také dlouholetý předseda SK Nové Město na Moravě. To je jen velmi zjednodušený pohled na nespočetné aktivity, kterými se Ladislav Slonek zapsal do všeobecného povědomí a kterým zasvětil svůj život.

Po rozdělení federace se mu jako prvnímu podařilo na českých vysokých školách prosadit studijní program dřevařského inženýrství. Jeho budování věnoval maximální úsilí. Obklopil se schopnými spolupracovníky a trpělivě krok za krokem pomáhal zajišťovat provozní podmínky pro existenci dřevařského směru na brněnské fakultě.

Působí nebo působil ve vědeckých radách fakult v Praze, ve Zvolenu a v Brně, jako člen akreditační komise na Slovensku, na ministerstvu průmyslu a obchodu, ministerstvu zemědělství, jako vedoucí konzultačního střediska univerzity a v dalších odborných orgánech. Aktivní je i na mezinárodní úrovni – přednášel na univerzitě v Madridu, na Aristotle University v Řecku, na univerzitě v Stellenbosch v Jihoafrické republice a dalších místech. Na svém kontě má bohatou publikační činnost.

Ladislav Slonek byl po dlouhá léta předsedou Sportovního klubu v Novém Městě na Moravě. Za jeho vedení zažil novoměstský sportovní areál zatím největší rozvoj a rozmach ve své historii. Do Nového Města se podařilo přivést nejen špičky běžeckého lyžování a podržet na výsluní závody Zlatá lyže, ale do areálu si našla cestu i horská cyklistika a veleúspěšné biatlonové závody. Uspořádat mistrovství světa v biatlonu by bez předcházejících úspěšných závodů nebylo myslitelné.

Ladislav Slonek se vždy uměl obklopit úspěšnými a schopnými lidmi, uměl je nadchnout pro dobrou věc a vždy věřil, že atraktivní závody mohou mít dobrou adresu na Vysočině. Přestože již sportovní klub nevede, je stále jeho velice aktivním členem. MS v biatlonu bylo symbolickým oceněním jeho dlouholeté práce, kterou pro Kraj Vysočina nezištně vykonal. Patří mezi regionální patrioty, sportovní srdcaře a obrovské osobnosti.



## Naděžda Dobešová

*narozena 26. října 1964 v Třebíči*

Naděžda Dobešová má na svém kontě celou řadu vynikajících úspěchů v kuželkářském sportu. Byla vyhlášena nejlepší kuželkářkou dvacátého století, dodnes aktivně závodí a trénuje nové adepty.

Třebíčská rodačka Naděžda Dobešová je sedminásobnou mistryní světa v kuželkách. Již jako juniorka reprezentovala město Třebíč a Českou republiku, v roce 1985 se stala ve Frankfurtu nad Mohanem juniorskou mistryní světa v kuželkách a překonala světový rekord, zároveň na tomto mistrovství získala stříbrnou medaili za československý národní tým žen. I díky tomuto úspěchu obdržela v roce 1986 v Brně čestný titul mistryně sportu, kterým byla oceněna za výborné výkony a světové rekordy.

Úspěchy rozšiřovala jako členka reprezentačního družstva žen a stala se sedmkrát mistryní světa, sedmkrát byla stříbrná a třikrát bronzová. V roce 1990 obhájila titul na mistrovství světa v kuželkářské soutěži dvojic, čtyřikrát byla první ve Světovém poháru družstev jako členka týmu Victoria Bamberg. Česká kuželkářská asociace ji vyhlásila několikrát kuželkářkou roku. V roce 2000 byla vyhlášena nejlepší kuželkářkou dvacátého století. V současné době stále aktivně hraje, ale hlavně se věnuje trenérské činnosti. Za svoji kariéru bojovala za týmy TJ Třebíč (1977–1992), Turnerschaft Coburg, Německo (1992–1998), Victoria Bamberg, Německo (1998–2012), a KK Slavia Praha.

Naděžda Dobešová je již třetí volební období členkou zastupitelstva města Třebíče a současně zastupuje místní část Račerovice.



## Miloš Doležal

narozen 1. července 1970  
v Háji u Ledče nad Sázavou

Tvorba spisovatele, básníka, rozhlasového redaktora, publicisty a dokumentaristy Mgr. Miloše Doležala je nerozlučně spjata s Vysočinou. Vstoupila téměř do všech jeho básnických a historických knih i televizních a rozhlasových dokumentů a pořadů.

Miloš Doležal navazuje na tradici významných vysočinských autorů, jakými byli Reynek, Zahradníček, Deml aj. Je propagátorem Vysočiny, jejích míst i osobností, pomáhá odhalovat zapomenuté příběhy i hrdiny.

Jeho zatím nejvýznamnějším počinem je kniha *Jako bychom dnes zemřít měli*, která se stala v prestižní anketě Lidových novin Knihou roku 2012. Celistvým způsobem popisuje životní drama číhoštského kněze Josefa Toufara a celou kauzu. Kniha zároveň vypráví příběh Vysočiny ve 40. a 50. letech, autor na ní pracoval dvacet let, nyní se chystá její filmové zpracování.

Miloš Doležal vyrůstal v Horní Pasece na statku matčiny rodičů. Základní školu a gymnázium (maturoval 1988) navštěvoval v Ledči nad Sázavou. Poté v letech 1988–1992 studoval v Praze na Fakultě sociálních věd UK, kde obhájil diplomovou práci *Číhoštský zázrak, osud kněze P. Josefa Toufara a ohlasy v tisku a literatuře*. V letech 1991–1993 byl redaktorem časopisu *Perspektivy*, 1993–1994 pracoval jako asistent dramaturga Karla Krause v Divadle za branou II a v letech 1994–1995 jako dramaturg Divadla za branou III. Pracoval také jako hlídač azylového domu pro matky s dětmi v Havlíčkově Brodě (1995–1997). Od roku 1998 je redaktorem Českého rozhlasu 3 Vltava. V roce 1988 se odstěhoval z Vysočiny do Prahy, v roce 2006 se ovšem vrátil zpět na Vysočinu, žije v Horní Pasece.

Publikoval v řadě periodik, od roku 1998 jsou v Českém rozhlase uváděny pořady, na nichž se podílí jako autor a které mají souvislost s Vysočinou (*Případ Babice, Číhoštský zázrak, Smrt generála Luži, Atentát na Heydricha, Jan Zahradníček, Po stopách Jaroslava Haška na Vysočině* aj.). Spolupracoval též s českou redakcí BBC a Rádiem Česko. Jako scenárista a odborný poradce a průvodce se podílel na televizních dokumentech *Heydrich – konečné řešení, Neznámí hrdinové* a na dvou televizně zpracovaných válečných příbězích na Vysočině: *Kobylí důl 1945* a *Hřiště 1944*.

Jako autor vydal básnické sbírky a knihy tematicky ukotvené na Humpolcku, knihy rozhovorů s pamětníky, vězni nacistických a komunistických kriminálů, životopisné knihy významných osobností.





## Vladimír Makovský

*narozen 1. srpna 1924 ve Věcově*

Vladimír Makovský je znám jako vlastivědný badatel, genealog, zakladatel a čestný člen Vlastivědné a genealogické společnosti, čestný člen brněnské Moravské genealogické a heraldické společnosti, kronikář a autor desítek odborných publikací a článků.

Vladimír Makovský se narodil ve Věcově u Jimramova v rodině venkovského obuvníka. Pocházel z prostých poměrů, s rodiči se často stěhoval z místa na místo poté, kdy rodině shořela střecha nad hlavou. Vyučil se mlynářskému a pilařskému řemeslu a absolvoval dvouletou všeobecnou Živnostenskou školu pokračovací v Jimramově. V lednu 1944 byl odeslán na práci do Rakouska. Pracoval v letecké továrně v malém městečku Oberwaltersdorfu, severozápadně od Vídně. Odtud byl v září odeslán na zákopové práce na maďarsko-rakouské hranice. V říjnu dostal několik dní volno k návštěvě těžce nemocné matky, využil situace a do Rakouska se již nevrátil. Po válce pracoval ve státních službách, dálkově vystudoval Střední všeobecně vzdělávací školu ve Žďáru nad Sázavou.

Vladimír Makovský se po celý život zajímá o historii a přírodu. V roce 1981 vstoupil do Svazu ochránců přírody, tehdy nepopulární organizace, která byla většinou vnímána jako překážka průmyslovému rozvoji společnosti. Založil pobočku ve Velkém Meziříčí a stal se jejím předsedou, později předsedou okresního výboru ve Žďáru nad Sázavou a v roce 1989 členem předsednictva ústředního výboru svazu a čestným členem.

Když po roce 1989 začal pociťovat silnou politizaci ekologie, od ochránců přírody odešel a začal se věnovat regionální historii a genealogii. Ve spolupráci s Jarmilou Prudíkovou založil ve Velkém Meziříčí Vlastivědnou a genealogickou společnost při Jupiter klubu. Přes počáteční obavy o uplatnění a životaschopnost takové organizace na malém městě si vytvořila stálou členskou základnu s více než desetiletou tradicí a její činnost má dobrou úroveň. Vladimír Makovský byl po několik let jejím jednatelem.

Publikoval v různých periodikách několik desítek tematických článků a pojednání, byl předsedou redakční rady týdeníku Velkomeziříčsko, po deseti letech psal kroniku města Velké Meziříčí.



## Jaroslav Svoboda

narozen 9. února 1938 v Sokolči u Poděbrad

**Sklářský výtvarník PhDr. Jaroslav Svoboda patří mezi přední umělce, kteří žijí a tvoří na Vysočině. Jeho tvorba byla oceněna na domácích i zahraničních sklářských soutěžích a přehlídkách.**

Na Vysočinu přichází Jaroslav Svoboda v roce 1970, kdy se stává vedoucím sklárny ÚÚŘ ve Škrdlovicích. Po restituci škrdlovické sklárny kupuje v nedalekém Karlově objekt zrušené školy, ve kterém nejdříve vybudoval brusírnu a posléze sklářskou huť, kde navázal na svou předchozí činnost. S menším kolektivem sklářských mistrů opětovně vytváří dle vlastních návrhů v malosériové manufakturní výrobě kolekce z hutního skla a rozvíjí vlastní tvorbu, ať již hutně tvarovaných artefaktů nebo mistrovských broušených skleněných plastik.

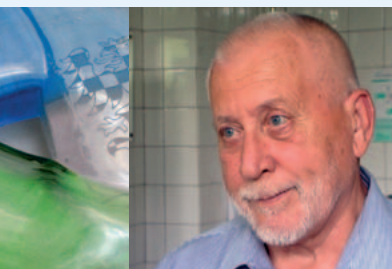
Tvorbu Jaroslava Svobody můžeme rozdělit do tří oblastí. Z galerijního hlediska je tradičně nejvýše ceněná volná autorská tvorba, kterou je zastoupen nejen v Horácké galerii, v Oblastní galerii Vysočiny v Jihlavě, ale i v předních světových muzejních sbírkách Corning Museum of Glass v USA, Museum für Kunst und Gewerbe v Hamburku a Kunstsammlungen der Veste v Coburgu (Německo), Uměleckoprůmyslovém muzeu v Praze, Moravské galerii v Brně, Severočeském muzeu v Liberci, Muzeu skla a bižuterie v Jablonci nad Nisou, Slezském muzeu v Opavě či Východočeském muzeu v Pardubicích. Volnou tvorbu můžeme opětovně rozdělit na část z hutně tvarovaného skla a autorsky broušené artefakty.

Druhou oblastí Svobodovy tvorby je část určená pro architekturu (osvětlovací tělesa, skleněné stěny, fontány, vitráže aj.).

Třetí oblastí je sklářský design, návrhy pro malosériovou výrobu užitkových a komorních předmětů a artefaktů (vázy, těžítka, nádoby, mísy, svícny, nápojové sklo aj.).

Svobodova tvorba byla oceněna na domácích i zahraničních sklářských soutěžích a přehlídkách (1971 – 1. cena v celostátní přehlídce broušeného skla, 1975 – Bavorská státní cena se zlatou medailí, Exempla München, 1982 – Zlatá medaile, veletrh Bělehrad, 1998 – Cena Rudolfa II. a Franze Kafky).

Horácká galerie v Novém Městě na Moravě se podílela na prezentaci Svobodovy tvorby v pražském Karolinu v roce 2012 a spolupracovala rovněž na přípravě letošní výstavy pro Bratislavu.



## Jaroslav Šilhan

*narozen 15. března 1942 ve Velké Bíteši*

MUDr. Jaroslav Šilhan je zakladatelem jihlavské cévní chirurgie. Díky své houževnatosti a vzácnému přístupu pomohl vychovat generaci chirurgů, kteří dnes tvoří jádro chirurgického oddělení v Jihlavě.

Jaroslav Šilhan hned po absolvování vysoké školy nastoupil na chirurgické oddělení v Jihlavě. Jako každý začínající lékař pracoval nejprve jako sekundář, po složení dvou atestací z chirurgie pak byl primářem MUDr. Juříčkem ustanoven vedoucím lékařem tehdejšího oddělení na staré nemocnici, kde byly hospitalizovány především děti a ženy. Svým přístupem k pacientům, kdy pro něj případ nekončil na operačním sále, ale zajímal se i o další průběh léčby každého svého pacienta a snažil se každému pomoci překonat nejtěžší období až do propuštění z nemocnice či spíše do úplného uzdravení, se stal mezi pacienty velmi oblíbeným.

Ani po odborné stránce nehodlal setrvat jen na úrovni, kterou mu dala škola a ostatní povinné studium, ale vždycky se snažil chirurgii v Jihlavě posunout někam dál, což se mu díky nebývalé houževnatosti dařilo i v době, kdy pro to v českém zdravotnictví nebyly příznivé podmínky.

Stal se zakladatelem cévní chirurgie v Jihlavě, za kterou museli pacienti do té doby dojíždět až do Brna nebo Prahy, a vybudoval tak základ pro to, aby se cévní chirurgie etablovala v Jihlavě jako plnohodnotný a komplexní obor v celé své šíři.

Dnes se tyto věci zdají samozřejmostí, cévní chirurgie je v Jihlavě desítky let plnohodnotným oborem plně srovnatelným s klinikami v Brně či Praze, kardiostimulace se rozvinula v samostatný obor v rámci kardiologie. Na začátku však stál člověk, který měl vůli a sílu začít. Tím byl Jaroslav Šilhan.

Krátce po revoluci se stal primářem chirurgického oddělení v Třebíči a poté primářem chirurgie v Jihlavě. Zároveň otevřel soukromou ambulanci v Třebíči, pracoval na chirurgii v Počátkách a poté v Dačicích.

Jaroslav Šilhan vždy byl a dosud je aktivní i mimo operační sál a chirurgii. Stále slouží v jihlavské nemocnici či na krajské zdravotnické záchranné službě.



## Venda Truhlářová

22. května 1924 – 27. ledna 2016

Akad. mal. Venda Truhlářová zachytila na svých nesčetných plátnech především poeticky laděnou krajinu Vysočiny. Za svoji uměleckou dráhu uspořádala desítky výstav doma i v zahraničí.

Ačkoli se Venda Truhlářová narodila v Opavě, od mládí si zamilovala Vysočinu, kam s rodiči jezdila vždy na letní prázdniny za příbuznými do Okrouhlice. Byla jimi rodina Zrzavých, ze které pocházel malíř Jan Zrzavý, její strýc. Na své umělecké dráze se však přísně střežila toho, aby slavného strýce kopírovala.

Už během druhé světové války se učila na Výtvarné škole ve Zlíně. Po válce vystudovala Vysokou školu uměleckoprůmyslovou u profesora Karla Svolinského a v letech 1948–1952 absolvovala Akademii výtvarných umění v Praze, kde byli jejími učiteli profesor Vladimír Sychra a profesor Vladimír Silovský.

V padesátých letech se věnovala grafice a kresbě, zejména zachycená kosení a senoseče věrně dokumentují dobu, kdy se ještě na pole a luka jezdilo s koňmi. Jak malířka sama vzpomínala, znala tehdy z paměti každý koňský pohyb. Počátkem šedesátých let přešla k olejomalbě a v její tvorbě převládla malba krajiny. Nejprve to byly obrazy niterných prožitků krajin z různých poznávacích cest, například po Bulharsku, Rumunsku, Itálii, a především Francii. Po roce 1968 se výlučným motivem jejích prací stává poeticky laděná krajina Vysočiny, kde pravidelně trávila letní měsíce a kam v roce 1993 přesídlila natrvalo.

Venda Truhlářová podnikla studijní cesty do zahraničí, navštívila mimo jiné Petrohrad, Bulharsko, Finsko i Bretaň. Od roku 1956 uspořádala desítky výstav, převážně v Česku, ale některé i v zahraničí.

„Malovala jsem i jiné krajiny, ale leitmotivem, okolo něhož se stále točím, jsou náměty stromů, údolí, potoků, březových hájů a všeho toho, čím Vysočina je a čím promlouvá k duši tím tichým a nevtíravým hlasem. Ještě během svých studií na Akademii výtvarných umění jsem zahořela zaujetím pro vysočinský plenér, motivy krajin, polí a luk oživených koníky, postavami mužů a žen v nádherných pohybech hrabání sena, podávání snopů, okopávání, sekání kosou či sekačkou taženou koněm – prostě všechno, čím země naplno žila v přirozeném sepětí s člověkem a zvířaty, v nepřetržité kontinuitě s tím, co předcházející generace v předlouhém sledu s vrozenou citlivostí a se smyslem pro krásno i úctou k zákonům přírody vytvářely,“ vyznala se sama malířka v jednom z rozhovorů.



## Vilém Hofbauer

*narozen 2. dubna 1999 v Jihlavě*

Patnáctiletý třeštský trumpetista Vilém Hofbauer už stačil svými vynikajícími uměleckými výkony ohromit odbornou hudební veřejnost a dosáhnout mimořádných výsledků a uznání.

Vilém Hofbauer pochází z třeštské hudební rodiny, oba jeho rodiče vyučují na základní umělecké škole, a navazuje i na úspěchy svého staršího bratra Waltra Hofbauera juniora. Vilém sbírá interpretační ceny od osmi let, vystupuje nejen jako sólista, ale je také členem žesťového kvinteta.

Jeho největším úspěchem je první cena v mezinárodní soutěži Concertino Praga 2014, navíc se ve svých čtrnácti letech stal historicky nejmladším laureátem této soutěže v oboru trubka. V červnu vystoupil na laureátském koncertě v pražském Rudolfinu za doprovodu Symfonického orchestru Českého rozhlasu.

Vilém Hofbauer je několikanásobným absolutním vítězem ústředních kol národních soutěží vyhlášených ministerstvem školství a mezinárodních soutěží, je držitelem dvou ocenění Talent Vysočiny v letech 2012 a 2013 a dvojnásobným laureátem Ceny hejtmána.

Jihlavskou základní uměleckou školu reprezentuje již sedm let na nejprestižnějších soutěžích se ziskem nejvyšších ocenění jako sólista, v komorní i orchestrální hře. Jako sólista spolupracuje s Komorní filharmonií Pardubice a od loňského roku je na přání šéfdirigenta Jiřího Bělohávka zván jako výpomoc do našeho nejprestižnějšího orchestru České filharmonie.

K dennímu studiu na Pražskou konzervatoř byl přijat poté, kdy úspěšně složil talentovou zkoušku s absolutně nejvyšším počtem bodů z uchazečů všech oborů.







## Ondřej Slavičinský

*narozen 21. května 1998 v Pelhřimově*

Mladý zpěvák se sebevědomým projevem a žák Dany Fučíkové Ondřej Slavičinský se vedle významných úspěchů na pódiu sám věnuje i organizování benefičních vystoupení.

Ondřej Slavičinský se narodil v Pelhřimově, k jeho zálibám patří muzikály, a především zpěv. Zpívá od listopadu 2011. Za tu dobu stihl vyhrát soutěž Pelhřimovský zvonek a tamtéž obdržel i čestné uznání za nejlepší podání soutěžních písní. Dalším jeho úspěchem je společné vystoupení s Marianem Vojtkem či Monikou Absolonovou.

V roce 2012 pořádal a plně organizoval svůj první vánoční koncert v Horní Cerekvi. Zde vystoupil spolu s Danou Fučíkovou (profesorka zpěvu, ředitelka ZUŠ Jihlava a operní pěvkyně vystupující v Německu, Rakousku, Francii či Nizozemsku).

V roce 2013 se Ondřej Slavičinský přihlásil do soutěže Česko zpívá, v živé části soutěže získal ve výběrovém kole divokou kartu s přímým postupem do semifinále a vyhrál regionální rozhlasovou část soutěže.

Na podporu jihlavského stacionáře uspořádal v letech 2012 a 2013 dva vánoční benefiční koncerty v Horní Cerekvi a v Pelhřimově. Spolupracuje se smíšeným pěveckým sborem Melodie Jihlava, Lubomírem Šrubařem, Pavlem Salákem a Danou Fučíkovou. Vystupoval v pražském jazz clubu U Staré paní, v rámci premiéry Veselé Vánoce v Horáckém divadle Jihlava, na Letních slavnostech města Dubé s Tomášem Savkou, Vladimírem Hronem a dalšími a od roku 2012 každoročně vystupuje na reprezentačním plese ZŠ Horní Cerekev a městském plese.

V roce 2014 byl přijat na Konzervatoř Brno v oboru klasický zpěv.





**2015**





## Radek Jaroš

*narozen 29. dubna 1964  
v Novém Městě na Moravě*

Radek Jaroš se vypracoval na jednoho z nejuznávanějších světových horolezců. Jako dosud jediný z českých lezců zdolal již všech 14 osmitisícových vrcholů světa.

Horolezec Radek Jaroš podniká své výstupy alpským stylem v malém týmu, bez kyslíkových přístrojů. V den svých pětačtyřicátých narozenin vystoupil na Manáslu dokonce sólově. V roce 2011 pak sólově vystoupil na vrchol čtvrté nejvyšší hory světa Lhotse. Další úspěšný výstup absolvoval v roce 2012, kdy zdolal vrchol desáté nejvyšší hory světa Annapurny. Při tomto výstupu utrpěl těžké omrzliny na nohou a postupně musel podstoupit amputaci více článků prstů. Ani tato zkušenost ho neodradila od příprav k výstupu na poslední osmitisícovku, která mu ještě odolávala. Na K2 nakonec vystoupil v červenci 2014 a zkompletoval tak pomyslnou „Korunu Himálaje“. Jako patnáctý ve světě a první Čech vystoupil na všech 14 osmitisícovek bez použití umělého kyslíku.

Jeho přístup k horám je charakteristický i tím, že podle vlastních slov nechce nad horami vítězit. Už po prvním zdolání nejvyšší hory světa v roce 1998 prohlásil: „Mount Everest jsem nepokořil, ale hora mi souhrou okolností dovolila, abych na ni vystoupil.“

Radek Jaroš je i nadšeným propagátorem horolezectví: fotografuje, filmuje, provozuje svůj web a přednáší. Ve svém domovském regionu pořádá besedy, pomáhá s propagací kraje a při svých expedicích bývá v kontaktu přes satelitní telefon s posluchači z Vysočiny na vlnách Českého rozhlasu Region. S Arnoštem Tabáškem napsal knihy Dobývání nebe a Hory shora.

Společně se Zdeňkem Hrubým obdržel nejvyšší ocenění Českého klubu fair play. Při výstupu na Dhaulágirí pomohli dvěma polským horolezcům postiženým výškovou nemocí a při cestě z vrcholu zachraňovali další dva horolezce, tentokrát ze Španělska. Při záchraně druhých riskovali své životy a zároveň vědomě snižovali šanci na úspěch své expedice.

Radek Jaroš je špičkový sportovec s obrovskou vůlí a obdivuhodným charakterem, což mnohokrát dokázal na nejvyšších vrcholcích světa. Zároveň je to skromný a férový člověk, pevně ukotvený ve svém zázemí na Vysočině.



## Pavel Sukdolák

*narozen 21. září 1925 v Humpolci*

Pavel Sukdolák patří k našim nejvýznamnějším grafikům druhé poloviny 20. století. Je zosobněním introvertního umělce, který se sám příliš neprosazuje a nechává za sebe hovořit hlavně vlastní tvorbu.

Pavel Sukdolák studoval u prof. Cyrila Boudy a poté na grafické speciálce u prof. Vladimíra Silovského, kde působil ještě čtyři roky v aspirantuře. Záhy po odchodu z akademické půdy opustil Pavel Sukdolák ve své tvorbě tradiční popisný přístup a vytváří si vlastní osobitý styl typický barevností, dělením plochy stavby prostoru a duchovního obsahu. Hojně využívá náznaky geometrických útvarů nebo organických struktur. Nevyčerpatelným zdrojem inspirace mu je krajina rodné Vysočiny, kde začal obdivovat a objevovat tvarovou rozmanitost, barevnost a dokonalost přírody i okolního světa, ale také vzpomínky z dětství na tajemný podmořský svět, který v něm se svou bohatou perleťově třpytivou různorodostí evokovaly různé ulity, mušle a lastury, které ve své dílně zpracovával na knoflíky jeho otec. Tyto vzpomínky a pocity pak Pavel Sukdolák výtvarně zachycuje ve svých grafických listech. Grafickou osobní výpověď pak umocňuje zvolená technika barevného leptu. Pavel Sukdolák bravurně zvládá tuto starou a náročnou techniku a sám si vyleptává potřebné tři až čtyři desky, jejichž soutisk spolu s kvalitním podkladovým ručním papírem završuje výsledný efekt. Vedle grafiky se průběžně věnuje od konce padesátých let i ilustrační tvorbě, ilustruje básnické sbírky a knihy, navrhuje poštovní známky, exlibris a novoročenky. Pavel Sukdolák má pozorné oči, všímá si věcí, jevů, úkazů, živé přírody. Bere si odtud podněty a dovede je transponovat nezaměnitelně osobním způsobem. Estetická originalita a cizelovanost jeho osobitých grafických listů mu přinesly i řadu ocenění hlavně v zahraničí. Jeho tvorbu najdeme ve sbírkách Národní galerie v Praze, Moravské galerie v Brně, Památníku národního písemnictví v Praze, Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě a jinde.







## Pavel Dobrovolný

*narozen 6. července 1934 v Ratibořicích na Moravě*

Zemědělský hospodář Ing. Pavel Dobrovolný dokázal vlastníma rukama vybudovat na Vysočině ekologickou farmu, jejíž věhlas dnes dalece přesahuje území kraje. Ukázal tak příkladný podnikatelský záměr v oblasti zemědělství.

Při kolektivizaci v roce 1948 přišli rodiče Pavla Dobrovolného o své hospodářství v Ratibořicích u Jaroměřic nad Rokytnou a jeho otec skončil ve vězení. Sám pak strávil převážnou část života v Praze a věnoval se technickému oboru. Když mu po desítkách let rodinné hospodářství vrátila restituce, s manželkou se rozhodli, že zchátralý statek převezmou a budou pokračovat v rodové tradici svých předků, kteří tam hospodařili už od roku 1885. V roce 1939 byla na statek uvalena nucená německá správa. Rodina své hospodářství získala zpět po válce, ale jen na krátké tři roky.

Do Ratibořic se tak Pavel Dobrovolný s rodinou vrací až v roce 1992, kdy převzal statek ve velmi zdevastovaném stavu a s obytným domem určeným k demolici. Opravovali jej celý rok, než se stal alespoň zčásti obyvatelným. Jako lidé z velkoměsta měli se současným způsobem hospodaření v zemědělství jen malé zkušenosti. Po zralé úvaze se rozhodli začít s chovem koz a po nesmělých krůčcích se všemu učili. Díky houževnatosti a pílí se Pavlu Dobrovolnému a jeho rodině postupně podařilo vybudovat vyhlášenou kozí farmu s pravděpodobně největším stavem dojných koz v celé republice, jejíž věhlas dalece přesahuje území Kraje Vysočina.

Řídí se přitom pravidly ekologického zemědělství. Hlavním produktem farmy jsou bio výrobky z kozího mléka, a část produkce je certifikovaným BIO výrobek pocházející z ekologického zemědělství. Nedílnou součástí zemědělské činnosti rodiny Dobrovolných je také rostlinná výroba a poskytování souvisejících služeb. Farma obhospodařuje v současnosti kolem 290 hektarů zemědělské půdy. V posledních letech se zaměřila na pěstování levandule lékařské. Manželé Dobrovolní navíc nabídli možnost praxe na svém hospodářství studentům střední zemědělské školy v Třebíči, střední mlékárenské školy v Kroměříži a také vysokým školám.

V roce 2003 získala kolekce výrobků z kozí farmy Ratibořice ocenění biopotravina roku a samotná farma se stala farmou roku.



## Josef Fila

1. srpna 1951 – 2. srpna 2017

Druhý nejdéle sloužící ředitel Horáckého divadla v Jihlavě Josef Fila za svého patnáctiletého působení v jeho čele významně přispěl k divácké atraktivitě scény a dobrému jménu i za hranicemi Vysočiny.

Josef Fila, původním povoláním keramik, zahájil svou činnost v Horáckém divadle Jihlava v roce 1988. Již předtím, od roku 1981, však s divadlem spolupracoval jako herec-externista a na svém kontě měl desítky nastudovaných a odehraných rolí. Stál rovněž u výstavby nové divadelní budovy, v letech probíhající stavby byl pravou rukou tehdejšího ředitele Miloše Stránského. Po svém působení v několika pracovních pozicích, jako vedoucí oddělení pro návštěvníky, tajemník divadla a zástupce ředitele, se počátkem roku 2000 stal v Horáckém divadle Jihlava ředitelem.

Po celou dobu svého působení Josef Fila usiloval o to, aby jihlavské divadlo bylo „divadlem pro všechny“. Mezi obrovské devízy jeho činnosti patřila trvalá snaha o zachování vysoké kvality divadelních inscenací a divadelní kultury na Vysočině. Pro mimojihlavské diváky zajistil svozy v rámci celého kraje a dařilo se mu udržet stabilní počty návštěvníků i při celé řadě nutných úsporných opatření, k nimž divadlo z ekonomických důvodů muselo přistoupit zejména v posledních letech.

K jeho zásluhám patří také pokračování v dlouholeté tradici divácké ankety Horác, kterou 15 let aktivně připravoval, a dokonce sám moderoval. Pravidelnými pohádkovými představeními nastartoval otevření Malé scény divadla i pro dětské diváky. Zároveň byl otcem myšlenky úspěšného hudebního cyklu Jazz v divadle, který probíhal od roku 2000 v divadelním klubu.

Josef Fila byl osobností, která hluboce ctí dlouholetou tradici Horáckého divadla a jeho odkaz. Byl patriotem se silnými citovými vazbami ke „svému“ divadlu, k Jihlavě a k celé Vysočině. Byl nezdolným životním optimistou s obrovskou vůlí a smyslem pro humor. S jeho nezanedbatelným přispěním Horácké divadlo Jihlava trvale obohacuje kulturní a společenský život na Vysočině.



## Rudolf Fišer

*narozen 25. července 1940  
v Domaželicích u Přerova*

Historická práce PhDr. Rudolfa Fišera, CSc. významně přispěla k zapsání třebíčských památek na prestižní seznam UNESCO. Nominační zpráva vycházela převážně z pramenů, které publikoval v rámci své badatelské činnosti.

Rudolf Fišer se narodil v Domaželicích u Přerova a od svých devíti let vyrůstal v Třebíči. Po absolvování gymnázia vystudoval dějepis a češtinu na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Oběma předmětům pak vyučoval na různých školách. V letech 1971 až 1979 působil jako odborný asistent na katedře historie a etnografie Filozofické fakulty univerzity v Brně. Po návratu do Třebíče zastával od roku 1979 až do svého odchodu do penze v roce 2002 funkci zástupce ředitele na zdejším gymnáziu.

Oblastí zájmu Rudolfa Fišera se staly obecné dějiny se zaměřením na středověkou historii slovanských národů. V tomto oboru publikoval řadu vědeckých studií a článků, včetně referátu pro XV. světový kongres historických věd v Sofii.

Po odchodu z brněnské fakulty zaměřil svou pozornost na regionální historii Třebíče. Věnoval se městu, benediktinskému klášteru a židovskému ghettu. Po léta psal popularizační články do regionálního tisku. Ve svém díle se zabývá zejména historickým zpracováním židovského osídlení Třebíče. Díky mravenčí práci a hlubokým znalostem objevil pro veřejnost taje života Židů, jejich každodenní starosti i radosti a také historii vzniku, rozkvětu a úpadku židovské čtvrti. Často přednáší v rámci židovského festivalu Šamajim, a zejména pro třebíčskou pobočku České křesťanské akademie. Je autorem nebo spoluautorem řady významných publikací.

Svou badatelskou prací výrazně přispěl k zapsání třebíčských památek na seznam UNESCO. Nominační zpráva pro zápis vycházela převážně z jeho pramenů. Nemalou měrou se podílel také na zpracování katalogu památek UNESCO v Třebíči pro Kraj Vysočina. Spolupracoval se Stanislavem Vrškou na vytvoření historicky cenného a turisticky atraktivního modelu třebíčského ghetta. Další model zachycuje historické centrum Třebíče.

Přínos práce Rudolfa Fišera daleko překročil hranice samotného města, na které se ve svém bádání soustředil.



## Josef Kremláček

5. března 1937 – 25. června 2015

Ak. mal. Josef Kremláček patřil k předním českým ilustrátorům, své dílo věnoval z velké části tvorbě pro děti. Jeho jméno je dobře známo nejen doma, ale i v zahraničí.

Akademický malíř Josef Kremláček proslul jako výtvarník činný v oboru malby, volné a užité grafiky, známé jsou jeho ilustrace pro děti a mládež i animovaný film. Od roku 1960 spolupracoval s časopisy Mladý svět, Dikobraz, Adión, Sluníčko, Mateřídouška, Ohník, Včielka a dalšími. Ilustroval na 70 knih tuzemských i zahraničních nakladatelů. Od roku 1964 se zúčastnil 381 kolektivních a samostatných výstav doma i ve světě.

Po absolvování Střední umělecké školy v Brně zamířil do Prahy na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou, do ateliéru profesora Adolfa Hoffmeistera. V letech 1964 až 1970 byl členem surrealistické skupiny La Coste v Brně, v letech 1965 až 1971 pak členem Centre international de l'actualité fantastique et magique. Až do svého skonu byl členem Sdružení výtvarníků Vysočiny, Sdružení Bienále Brno, parasurrealistické skupiny Stir up a Klubu ilustrátorů dětské knihy.

V tvorbě Josefa Kremláčka můžeme rozpoznat dvě základní polohy. Na jedné straně jsou to ilustrace pro děti a mládež a na druhé straně volná malba a grafika, v posledních letech se věnoval stále více malbě na sklo. Z knižních ilustrací můžeme vzpomenout například známé Sibiřské pohádky od Michaely Tvrđíkové, Legendy o faraónech Jiřího Tomka, Korejské pohádky, Aztécké pohádky nebo Kouzla studánkové víly.

Josef Kremláček spolupracoval s mnoha českými i zahraničními nakladateli, uspořádal padesát samostatných výstav a zúčastnil se asi 250 kolektivních výstav doma i v zahraničí. Jeho obrazy bychom našli nejen ve sbírkách v České republice, ale také v Maďarsku, Bulharsku, Belgii, Francii, Itálii, Argentíně či Japonsku. Je nositelem řady ocenění doma i ve světě. Rád říkával, že umění tvoří z 90 procent píle a jen z 10 procent talent. Tuto myšlenku se snažil vštěpovat i svým žákům v umělecké škole.

Josef Kremláček zemřel po nominaci na nejvyšší ocenění Kraje Vysočina náhle ve věku 78 let. Skleněnou medaili tak získal in memoriam.



## Miloš Stránský

*narozen 5. května 1938 v Praze*

Velká část profesního života Miloše Stránského je spojena s Horáckým divadlem v Jihlavě. Jeho úsilím se podařilo završit stavbu prvního polistopadového divadla, které je tak právem považováno za jeho dítě. Do srdcí diváků se zapsal také jako oblíbený herec.

Původně měl Miloš Stránský studovat režii, pak jej ale přání stát se hercem zavedlo jako eléva do Divadla Jiřího Wolкера v Praze a o rok později získal angažmá v Divadle F. X. Šaldy v Liberci. V sezoně 1964/65 byl členem Divadla J. K. Tyla v Plzni, odkud oslovil s nesmělou žádostí o angažmá tehdejšího uměleckého ředitele Horáckého divadla v Jihlavě Ladislava Panovce. Ten zareagoval vstřícně, a tak Miloš Stránský 9. srpna 1965 přijíždí do Jihlavy s tím, že jeho povinností bude odehrát 18 představení měsíčně. V říjnu 1966 se oženil s Alicí rozenou Chomovou a v únoru 1970 se jim narodil syn Martin, dnes výrazná herecká osobnost.

Počátkem roku 1970 Miloš Stránský také přebírá funkci ředitele Parku kultury a oddechu v Jihlavě s podmínkou, že musí v Horáckém divadle dohrát do konce června všechny svoje role. Od ledna 1977 se vrací zpět do Horáckého divadla a naplno se věnuje herecké tvorbě.

V době, kdy se chystala rekonstrukce budovy Horáckého divadla, dostal nabídku z Ostravy, kde se stává členem činohry Státního divadla. Po sametové revoluci hledá herecký soubor Horáckého divadla vhodného kandidáta na pozici ředitele. Miloš Stránský se vrací do Jihlavy jako člen činohry a od 30. května 1990 se stává ředitelem divadla. A čeká jej nelehké období. Divadlo přežívá v náhradním prostoru, započatá rekonstrukce z října 1989 je zastavena, vypisuje se nová architektonická soutěž. Úsilím Miloše Stránského se nakonec podařilo první polistopadové divadlo v Česku vybudovat.

Ředitelskou židli přenechává svému nástupci počátkem roku 2000, z divadla ale neodchází a oblíbenému herci dál tleská publikum z celé Vysočiny, a to až do konce sezony 2005/06. Na jihlavském jevišti ztvárnil Miloš Stránský 145 rolí. Hrál mnoho charakterů, ale v srdcích diváků jsou nejsilněji zapsány jeho postavy zteplilých mužů jak citem, tak i vzezřením. Je také autorem mnoha divadelních textů a jako režisér nastudoval na mateřské scéně sedm divadelních inscenací. Po celou dobu své profesní dráhy věnoval také mnoho volného času spolupráci s ochotnickými divadelními spolky z celého kraje.





## Kamila Bartošková

*narozena 19. března 1996 v Pelhřimově*

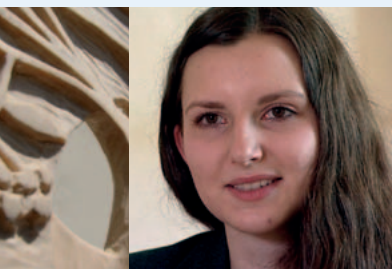
Studentka z Horní Cerekev Kamila Bartošková dosáhla mimořádného úspěchu na mezinárodní úrovni. Vybojovala dvě zlaté a jednu bronzovou medaili na mistrovství světa v požárním sportu.

Kamila Bartošková se požárnímu sportu věnuje od dětských let, a jak sama prozradila, k dobrovolným hasičům ji přivedl tatínek, když sboru v Horní Cerekvi chyběli dětští závodníci. Nejprve soutěžila v družstvu, jako jednotlivce začala závodit až za dorost v deváté třídě.

Za výborné výsledky na republikové úrovni byla v roce 2014 nominována do reprezentačního družstva ČR na 3. mistrovství světa v dorosteneckých kategoriích ve Svitavách, kde uspěla ve velmi silné konkurenci. Postoupila do finále ve výstupu do druhého podlaží cvičné věže, vybojovala bronzovou medaili v běhu na 100 metrů s překážkami a získala čtvrté místo ve štafetě čtyřikrát 100 metrů s překážkami. Společně se svými kolegyňami pak vybojovala i zlatou medaili v královské disciplíně požárním útoku a další zlatou medaili za celkové vítězství v družstvech. Soupeři byli českým reprezentantům závodníci z Běloruska, Bulharska, Jižní Koreje, Kazachstánu, Polska, Ruska, Slovenska, Litvy, Lotyšska a Chorvatska.

Kamila Bartošková trénuje na soutěže třikrát až čtyřikrát týdně, výjimkou nejsou ani zimní měsíce. Po svém triumfu se ale v jednom z rozhovorů svěříla, že právě před mistrovstvím světa měla možnosti tréninku značně omezené z důvodu zranění.





## **Simona Nevrklová**

*narozena 26. listopadu 1997  
v Novém Městě na Moravě*

Simona Nevrklová jako žákyně sexty Gymnázia Vincence Makovského se sportovními třídami v Novém Městě na Moravě dokázala porazit stovku konkurentů v evropské překladatelské soutěži.

Studentka Simona Nevrklová z Gymnázia Vincence Makovského v Novém Městě na Moravě zvítězila v soutěži *Juvenes Translatores 2014* za Českou republiku. Za své soupeře měla přes stovku studentů z jednadvaceti středních škol. Text překládala do svého mateřského jazyka z angličtiny, které se věnuje od útlého věku, kdy se starší sestrou sledovala filmy v původním znění či poslouchala anglicky zpívanou hudbu. Kromě angličtiny studuje i francouzštinu.

Soutěžící překládali texty na téma evropská identita, které připravili překladatelé Evropské komise. Ti také poté soutěžní práce ohodnotili. Tematika evropské identity byla v textech pojímána různě, od fotbalových fanoušků přes americký pohled na Evropu až po krále Jiřího z Poděbrad a jeho snahy o sjednocení kontinentu.

Soutěž v minulých letech motivovala některé účastníky k dalšímu studiu jazyků na univerzitách a k profesní dráze překladatele. K přání studovat překladatelství a tlumočnictví a své jazykové portfolio rozšířit o španělštinu a švédštinu se po soutěži přiznala i česká vítězka Simona Nevrklová.



## Josef Špaček

*narozen 17. října 1986 v Třebíči*

Houslista Josef Špaček už v raném věku dosáhl výrazných úspěchů na pódiiích a v současné době kombinuje úspěšnou sólovou dráhu s kariérou koncertního mistra České filharmonie.

Hře na housle se Josef Špaček věnuje od svých šesti let. Pochází z muzikantské rodiny, jeho otec je violoncellistou České filharmonie, mladší bratr Petr rovněž hraje na violoncello. Již po prvním roce na konzervatoři byl Josef Špaček přijat na prestižní školu Curtis Institute of Music ve Philadelphii, kde studoval v letech 2004 až 2009 u prof. Idy Kavafian, v letech 2004 až 2006 ve třídě Jaimeho Lareda, v roce 2007/08 u prof. Shmuela Askhenasiho. Od svých 13 let se zúčastnil též mnoha hudebních houslových kurzů pod vedením Stephena Shippe, Ruggiera Ricciho, Milana Vítka, Václava Hudečka a Bohuslava Matouška. Od září 2009 pokračoval ve svých studiích na Juilliard School v New Yorku ve třídě Itzhaka Perlmana, která dokončil v květnu 2011. V červnu pak nastoupil po úspěšném konkurzu do České filharmonie na post koncertního mistra.

Již od dětství Josef Špaček vystupoval na řadě koncertů a festivalů, spolupracoval se známými dirigenty a účinkoval s mnohými orchestry. Vystupoval na významných pódiiích v Dánsku, Finsku, Německu, Anglii, Francii, USA, Švýcarsku, Japonsku, Polsku a Novém Zélandu. V roce 2007 se zúčastnil jako koncertní mistr New York String Orchestra Seminar, kde vystoupil na dvou koncertech v Carnegie Hall.

V dubnu 2013 vydal Supraphon Josefu Špačkovi první recitálovou nahrávku. Společně s klavíristou Miroslavem Sekerou na ní interpretuje díla Leoše Janáčka, Bedřicha Smetany a Sergeje Prokofjeva. V říjnu roku 2014 nahrál pro značku Supraphon druhé CD, tentokrát s Českou filharmonií a Jiřím Bělohlávkem. V březnu roku 2013 vydala společnost Naxos jeho nahrávku skladeb H. W. Ernsta.

Česká mutace časopisu Forbes zahrnula Josefa Špačka mezi třicítku nejvlivnějších lidí pod třicet let.



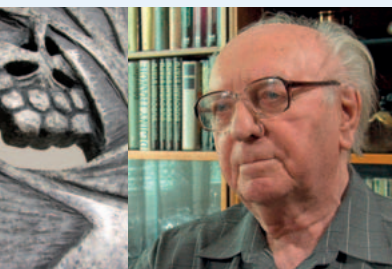






**2016**





## Ladislav Fučík

*narozen 9. ledna 1926 v Pavlově na Jihlavsku*

Uznávaný hudební pedagog, vědec a propagátor folkloru Doc. PhDr. Ladislav Fučík zasvětil svůj život hudbě. V oboru publikoval řadu badatelských prací a v nevídaném rozsahu se zapojil aktivně do hudebního života Vysočiny.

Ladislav Fučík se o hudbu zajímal od mládí. V sedmi letech se začal učit hrát na housle, později přidal klavír, varhany, pozoun a svůj oblíbený nástroj violu. Muzikantské znalosti si rozšiřoval v Telči pod vedením Bohumíra Pokorného. Později Ladislav Fučík vystudoval učitelský ústav a filozofickou fakultu se specializací čeština a hudební výchova. Nejprve vyučoval v Uherském Brodě, v letech 1960–1966 pak působil na pedagogickém institutu v Jihlavě a po jeho zrušení na katedře hudební výchovy pedagogické fakulty v Brně. Následně obhájil dizertační práci Jan Evangelista Kypka – skladatel a hudební pedagog, o němž publikoval také několik dalších studií a populárních článků. Mnohaleté badatelské úsilí Ladislava Fučíka korunuje právě dokončená monografie o J. E. Kypkovi s podtitulem Cesta za poznáním života a díla českého kantora. V roce 1990 se Ladislav Fučík habilitoval spisem Český školní zpěvník – antologie českých školních písní od počátku národního obrození do roku 1938. Ve vědecké práci se soustředil na dva okruhy: nové trendy v oboru didaktiky hudební výchovy a hudbu českých kantorů, kteří působili v oblasti jihomoravského cípu Českomoravské vrchoviny. Výsledky svého bádání soustředil v publikaci Hudební putování krajem pod Javořicí.

Kromě studia pedagogických věd byl 21 let činný jako dirigent symfonického orchestru v Jihlavě. Komorní orchestr zřídil také na pedagogické fakultě. Ladislav Fučík je znám svým vřelým vztahem k folkloru. Po léta pomáhal souboru Vysočan a později souboru Pramínek s nastudováním muziky Štěpána Charváta, která je pro folkloristy velmi náročná. Některá vystoupení také dirigoval. Patnáct let předsedal porotě v soutěži dětí a mládeže ve zpěvu lidových písní Zpěváček a pro potřeby vzdělávání mladých zpěváčků napsal i skripta.





## Jiří Holík

*narozen 9. července 1944 v Německém Brodě*

Hokejový útočník a trenér Mgr. Jiří Holík je československým rekordmanem v počtu odehraných zápasů za hokejovou reprezentaci. Na svém kontě má tři tituly mistra světa a čtyři olympijské medaile.

Jiří Holík se v nejvyšší československé hokejové soutěži poprvé objevil v dresu HC Havlíčkův Brod v roce 1962. V následujícím roce přestoupil do Dukly Jihlava, se kterou spojil převážnou část svého sportovního života a získal sedm titulů mistra republiky. Odehrál za ni 553 zápasů, ve kterých vstřelil 283 branek. Roku 1978 přestoupil do německého SB Rosenheim, kde setrval dva roky. Po jedné sezoně potom strávil v angažmá v rakouském WAT Stadlau Wien a Wiener EV. Aktivní hráčskou kariéru zakončil v roce 1985. Roku 1999 byl uveden do Síně slávy IIHF.

Bývalý hokejový útočník Jiří Holík, bratr taktéž hokejisty Jaroslava Holíka, je československým rekordmanem v počtu odehraných zápasů za hokejovou reprezentaci: připsal si 319 startů, ve kterých vstřelil 132 gólů.

Během své kariéry se Jiří Holík v rozmezí let 1965–1977 dvanáctkrát zúčastnil mistrovství světa, v letech 1964, 1968, 1972 a 1976 zimních olympijských her a v roce 1976 také Kanadského poháru. Je trojnásobným mistrem světa z let 1972, 1976 a 1977 a držitelem čtyř olympijských medailí: stříbro v letech 1968 a 1976, bronz v letech 1964 a 1972.

Za své výkony už obdržel několik ocenění, je členem Klubu hokejových střelců deníku Sport a vstoupil do Síně slávy českého hokeje.

Později, po odchodu do penze, se začal Jiří Holík starat o golfový areál nedaleko Jihlavy. Je také fotbalovým fanouškem, jeho favoritem je Barcelona.



## Radomír Dvořák

*narozen 18. května 1959 v Havlíčkově Brodě*

Výtvarník a pedagog PaedDr. Radomír Dvořák je autorem známého triptychu žulových reliéfů v Lipnici nad Sázavou a řady dalších uměleckých děl na veřejných místech Vysočiny. Z jeho pera pochází i výtvarný návrh nejvyššího ocenění Kraje Vysočina.

Výtvarné vzdělání získal Radomír Dvořák v letech 1978 a 1989 na pedagogické fakultě v Hradci Králové. Žije a pracuje ve svém rodišti, v Havlíčkově Brodě. Sochařstvím se zabývá od roku 1979, později svoji činnost v oboru zprofesionalizoval a stala se pro něho hlavní profesí.

Dominantním materiálem jeho soch je dřevo, nejčastěji lipové. Postupem času však dostal více prostoru mezi materiály i kámen, zejména žula. Rozměry soch se pohybují od komorních v desítkách centimetrů až po monumentálnější, čítající několik metrů.

Radomír Dvořák navazuje na tradici středověkého řezbářství. Nejraději pracuje s čerstvým dřevem a jeho vysychání přizpůsobuje postup jednotlivých kroků zpracování i tvar. Vnitřní prázdný prostor pak nemá jen úlohu výtvarnou a myšlenkovou, ale také technologickou pro odlehčení sochy a prevenci větších prasklin. Vedle tradičních nástrojů užívá při práci také motorovou lesnickou pilu. Při konečné povrchové úpravě často volí kolorování a napouštění včelím voskem.

K nejznámějším dílům Radomíra Dvořáka patří triptych Národní památník odposlechu, cyklus sochařských děl ve stěnách zatopených žulových lomů v Lipnici nad Sázavou, dále například Tři grácie v parku havlíčkobrodské nemocnice, Jednohubka na lipnickém náměstí nebo socha Tu a tam ve Smetanových sadech v Jihlavě. Na svém kontě má řadu výstav samostatných i společných. Je také autorem výtvarného návrhu nejvyššího ocenění Kraje Vysočina a v jeho rukách vznikají dřevěné medaile.



## Marie a Constantin Kinští

*narozena 4. září 1963 v Salon de Provence*

*narozen 12. ledna 1961 v Paříži*

Marie a Constantin Kinští dlouhodobě organizují kulturní, vzdělávací a rozvojové projekty s výrazným mezinárodním přesahem. Jejich aktivity propagují Vysočinu a také napomáhají rozvoji a udržování ekologicky důležité krajiny.



Constantin Kinský se narodil v Paříži a pochází ze starého šlechtického rodu. Jeho otcem je předválečný majitel zámku Žďár Radslav Kinský. V současnosti je Constantin Kinský předsedou představenstva akciové společnosti Kinský Žďár, která vyvíjí aktivity v lesním hospodářství, rybníkářství, dopravě nebo turistickém ruchu, a spravuje zámek ve Žďáře nad Sázavou. Je také předsedou

Francouzsko-české obchodní komory.

Tanečnice a taneční pedagožka Marie Kinsky vystudovala tanec na pařížské Sorbonně. Založila a řídí organizaci SE.S.TA (Setkávání současného tance), od roku 2011 Centrum choreografického rozvoje SE.S.TA. V Praze vyučuje současný tanec. Podílí se na kulturním životě Žďáru nad Sázavou, připravuje tvůrčí projekty pro školy, nejprve v Praze a od roku 2013 ve Žďáře organizuje Mezinárodní festival současného tance a pohybového divadla KoresponDance.

Manželé Kinští otevřeli v roce 2015 v areálu zámku Žďár nad Sázavou Muzeum nové generace, které interaktivní formou přibližuje historii žďárského kláštera a zámku. Spolupracují s Národní galerií a mnoha dalšími kulturními organizacemi, posilují česko-francouzské vazby. Jejich projekty mají výrazný mezinárodní rozměr, zároveň se snaží pracovat s místním publikem, propagovat místo, kde se aktivity konají, a využívat genia loci Žďáru nad Sázavou a Zelené hory. Svými aktivitami tak propagují Vysočinu v domácím i mezinárodním měřítku.

Firmy manželů Kinských jsou významnými subjekty ve svých oborech a jejich hospodářské aktivity mimo jiné napomáhají rozvoji a udržování ekologicky důležité krajiny. Zároveň vytvářejí ze zámku Žďár výrazné kulturní centrum a turistickou destinaci, kam přivádějí světové umění. Aktivity Kinských přispívají k hospodářskému i společenskému rozvoji Vysočiny.



## Zdeňka Palátová

*narozena 12. května 1962 v Dačicích*

Zakladatelka sdružení Vrátko Zdeňka Palátová je výraznou osobností sociální sféry regionu. Stará se o to, aby se hendikepovaní postavili na vlastní nohy a mohli pomáhat i ostatním.

Zdeňka Palátová se narodila v Dačicích a mládí prožívala ve vesničce Sedlejov na Vysočině. Nejprve vynikala v plavání, později začala organizovat akce pro mládež a stála několik let po boku Milana Koláře při organizování proslulého a velmi populárního festivalu Prázdniny v Telči.

V dospělosti ji osud zavedl do Třebíče, kde provozovala obchod s keramikou. Později se rekvalifikovala, pracovala jako asistentka postižené dívky a dobře se zorientovala v sociálních službách. Přestože v roce 2005 přišla zcela o sluch, neztratila životní energii a chuť do práce. Založila sdružení a sociální firmu Vrátko, kde je dnes zaměstnáno přes padesát lidí, z toho velká většina hendikepovaných.

Zdeňka Palátová zastává názor, že nestačí jen radit. Se svými kolegy proto začala vytvářet provozovny a nová pracovní místa. Po rekvalifikačních programech díky tomu hendikepovaní získají i pracovní smlouvu a mohou své znalosti skutečně uplatnit v praxi.

Aktivity sociální firmy se postupně rozrůstají. V červnu 2008 Vrátko otevřela minigalerii, poté vznikla první Vrátkovská trafika, v roce 2009 další a též charitativní obchod Bazárek u Zebry a hendikepovaní začali asistovat na školách. V roce 2010 začala fungovat Trafika Plus na Bráfově třídě, Trafika a květinářství na Žerotínově náměstí, v roce 2011 sdružení otevřelo kavárnu Vrátko s vlastní pekárnou. V následujícím roce odstartovaly kurzy a další aktivity na L. Pokorného 19, Vrátko provozují šatnu na poliklinice, kde následně také prodávají své výrobky, otevírají prodejnu regionálních produktů Koření u Vrátek. Navíc pořádají trhy řemesel v židovské čtvrti a další akce. Dlouhý výčet aktivit se ale každým dnem dále rozšiřuje.

Příběh Zdeňky Palátové se objevil mezi osmi vybranými v cyklu Příběhy neobyčejné energie České televize. Zdeňka Palátová svým životem píše příběh, který je obdivuhodný, inspirativní, plný vitality i životní pokory; příběh, jenž je v dobrém slova smyslu nakažlivý, přesto asi obtížně napodobitelný.







## Martin Prokop

*narozen 4. října 1982 v Jihlavě*

Automobilový závodník a reprezentant Martin Prokop dosahuje řadu let významných úspěchů v závodech rally. Téměř pravidelně se v soutěžích mistrovství světa umísťuje v první desítce.

Jihlavský rodák Martin Prokop debutoval jako devatenáctiletý v roce 2001 na Rally Vysočina. Začínal se Škodou Felicia, pak vystřídal různé evoluce vozu Mitsubishi Lancer Evo a na konci sezony se premiérově objevil na startu Horácké Rally Třebíč (MMČR v rally). Se šestou evolucí lanceru pokračoval i nadále, navíc pod hlavičkou vlastního týmu Jipocar Racing.

Po sezoně 2004 s Octavií WRC přišly světové ambice. V roce 2005 Martin Prokop debutoval v šampionátu JWRC za volantem Suzuki Ignis S1600 při Rallye Monte Carlo a zahájil spolupráci se zkušeným navigátorem Petrem Grosselem.

V následující sezoně došlo k mnoha změnám. Jipocar Racing vsadil na značku Citroën, model C2 S1600, a vedle Martina Prokopa se objevil Jan Tománek. Při Katalánské rally 2006 získali premiérový triumf v JWRC.

Třetí sezona v JWRC přinesla čtyři výsledky na stupních vítězů, včetně dvou vítězství v Německu a na Korsice. V konečném hodnocení JWRC dosáhl Martin Prokop na třetí místo. Svůj program v mistrovství světa rally navíc rozšířil o tři starty s produkčním Mitsubishi Lancer Evo IX.

Triumfální sezona přišla v roce 2009. Ve všech pěti podnicích JWRC Martin Prokop buď zvítězil (Kyperská rally, Rally Sardinia, Finská rally), nebo skončil na druhém místě (Irská rally, Polská rally). S těmito výsledky se stal juniorským mistrem světa. Dařilo se mu také v PWRC, v průběhu sezony čtyřikrát vystoupal na stupně vítězů (vítězství v Australské rally a Britské rally) a stal se vicemistrem šampionátu.

Další budoucnost spojil se značkou Ford. Na konci roku 2012 představil Czech Ford National Team unikátní projekt startů s vozem Ford Fiesta RS WRC. Na sedadle spolujezdce se objevil Zdeněk Hruža. Tým plánoval starty na vybraných podnicích MS, prozatímním vrcholem se stala fantastická čtvrtá příčka z Argentiny. Ze statistického hlediska se jedná o nejlepší výsledek českého jezdce v historii světového šampionátu.

Letos poprvé startoval Martin Prokop na Rallye Dakar a obsadil v obrovské konkurenci vynikající 14. místo celkového hodnocení automobilů.



## Helena Švecová

*narozena 12. května 1965 ve Velkém Meziříčí*

PharmDr. Helena Švecová je propagátorka genealogie, vlastivědy a badatelské činnosti, autorka odborných publikací, konzultantka rodopisů a kronik. Po léta organizuje akce dobrovolného spolku.

Helena Švecová předsedá od roku 2002 Vlastivědné a genealogické společnosti při Jupiter clubu ve Velkém Meziříčí. Společnost, jejíž historie se píše od roku 1992, pořádá přednášky, besedy, vlastivědné zájezdy a exkurze, spolupracuje s místním regionálním muzeem a státním archivem ve Velkém Meziříčí. Vytváří publikační aktivity, pečuje o uchovávání dokumentů z oblasti vlastivědy, historie a genealogie a poskytuje pomoc zájemcům v badatelské práci.

Bohatou činnost Vlastivědné a genealogické společnosti dokumentuje její rozsáhlá agenda: kroniky, alba fotografií a knihovna. Členové společnosti vydali mnoho desítek publikací a spolupracují s dalšími institucemi, jako je Muzejní a vlastivědná společnost v Brně, Česká genealogická a heraldická společnost v Praze nebo Československá genealogická společnost mezinárodní v Saint Paulu ve státě Minnesota v USA.

Helena Švecová stojí za velmi bohatou a rozmanitou činností tohoto dobrovolného spolku, který čítá na padesát registrovaných členů. Je hnacím motorem a garantem všech akcí, jež se v rámci Vlastivědné a genealogické společnosti realizují. Za svou dlouholetou obětavou a dobrovolnou práci bez nároku na jakoukoli odměnu je také nominována na nejvyšší ocenění Kraje Vysočina.





## Yang Cai

*narozen 18. srpna 2000 v Havlíčkově Brodě*

Yang Cai je excelentní klarinetista s mimořádně zvládnutou technikou a přirozenou barvou tónů, držitel mnoha mezinárodních ocenění. Vedle hudby dosahuje vynikajících výsledků i v technických soutěžích.

Student gymnázia Yang Cai je velmi nadaným muzikantem, který přes svůj mladý věk už stihl dosáhnout mnoha úspěchů. Jeho hra na klarinet vyniká technickou vyspělostí a přirozenou barvou tónu. Kromě toho disponuje vynikající hudební pamětí. Jeho mistrný projev mohou posluchači obdivovat při pravidelných koncertech a veřejných vystoupeních.

Jak se sám svěřil, Mozartova hudba ho oslovila už v době, kdy mu bylo teprve pět let. Po vzoru svých bratranců chtěl hrát na nějaký hudební nástroj, a tak se šel přihlásit na klavír nebo housle do Základní umělecké školy J. V. Stamice v Havlíčkově Brodě. Tamní pedagog Josef Brožek mu ale doporučil klarinet. Volba se ukázala jako šťastná a mladý muzikant začal sbírat ceny.

Už v roce 2009 na sebe Yang Cai upozornil pozoruhodným výsledkem v soutěži základních uměleckých škol ve hře na dechové a bicí nástroje. V okresním a krajském kole získal první místo s postupem a v ústředním kole jako osmiletý zvítězil v kategorii žáků do dvanácti let. Od té doby si připsuje každoročně vynikající umístění v uměleckých národních i mezinárodních soutěžích, obstál i v silné konkurenci z celého světa. Za své mimořádné výkony získal také ocenění Talent Vysočiny 2015 v uměleckém oboru a Cenu hejtmana.

Yang Cai je všestranně nadaný student a vedle hry na klarinet dosahuje vynikajících výsledků i v technických soutěžích. Je členem reprezentačního týmu Gymnázia Havlíčkův Brod, který dvakrát postoupil do mezinárodního finále soutěže Pohár vědy – Nobel 2013 a Kvark 2014 – kde získal ve své kategorii třetí a páté místo. Jako člen reprezentačního týmu zvítězil v Celokrajské přehlídce badatelské, konstrukční a řemeslné tvořivosti mladých.





## Kamil El-Ahmadieh

*narozen 19. ledna 1994 v Třebíči*

Klavírní virtuos Kamil El-Ahmadieh má výjimečný hudební talent, jenž každoročně sklízí několik světových cen za precizní přednes náročného repertoáru. Pro vysokou profesionalitu a lidský přístup je vyhledávaným interpretem.

Hře na hudební nástroj se Kamil El-Ahmadieh věnuje od pěti let. Začínal na základní umělecké škole v Třebíči pod pedagogickým vedením Renaty Kucharské a po gymnáziu se rozhodoval mezi medicínou a hudbou. Zvítězilo studium klavíru na Konzervatoři Brno. Letos v lednu úspěšně složil přijímací zkoušku na JAMU v Brně, a stal se tak jedním ze čtyř přijatých ke studiu v oboru Klavír. Na domácích i zahraničních soutěžích už získal řadu významných ocenění jak v sólové klavírní hře, tak i ve hře komorní.

V roce 2011 získal ocenění na Pro Bohemia v Ostravě a také první cenu na soutěži Bohuslava Martinů v Poličce. V Schubertově soutěži pro klavírní dua v Jeseníku v roce 2013 obdržel druhou cenu a zvláštní cenu Vlastimila Lejska za nejlepší interpretaci české soudobé skladby. V červnu 2013 se stal laureátem mezinárodní klavírní soutěže Münchner Klavierpodium der Jugend v Mnichově.

Poté se v letech 2013 a 2014 účastnil jako interpret mezinárodního projektu Beethoven na cestách, v jehož rámci provedl v Brně, Olomouci, Praze a Mnichově čtyři klavírní sonáty Ludwiga van Beethovena.

V roce 2014 získal jako člen komorního tria 2. cenu na Dittersově soutěži ve Vidnavě a poté první cenu, absolutní vítězství a zvláštní cenu za provedení české skladby na mezinárodní soutěži Čtyři ruce na klávesách v Karlových Varech. Následujícího roku dosáhl na první cenu v Schubertově soutěži pro klavírní dua a první cenu, cenu pro absolutního vítěze a zvláštní cenu za provedení skladby z období klasicismu na Mezinárodní soutěži Vlastimila Lejska v Brně společně s Pham Hoang Anh.

Oblíbenými autory mladého hudebníka jsou například Chopin či Rachmaninov, ale rád hraje i Bacha. Přes svůj mladý věk už dnes patří k výrazným osobnostem třebíčského hudebního dění a kulturního života města. Mimořádná interpretace, obsáhlost a náročnost repertoáru ovšem ukazují na výjimečný talent přesahující regionální úroveň.



## Kateřina Švecová

*narozena 27. prosince 1996 v Jihlavě*

Kateřina Švecová je úspěšná reprezentantka ve vodním lyžování a kaskadérka. Ve volném čase se věnuje také parkouru a atletice.

Se sportem si Kateřina Švecová rozumí od mala. Nejprve ji zaujala sportovní gymnastika a atletika.

Zhruba v šesti letech pak poprvé vyzkoušela také vodní lyže. Postupem času v barvách Klubu vodního lyžování Slavoj Kostelec zaznamenala řadu úspěchů na republikových i mezinárodních závodech. Jako doplňkovou aktivitu si zvolila lezení na umělé stěně.

V horolezení a sportovní gymnastice se probojovala na mistrovství ČR. Ve svém hlavním sportu, vodním lyžování, získala Kateřina Švecová titul mistryně Evropy ve skoku a kombinaci. V atletice je krajskou přebornicí ve skoku o tyči v hale i na dráze a je také nejlepší parkouristkou: jako jediná žena z Česka a Slovenska se nominovala na mezinárodní akci artMoving mezi muže.

Kateřina Švecová je jedinou závodnicí v Evropě mezi juniory a dospělými, která na mistrovství Evropy získala medaili za vleký i čluny. Jako jediná se probojovala do finále ve všech disciplínách. V roce 2015 vybojovala na mistrovství Evropy celkem čtyři medaile.

V anketě Jihlavských listů Sportovec Jihlavska zvítězila Kateřina Švecová v hlavní kategorii dospělých, a stala se tak sportovcem roku 2015. Jak se svěřila, asi nejvíc si ze svých úspěchů cení zdolání čtyřicetimetřové hranice ve skoku a ráda by do dvou let překonala aktuální český rekord, který činí 43,5 metru.

Loni si Kateřina Švecová ke svým sportovním aktivitám připsala další položku: kaskadérství. Začala spolupracovat s nejnámější českou agenturou v oboru Filmkou a na svém kontě má už natáčení několika zahraničních snímků.

Do budoucna se chce dále intenzivně věnovat vodnímu lyžování. Pomoci by jí k tomu měly i podmínky při studiu v zahraničí.





## Alžběta Vítková

*narozena 10. prosince 1996 v Třebíči*

Alžběta Vítková patří k mimořádným studijním talentům. Disponuje rozsáhlou jazykovou výbavou, je propagátorkou výuky cizích jazyků a podílí se na vědeckých projektech.

Alžběta Vítková studovala v letech 2007 až 2015 gymnázium v Třebíči. Zaujímají ji humanitní vědy, především filozofie, historie, český jazyk, lingvistika a cizí jazyky. Díky svému mimořádnému jazykovému nadání ovládá na úrovni rodilých mluvčích francouzštinu, angličtinu a španělštinu, mluví také německy, latinsky, portugalsky, učí se katalánsky, italsky a starořecky.

Během středoškolského studia úspěšně reprezentovala gymnázium a Kraj Vysočina v mnoha celostátních a mezinárodních soutěžích. Je čtyřnásobnou držitelkou ceny Talent Vysočiny v oboru humanitním, obdržela též Cenu hejtmána Vysočiny.

Absolvovala tři odborné vědecké stáže na FF UK. Na základě úspěchu v celostátním kole SOČ v roce 2013 byla oslovena Ústavem Českého národního korpusu FF UK, aby se podílela na tvorbě webového návodu k užívání korpusu a jeho popularizaci.

Ve školním roce 2013/14 studovala ve Francii na Lycée Sévigné v Charleville-Mézières v rámci programu Kraje Vysočina Rok v Champagne-Ardenne. Aktivně se zde zapojila do společenského a kulturního života a setkala se s francouzským ministrem pro evropské záležitosti a prezidentem regionu Champagne-Ardenne.

Přestože byla na lyceu jedinou cizinkou, měla nejlepší studijní průměr v celé škole. Studium ve Francii zakončila složením první části francouzské maturitní zkoušky s vynikajícím prospěchem. Vzhledem k mimořádným výsledkům jí škola nabídla možnost pokračovat ve studiu závěrečného ročníku dálkově. Ve školním roce 2014/15 tak paralelně studovala francouzské lyceum i gymnázium v Třebíči a v roce 2015 složila jak českou, tak francouzskou maturitu, obě s vynikajícím prospěchem.

Po návratu ze studii aktivně spolupracuje s Krajem Vysočina na propagaci programu Rok v Champagne-Ardenne. Od září 2015 studuje francouzskou filologii a hispanistiku na FF UK a zároveň mezinárodní teritoriální studia na FSV UK. V budoucnu hodlá pokračovat ve vysokoškolském studiu na nejprestižnější francouzské vysoké škole École normale supérieure v Paříži.



**2017**



## Miloš Chmelíček

*narozen 28. května 1924 v Náměči u Třebíče*

**Emeritní primář třebíčské gynekologie MUDr. Miloš Chmelíček zavedl řadu moderních lékařských metod a vychoval spoustu gynekologů a praktiků jak na svém oddělení, tak i v ambulancích po celém okrese.**

Miloš Chmelíček vystudoval Masarykovu univerzitu v Brně a v roce 1949 nastoupil na chirurgické oddělení tehdejší městské nemocnice v Třebíči. Roku 1952 začal pracovat na ženském oddělení a to pak od roku 1958 až do června 1989 vedl. Za dobu svého působení vychoval mnoho gynekologů a praktiků, které podporoval i při skládání jejich atestačních zkoušek.

Miloš Chmelíček jako primář proslul svou operační precizností a prosazoval takzvané fyziologické operování s minimalizací krevních ztrát. Pro svou odbornou pověst byl často vyhledáván klientkami z širokého okolí. V roce 1963 zavedl cytologickou onkologickou stanici, z níž později vzniklo centrum onkologické prevence. Jako tehdejší okresní odborník dbal důsledně na vzdělávání všech svěřených lékařů včetně obvodních gynekologů a prosazoval jejich klinické dny na lůžkovém oddělení.

Zasloužil se také o rozšíření kolposkopie do všech ambulančí okresu. V roce 1969 zavedl na svém oddělení gynekologickou laparoskopii a v této metodě zaučoval kolegy z okolních okresních nemocnic. Rovněž uvedl do praxe používání vakuumextraktoru, přestože sám byl velmi zručný v používání porodnických kleští, inovativní byl i v léčbě sterility, propagoval a využíval systém autotransfuzí. Dbal na vysokou úroveň poskytované péče a ženské oddělení se pod jeho vedením těšilo výborné pověsti. Obří zásluhu má na vybudování nové porodnice v Třebíči v roce 1978, kde byl jako v druhém ústavu v Jihomoravském kraji zaveden systém roaming-in.

Po odchodu z oddělení ve svých 65 letech dále aktivně pokračuje v privátní praxi a stará se o širokou klientelu. Účastní se odborných konferencí a nadále prokazuje úžasný přehled o vývoji v gynekologii a porodnictví. Obdivuhodnou vitalitu a činorodost si zachoval i do vysokého věku. Vedle profesních zásluh se po roce 1989 aktivně zapojil do práce na pomoc bývalým totálně nasazeným.





## Ladislav Vilímek

*narozen 29. května 1940 v Jihlavě*

**Badatel, historik, bývalý archivář a popularizátor Ladislav Vilímek je neúnavným propagátorem historie Jihlavy a regionu. Značné úsilí věnoval zejména zmapování osudů Židů na Jihlavsku.**

Ladislav Vilímek po léta systematicky neúnavně zkoumá a popularizuje historii Jihlavska. K dějinám měl blízko už od mládí, podobně jako k přírodě, literatuře, divadlu či malování. V roce 1995 se začal oboru naplno věnovat i profesně, když nastoupil do jihlavského okresního archivu.

Vizitkou jeho práce je úctyhodné množství publikovaných odborných i popularizačních článků a řada spokojených badatelů, kterým pomáhal dohledávat informace a nacházet odpovědi na jejich otázky.

Historii a badatelské práci zůstal ale věrný i po svém odchodu do důchodu v roce 2002. Nadále se intenzivně věnuje publikační činnosti v regionálním tisku, ve sbornících, na internetu, řada jeho prací dostala podobu knižních monografií, na svém kontě má řadu výstav, přednášek a besed. Mnohé z jeho prací představují vůbec první souhrn informací k danému tématu.

Ladislav Vilímek systematicky pátrá po jménech a osudech lidí, kteří přišli o život ve jménu nacistické ideologie. Značné úsilí a tisíce hodin strávených v archivu a u počítače věnoval zejména mapování historie Židů na Jihlavsku. Vedle článků, besed, přednášek a výstav na jihlavském židovském hřbitově spolupracuje se školami, poskytuje konzultace studentům, je v kontaktu s badateli a institucemi zabývajícími se židovskou problematikou u nás i ze zahraničí. Patrně celosvětově ojedinělým dílem je jeho obsáhlá a informačně nesmírně cenná kartotéka židovských obyvatel Jihlavska, která mimo jiné podrobně dokumentuje všechny jihlavské oběti holocaustu.

Nezištnou prací, lidským přístupem a výkladem historie šíří Ladislav Vilímek kladný vztah k minulosti a kořenům regionu. V roce 2014 byl za svou práci oceněn Cenou primátora města Jihlavy.



## Stanislav Bernard

*narozen 14. října 1955 v Opavě*

Český podnikatel Ing. Stanislav Bernard dokázal na Vysočině vybudovat prosperující pivovar a značku piva, která se stala pojmem. Jeho intervence pomohla i mnohým dalším malým pivovarům.

Stanislav Bernard se narodil v Opavě, ve Slezsku také vyrůstal, ale už přes 25 let je jeho jméno neodmyslitelně spojeno s Vysočinou. Po studiích na gymnáziu v Opavě a Fakultě strojní a elektrotechnické Vysoké školy dopravy a spojů v Žilině nejprve pracoval ve svém oboru například jako elektrokonstruktér nebo vedoucí v různých technických funkcích.

Značnou dávku odvahy a odhodlání projevil po sametové revoluci, když se pustil do podnikání v oblasti, která byla na hony vzdálena jeho dosavadním zkušenostem. V roce 1991 se svými dvěma společníky vydrazil v malé privatizaci technologickou ruinu humpoleckého pivovaru, a to za těžko uvěřitelný pětinásobek vyčíslené ceny. Noví majitelé potřebovali peníze na rozvoj, zároveň čelili tlaku velkých nadnárodních výrobců, a tak musel pivovar bojovat doslova o přežití.

Roku 1993 zakládal Stanislav Bernard Český svaz malých nezávislých pivovarů, kde do roku 1999 působil i jako prezident. S ním se mu podařilo prosadit diferencovanou spotřební daň z piva po vzoru Německa, která mnohým malým pivovarům dodnes šetří peníze a dala tak šanci různorodosti piv a jejich chutí na českém trhu.

Díky kvalitě piva, servisu a vytrvalému budování značky se zakladatelům rodného pivovaru v Humpolci podařilo postupně naplnit jejich sen. Bernard je dnes všeobecně známou značkou a pojmem a má našlápnuto k tomu, aby se stal značkou kultovní.

Stanislav Bernard získal v roce 2000 historicky první titul Brand manager ČR, v soutěži organizované marketingovým magazínem Strategie. V roce 2010 byl jedním z pěti finalistů soutěže Podnikatel roku.





## Zdeněk Dryšl

*narozen 30. ledna 1939 v Blansku*

**Mgr. Zdeněk Dryšl spojil převážnou část své profesní a umělecké dráhy s Horáckým divadlem Jihlava. Herecky ztvárnil stovky rolí a dodnes organizuje kulturní a společenské aktivity.**

Zdeněk Dryšl vystudoval divadelní fakultu v Brně a do angažmá v Horáckém divadle Jihlava nastoupil v roce 1963. V letech 1973 až 1975 pracoval jako dramaturg v brněnské redakci Československé televize. S jeho přispěním se na televizní obrazovce objevily dvě inscenace Horáckého divadla: *Návrat do pekla* a komedie *Sůva*. Zvláště *Návrat do pekla* zaznamenal celostátně výrazný úspěch.

Z rodinných důvodů požádal Zdeněk Dryšl v roce 1975 o uvolnění z pracovního poměru v televizi a přijal nabídku tehdejšího ředitele Horáckého divadla, aby nastoupil na místo dramaturga. Po odchodu Ladislava Panovce do starobního důchodu byl pak v roce 1987 jmenován ředitelem Horáckého divadla. Z funkce na vlastní žádost odešel v roce 1990 a nastoupil jako herec do uměleckého souboru, v němž za celé své padesátileté působení v Horáckém divadle odehrál přes dvě stě rolí. Celkově během své herecké kariéry ztvárnil více než 280 rolí, čtyřiatřicetkrát účinkoval ve filmech, mimo jiné i zahraniční produkce, a v televizních pořadech.

Za jeho vedení se Horáckému divadlu podařilo v roce 1989 získat první finanční prostředky na spuštění generální rekonstrukce chátrající budovy a zároveň zajistit přesun divadelního provozu do provizoria Divadla Na Kopečku, kde doposud najdeme části technického zázemí z původního provozu Horáckého divadla.

Zdeňka Dryšla můžeme dodnes vídat na jevišti Horáckého divadla a spolupracuje také s Českým rozhlasem. Ve svém bydlišti v Brtnici je předsedou kulturní komise, organizuje výtvarné výstavy, besedy, vzpomínkové večery a jiné pořady.



## Dana Fučíková

*narozena 10. dubna 1961 v Šumperku*

Mgr. Dana Fučíková se zasloužila o rozvoj a dobré jméno Základní umělecké školy v Jihlavě. Pořádá nebo podporuje charitativní koncerty a věnuje se i vlastní koncertní pěvecké činnosti.

Dana Fučíková vystudovala konzervatoř a je absolventkou Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Od roku 2002 řídí základní uměleckou školu v Jihlavě a svoji energii napřela k budování dobrého jména školy i Kraje Vysočina. Za jejího působení ZUŠ zaznamenala velký rozmach a posílila svoji prestiž. Na škole byl založen dechový symfonický orchestr, který čítá 55 členů, a snad nejčerstvějším a největším úspěchem je velmi povedená přestavba ZUŠ, která byla vybrána jako nejlepší přestavba roku 2013.

Dana Fučíková připravila několik desítek žáků a žákyň na přijímací zkoušky všech konzervatoří v republice a ti dnes úspěšně reprezentují Vysočinu. Pořádá nebo svojí účastí podporuje charitativní koncerty bez nároku na honorář, například koncert absolventů a učitelů ZUŠ Jihlava na podporu hospice Mezi stromy, každoročně se účastní i Vánočního benefičního koncertu v Horní Cerekvi, jehož výtěžek je věnován vždy na charitativní účely.

Dana Fučíková je i uměleckou vedoucí dětského pěveckého sboru Gaudium při ZUŠ Jihlava a hlasovou poradkyní Jihlavského smíšeného pěveckého sboru Melodie, pravidelně spolupracuje také s filharmonií Gustava Mahlera. Současně se věnuje vlastní koncertní pěvecké činnosti, vystupuje na koncertních scénách u nás i v zahraničí: v Německu, Itálii, Francii, Švýcarsku, Holandsku, Maďarsku, Švédsku a dalších zemích. Jako jedna z mála operních pěvkyní současnosti disponuje krásnou výrazovou dynamikou (messa di voce) a belcantovým jasným hlasem.

Nejvyšší ocenění Kraje Vysočina je vyjádřením uznání za její činnost, obětavost a energii, kterou věnuje ZUŠ Jihlava, svým žákům, kultuře města Jihlavy a našemu kraji.





## Alfred Habermann

*narozen 5. ledna 1953 v Jihlavě*

Uměleckou stopu Alfreda Habermanna najdeme na různých místech regionu i po celé republice. Ve své dílně na Vysočině navíc vytvořil středisko, kde po léta vychovával další adepty kovářského řemesla.

Umělecký kovář Alfred Habermann svou činností a tvorbou navazuje na tradici uměleckého kovářství, která se v jeho rodině předává po desetiletí z generace na generaci. Zároveň úspěšně po léta vychovával další adepty kovářského řemesla.

Po svém otci převzal kovářskou dílnu na samotě v Klatovci, usedlost upravil nejen k bydlení své početné rodiny, ale v roce 1991 tam ve spolupráci s ministerstvem školství mládeže a tělovýchovy otevřel i středisko praktického vyučování pro obor umělecký kovář. Vytvořil tak na Vysočině jedno z mála míst v České republice, kde se uchazeči o toto umělecké řemeslo mohli kvalitně školit. Alfred Habermann touto cestou předával své zkušenosti mladým kovářům ze škol z celé republiky.

Během své po desítky let trvající tvůrčí dráhy se zúčastnil řady výstav, domácích i zahraničních školení a kovářských sympozií, jako je Hefaiston, Kovářský den v Rožnově pod Radhoštěm, Světový kongres kovářů v německém Aachenu, mezinárodní konference v britském Herefordu či stáž v italských Benátkách. Na řadě míst získal za své práce první cenu. Po roce 2000 působil umělecky i pedagogicky na mezinárodních sympoziích v Německu, v Kentucky, Washingtonu D.C. či na Ozark School v Missouri v USA.

Uměleckořemeslné práce Alfreda Habermanna snesou nejvyšší měřítka kvality. Mezi jeho významná díla v České republice patří například vstupní brána Památníku Bible kralické, vstupní brána kaple sv. Sarkandra v Olomouci či pamětní kříž na hrobě arcibiskupa F. Vaňáka na Svatém Hostýně.

Jeho uměleckou kovářskou práci najdeme i na různých místech Vysočiny, například na zámku v Telči, v dominikánském klášteře v Jihlavě, na budově jihlavské radnice a v podobě řady dalších prací na soukromých i církevních objektech.



## Beata Rajská

*narozena 19. listopadu 1962  
v Liptovském Mikuláši*

**Uznávaná módní návrhářka Mgr. Beata Rajská, podnikatelka, zakladatelka fashion společnosti, tvoří pod vlastní značkou už dvacet let. Se svými modely dosáhla mnoha uznání i v mezinárodním měřítku.**

Beata Rajská se narodila v Liptovském Mikuláši, absolvovala Střední průmyslovou školu oděvní v Trenčíně a Filozofickou fakultu University Komenského v Bratislavě. Už jako studentka získala několik ocenění na fashion soutěžích. S módou se na čas rozloučila, ale v roce 1993, krátce po narození druhého syna, se k ní vrátila, nejprve jako pedagožka oděvní školy ve Žďáru nad Sázavou. Od roku 1997 úspěšně podniká v módním byznysu, v roce 2001 pak zakládá společnost Beata Rajská – design. Od roku 2009 je Beata Rajská členkou správní rady Nadace Archa Chantal. V témž roce ji společnost Comenius ocenila čestným titulem Lady Pro, určeným ženám, které zejména v profesní činnosti dosáhly mimořádných úspěchů, a přitom neztratily nic ze svého ženství.

Beata Rajská je vysoko ceněnou módní návrhářkou, pod vlastní značkou Beata Rajska tvoří od roku 1997. Značka nabízí zákaznicím nejen originální luxusní modely přímo v butiku, ale šije také zakázkově.

Se svou tvorbou se Beata Rajská prezentovala na mnoha módních přehlídkách v tuzemsku i v zahraničí, například v Moskvě, St. Petersburgu, Varšavě, Berlíně, Londýně či Mexico City. Se svou značkou dosáhla mnoha úspěchů a milníků, pravděpodobně nejznámější je její účast na Miss České republiky v letech 2001, 2002, 2003 a 2004. Připravila modely pro zástupkyně České republiky v soutěžích Miss International v Tokiu, Miss Europe v Paříži, Miss World v Londýně a v Číně, Miss Universe v Kolumbii a v Peru nebo Miss Tourism World v Kolumbii, odkud mezi 65 účastnicemi zástupkyně České republiky přivezla titul nejkrásnější večerní šaty.





## Viktor Polášek

*narozen 18. července 1997  
v Novém Městě na Moravě*

Skokan na lyžích Viktor Polášek svým výkonem zajistil pro Českou republiku první titul z juniorského mistrovství světa po deseti letech.

Viktor Polášek začínal trénovat v Novém Městě na Moravě a původně se věnoval severské kombinaci. Postupem času se více zaměřil na skoky na lyžích, kde se svými výkony posouvá rychle vpřed. Při své premiéře na juniorském mistrovství světa před dvěma lety skončil osmý, vloni čtvrtý. Letos v únoru už stanul na stupínku nejvyšším. Na světovém šampionátu v americkém Park City v Utahu se stal juniorským mistrem světa ve skocích na lyžích. Ještě předtím přitom stihl dvakrát bodovat v elitním Světovém poháru v polských střediscích Wisle a Zakopaném.

Viktor Polášek se svým výkonem připojil k plejádě dalších rodáků z Vysočiny, vynikajících sportovců a mistrů světa, jako jsou Martina Sáblíková, Martin Koukal, Tomáš Rolínek, Petr Vampola, Petr Koukal a další. Letošní zlato z Park City je přitom s odstupem deseti let prvním titulem našeho skokana na juniorském mistrovství světa, naposledy jej přivezl Roman Koudelka v roce 2007.

Viktor Polášek zřetelným způsobem posílil vnímání a reputaci Kraje Vysočina nejen jako lokality zachovalé přírodní krajiny, ale taktéž jako střediska především zimních sportů, s centrem ve Vysočina aréně. Rodák z Nového Města na Moravě vynikajícím zápisem do historických tabulek světového sportu zúročil dosavadní dlouhodobou přípravu a zodpovědný přístup, čímž se stal inspirací pro začínající a mladé sportovce.







## Martin Schmied

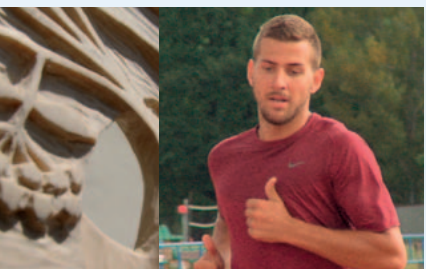
*narozen 4. ledna 2001 v Jihlavě*

Student gymnázia Martin Schmied prokazuje mimořádný talent v oblasti přírodních věd. Významným úspěchem je zejména medaile, kterou získal v mezinárodní konkurenci na astronomické olympiádě.

Martin Schmied patří k nejtalentovanějším a nejpracovitějším studentům gymnázia v Jihlavě. Opakovaně se umísťuje na předních příčkách matematických, fyzikálních a jiných olympiád a soutěží. Jeho úspěchy na poli přírodních věd jsou podloženy pílí, osobní invencí a talentem. Od velmi mladých let se zajímá o astronomii, rád vyhledával a četl knihy o vesmíru. Od primy gymnázia soutěží v astronomické olympiádě, už v sekundě získal národní prvenství, ale až loni se mohl ve své věkové kategorii zúčastnit i mezinárodního kola. Právě v mezinárodní konkurenci v bulharském Pamporovu získal bronzovou medaili.

Ještě předtím, než student jihlavského gymnázia prokázal své fenomenální znalosti v cizině, se umístil i na první příčce v domácí astronomické olympiádě, vyhlášené ministerstvem školství. Za své výborné výkony získal ocenění od ministryně Kateřiny Valachové.

Martin Schmied si své vědomosti nenechává jen pro sebe, ale snaží se je přijatelnou a srozumitelnou formou předávat dál. Jak se svěřil v jednom z rozhovorů, k jeho oblíbeným oborům patří fyzika, matematika a chemie, ve volném čase programuje, čte knihy nebo se podívá na nějaký film. Ve škole navštěvuje přípravné semináře k olympiádám. Rád by pokračoval ve studiu na matematicko-fyzikální fakultě a předem nevyklučuje ani kariéru vědce.



## Jiří Sýkora

*narozen 20. ledna 1995 v Třebíči*

Atlet-desetibojař Jiří Sýkora sbírá úspěchy za své sportovní výkony už pěkných pár let. Letos zazářil na mistrovství Evropy atletů do 23 let.

Desetibojař Jiří Sýkora z Ptáčova na Třebíčsku s atletikou začínal u trenéra Pavla Svobody ve Spartaku Třebíč. Pod jeho vedením a v dresu třebíčského oddílu dosáhl řady domácích i mezinárodních úspěchů v kategoriích mládeže i mezi dospělými, včetně titulu mistra světa juniorů a účasti na olympijských hrách. Od sezony 2015 je členem Olympu Praha.

K jeho největším úspěchům patří titul mistra republiky ve skoku dalekém v kategorii mužů v roce 2013, titul juniorského mistra světa v desetiboji 2014, vítězství v Evropském poháru ve vícebojích v družstvech kategorie mužů 2014, stříbrná medaile na mistrovství ČR ve skoku dalekém v kategorii mužů 2015 nebo 25. místo na olympijských hrách v desetiboji v roce 2016.

Velmi spokojený se Jiří Sýkora vracel ale hlavně z letošního evropského šampionátu atletů do 23 let v polské Bydhošti. Dovezl si odtamtud zlatou medaili. Mezi vícebojaři byl nejlepší ve všech třech vrhačských disciplínách, v oštěpu a disku si dokonce vytvořil nový osobní rekord. Nominoval se i na letošní atletické mistrovství světa v Londýně, kvůli zranění lokte ale musel start oželeť.

V letech 2013 a 2014 byl Jiří Sýkora vyhlášen Sportovcem města Třebíče. A v roce 2014 i Sportovcem Kraje Vysočina.



# Medaile

## Kamenná medaile

**Materiál:** žula z Mrákotína

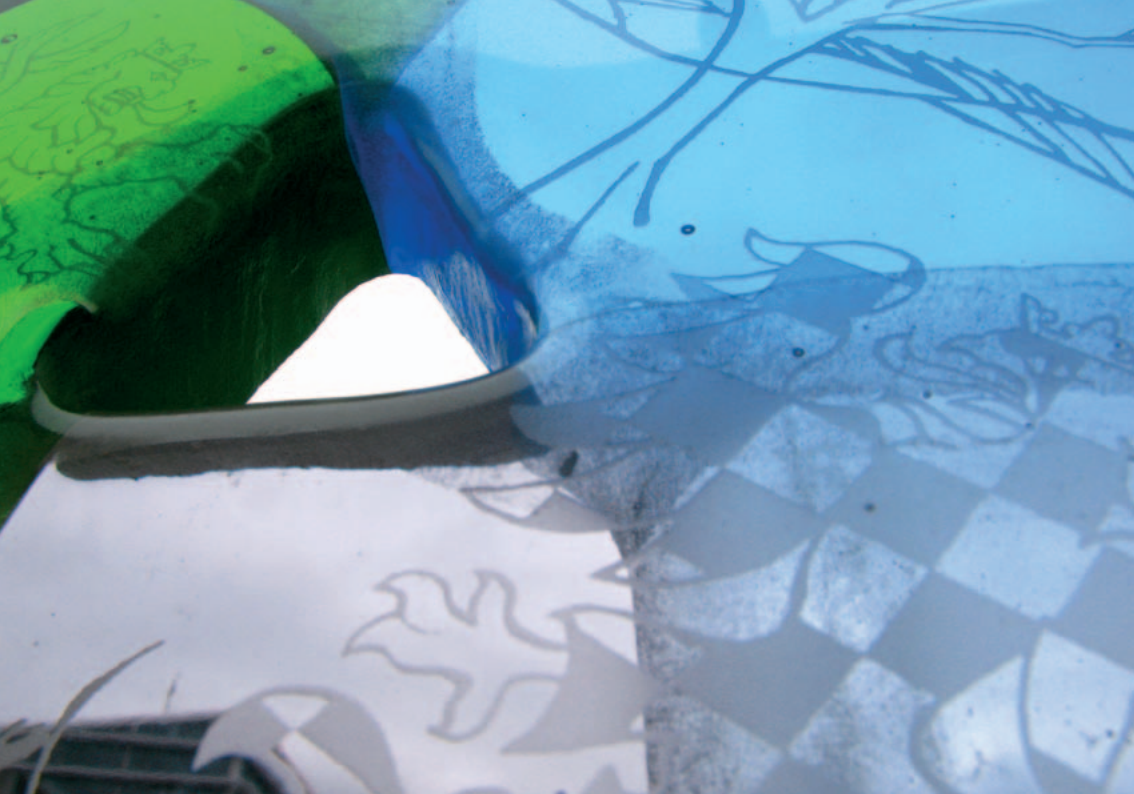
**Výtvarný návrh:** Radomír Dvořák

**Výroba:** Kamenosochařské středisko Lipnice nad Sázavou

při Střední odborné škole uměleckoprůmyslové ve Světlé nad Sázavou

**Postup výroby:** Výtvarník vyrobí přesný sádrový model medaile v poměru 1:1. Základem pro budoucí medaile jsou válcové žulové korpusy, ze kterých kameníci nařežou okružní pilou jednotlivé díly – kotouče. Ty pak ručně opracovávají plochými dláty a oškrdlíky přesně podle modelu. Tesané linie zvýrazní patinováním, hladké pak leštěním.

**Motivy:** Hlavním výtvarným motivem je souběh tří pomyslných půlměsí-  
cových segmentů, které se vzájemně překrývají a uprostřed nichž vzniká  
trojúhelníkový otvor. Ten má tvar sférického trojúhelníku, tedy motivu, který  
se na Vysočině objevuje nejmasivněji zejména v díle Jana Blažeje Santini-  
ho. Trojúhelníkem na obě strany medaile prorůstá strom – jeřáb. Krajinu  
a brázdy polí symbolizují tesané linie cesty a stylizovaný nápis Vysočina.  
Symbolický je i materiál, protože žula je nejtýpčtějším kamenem Vysočiny.



## Skleněná medaile

**Materiál:** čiré, zelené a modré sklo

**Výtvarný návrh:** Radomír Dvořák

**Výroba:** Akademie – Vyšší odborná škola, Gymnázium a Střední odborná škola uměleckoprůmyslová Světlá nad Sázavou, MgA. Milan Krajíček

**Postup výroby:** Skláři vyrobí sádrovou formu s vnitřním trnem pro budoucí otvor v medaili. Modré, zelené a čiré sklo zbrousí do půlměsíkových segmentů. Ty pak naskládají do sádrové formy tak, aby se navzájem překrývaly. Forma je zahřívána ve sklářské peci tak, aby se jednotlivé segmenty slily do kotouče, přitom se ale nesměsily barvy. Jde o takzvané lehané sklo. Hotový kotouč budoucí medaile je pak po obvodu zabroušen a motivy jsou podle výtvarnickova návrhu na povrch medaile vyryty a vypískovány.

**Motivy:** Trojúhelníkové segmenty se na principu fotografické clony překrývají nejen fyzicky, ale i barevně tak, jak to průhledný materiál umožňuje. Český lev a moravská orlice, linie cest a polí a stylizovaný jeřáb ptačí symbolizují Vysočinu zejména jako stabilní a klidné spojení Čech s Moravou. Sklo jako materiál je pro Vysočinu charakteristické, sklářské hutě a výroba skla vůbec jsou totiž na Vysočině historicky jedním z hlavních průmyslových oborů.





## Dřevěná medaile

**Materiál:** dřevo jeřábu ptačího

**Výtvarný návrh a výroba:** Radomír Dvořák

**Postup výroby:** Autor vyrobil nejprve kotouče z masivního dřeva, které opracoval ručně řezáním, dlabáním a rytím podle vlastního návrhu. Opracované dřevo nechal bez povrchové úpravy s tím, že patinu přinese přirozené stárnutí materiálu. Pouze hladké plochy částečně upravil leštěním.

**Motivy:** V dřevěné medaili se potkávají a překrývají tři půlměsíkové segmenty na principu fotografické clony tak, aby zůstal vnitřní otvor tvaru Santiniho sférického trojúhelníku. Obě strany medaile propojuje strom, který jakoby prorůstá otvorem. Hladké plochy jsou členěny oblými liniemi, symbolikou krajiny a cest Vysočiny. Brázdy polí pak tvoří stylizovaný nápis Vysočina.

Dřevo jeřábu ptačího má hned dvojí symboliku. Jeřabiny jsou heraldickým znamením Vysočiny, neboť dřevo jeřábu se v minulosti používalo pro své netypické vlastnosti například v kolářství, zároveň ale v lidové tradici bylo mocným magickým materiálem.





## Bronzová pamětní medaile

Je určena významným a váženým návštěvníkům Vysočiny. Materiál je pro takovou medaili tradiční a zároveň odkazuje na historii kraje.

**Materiál:** bronz

**Výtvarný návrh:** Radomír Dvořák

**Výroba:** Slévárna a modelárna Nové Ransko, a. s.

**Postup výroby:** Autor vytvořil přesný model medaile z javorového dřeva v poměru 1:1. Slévárna vyrobila pískovou formu a do ní ze zvonoviny odlila medaile. Hrany a okraje pak ve slévárně začistili broušením, vnitřní otvor frézováním. Medaile pak byla opatřena patinou tak, aby vynikly linie a povrchová struktura. Odlévání kopíruje postup výroby zvonů i historických bronzových artefaktů.

**Motivy:** Vnitřní trojúhelníkový otvor, vzniklý pomyslným překrytím půlměsíkových segmentů, prorůstá na obě strany medaile strom se stylizovanými jeřabinami. Krajinu naznačují oblé linie a nápis Vysočina ve tvaru brázd polí. Materiál je pro pamětní medaile typický, způsobem zpracování pak odkazuje na zvonařskou tradici a dávnou historii kraje.



## Autor medailí

### Radomír Dvořák

se narodil v roce 1959 v Havlíčkově Brodu na Vysočině, kde také žije a pracuje. Výtvarné vzdělání získal v letech 1978 a 1989 na pedagogické fakultě v Hradci Králové. Sochařstvím se zabývá od roku 1979 (od roku 1990 profesionálně). Pracuje s tradičními materiály – se dřevem, kamenem, betonem a bronzem.

K jeho nejznámějším dílům patří triptych Národní památník odposlechu, cyklus reliéfů ve stěnách zatopených žulových lomů Lipnice nad Sázavou, Hlava XXII tamtéž, dále například Tři grácie v parku havlíčkobrodské nemocnice, pískovcová socha Tu a tam ve Smetanových sadech v Jihlavě, pískovcové sousoší Trivium na kruhovém objezdu v obci Štoky, bronzová pamětní deska herci Pavlovi Landovskému v Havlíčkově Brodě a mramorové sousoší COSI MEZI TETOU A KAZI na Cestě Mramoru v Dobřichovicích.

Cyklus nejvyšších ocenění a pamětní medaile Kraje Vysočina mu hejtman zadal na základě výsledků výtvarné soutěže. Tvořil jej více než rok, přičemž práce představovala rozsáhlý koncept výtvarného a ideového kontextu i stovky skic a desítky modelů. Autor využil nejen své aktuální výtvarné motivy, ale také zkušenosti a znalosti historiků, architektů, geologů, kameníků, sklářů, slévačů a dalších odborníků, s nimiž návrhy i jejich realizaci konzultoval.



**Nejvyšší ocenění Kraje Vysočina**  
**Vydáno k 10. výročí předávání nejvyšších ocenění Kraje Vysočina.**

Vydal Kraj Vysočina, Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v roce 2017

Foto: Archiv Kraje Vysočina

Grafické zpracování: Jan Morkus

Tisk: PROTISK Prchal s. r. o., Velké Meziříčí

ISBN 978-80-87521-32-8







**Kraj Vysocina**

[www.kr-vysocina.cz](http://www.kr-vysocina.cz)